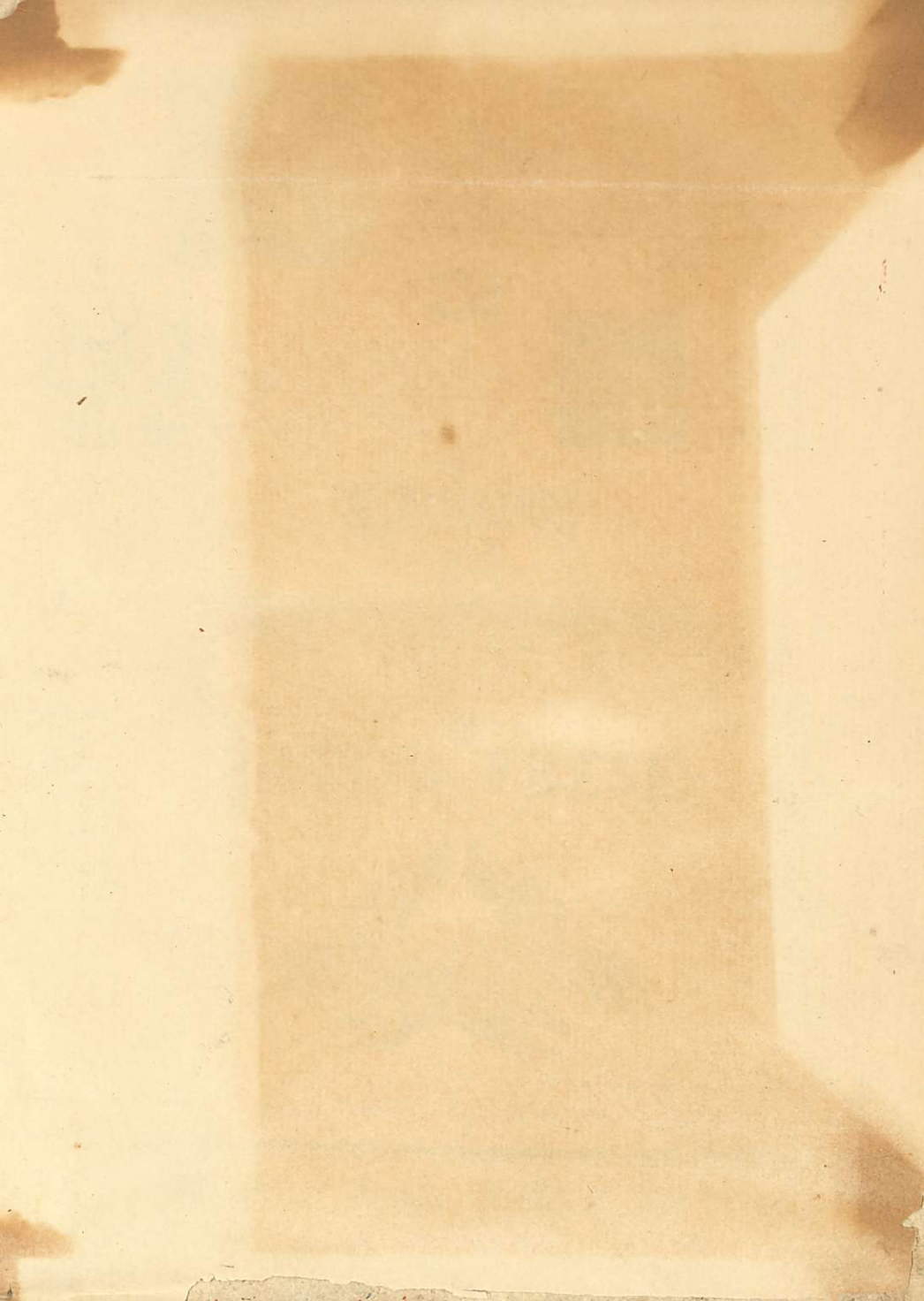

J. FRESES
POETISKE
DIKTER

Inköpt på H. Bukowskis bokauktion
i November 1901 för 1 krona.

Sis. meys: Karta Sede-däror, 1726

UNIVERSITÄT
BIBLIOTHEK
JUNY 1868

Nndelige

och

Nerdslige **D**ifter,

241.

Författade

och

I ordning sammanbragte

A^o MDCCXXIV.

af

JACOB FRESE.

STOCKHOLM,

Tryckt uti det Kongl. Tryckeriet Åhr 1726.

1817
1818

1819
1820

1821

1822

JACOB FRESSE

1823

Kongl. Maj:ts

Och Sveriges Rikes Högstbetrodde Man /
Råd och Præsident i Kongl. Maj:ts och Rikens Canc-
cellie / samt Ubo Academiæ Cancellier,

Den Högwälsborne Brestwen och Frj. Herren /

Herr ARWED
HORN,

Min nådige Brestwe och Herre /

Warda dese

Andelige och Werldslige Difter

Underdån-ödmjukast

Zilårkiände och ågnade.

Hög

Högwålborne Herr Grefwe /
Konigl. Maj:ts och Sveriges Rikes Råd / samt
Præsident och Academiae Cancellar.

Nådige Herre!

At se sitt Horn uphögt och sitta uti åhra /
At Clamn bland Kongens Månn och Landsens Åldsta bårå /
At för ett Ritsens Råd af alla hållas på /
Och som en Hofwitzman för Folket tala så ;
Det är en nåd af GUD! och ho så wida hunnit /
Har stor Lycksalighet i timlig måtto wunnit.
Kring Krönte Prinzars Thron hans Låf och Rykte far /
Och i wålsignelse hans Minne stannar qwar.
Hög Grefl. Excellence! hwem jag de rader ännar /
At redan uppenbart / fast jag det icke nämnar ;
Jag går med slit förbi hwad mer mitt upsåt war /
Det sitter mig förhögt som jag i sichte har.
Allenast / Wårde Drätt / Låt Er i Nåd behaga /
At dese Tunne Blad af blöde Händer taga.
Om hwad dem brista må / Er ynnest fyller op /
Så är min önskan hörd och wunnit är mitt hopp.
Sör skola Bergen bort / som snälla strömmar flyta ;
Sör Eld / Luft / Watten / Jord / sin strida wårkan byta ;
Sör största Hafwet stängt i minsta floden stå ;
Sör'n Grefwe HORNS beröm i Swerget släckna må.

Edero Hög. Grefl. Excellences,
Min Nådige Herres

Underdånödmultaste Tjenare

JACOB FRESE.

PRIVILEGIUM.

MY FRIEDRICH med Gudz nåde/
Sveriges/ Giöthes och Wändes Konung 2c. 2c. 2c. Gjöre wita
terligit/ at såsom Wårt och Rikens Cancellie Collegium **O**
i underdånighet tilkiänna gifwit/ huruledes Cancellisten wid
Wår Inrikes Civil Expedition; **O** älskelig/ JACOB FRESE, är sinnad/ at lå-
ta genom Trycket utgå de af honom wid åtskillige tilfällen författade Andeli-
ge och Werldslige Poëtier, anhållandes i underdånighet/ at han til den ån-
dan med Wårt nådige Privilegio derå må warða försedd: Och Wi så mycket
mera benägne äro/ dertil at samtycka/ som/ efter bemålte Wårt och Rikens
Cancellie Collegii intygan/ berörde Poëtiske Dikter wäl förtiena at af Tryc-
ket utgå/ både för Auctorens derwid wiste flit och sticketighet/ som ock för den
förmåhn och nytta skul de deraf hämta kunna/ som sig om dylik wettenskap
winläggia; Alltså wele Wi härmed och i kraft af detta Wårt öpne Bref nå-
deligen hafwa meddelat honom/ JACOB FRESE, Privilegium och fruhet/ at på
Ejo Ahns tid få här i Sverige låta upläggga och trycka ofwannämde af hos-
nom förfärdigade Andelige och Werldslige Poëtier, under hwilken tid ingen
må sig understå samma Wärel här i Riket hwarken at eftertrycka eller några
utrikes aftryckte Exemplar deraf hit införa låta/ wid confiscation af alla såda-
ne Exemplarer samt Ett Tusende Dal. Siif:ms wite. Det alle som weders-
bör hafwe sig hörnsamligen at esterrätta. Til yttermera wisso hafwe Wi det-
ta med egen Hand underskrifwit/ och med Wårt Kongl. Sigill bekräfta låtit.
Stockholm i Råd:Cammaren den 9. Augusti 1725.

FRIEDRICH.

L. S.

Gustaf Boneauskiöld.

WMedan såsom/ icke allenast desse så kallade Andelige Dikter/ utan
och de uti affskildt Wärel samlade Werldslige Dikter/ annat in-
tet innehålla/ än det som lofligit är; och fuller de förra i synnerhet
bestå af rene/ Gudelige och andäktige tankar/ de senare intet stöta an emot
det som ähra/ wördsamhet för öfwerheten och iuktigt lesfwerne fordrar; Men
högge i enkannerlig måtto wittne bära om Herr Auctorens gode naturlige gafs-
mor och böjelse til wår Swenske Skalde:Konst/ hwilken medelst hans för-
fä

söf och lyckelige penna / intet ringa til sitt pris och wårde föröktes; Alltså gif-
 wes härmedelst uppå Kongl. Maj:ets och Riksens Cancellie Collegii befals-
 ning / frihet och tillståndelse til bemålte Wårks allmänt-görande genom Tryck-
 ket. Stockholm den 15. Julii 1725.

JOHAN ROSENADLER,
 Cens. Lib. Reg.

 Då Herr Secreteraren JACOB FRESE
 genom Trycket lät utgå des Sinrike Dikter / betygade
 däröfwer sin fågnad medelst följande Rjm.

En Auctorens förtrogne Wån och Tienare.

Jag gläd's åt den fulkomlighet /
 Som detta Wårk det wissa wet /
 De höga tankar / wittra funder ;
 Hwar rad är här besprångd med salt /
 Här finnes diuphet öfwer alt /
 I skrifwen / men til allas under.

Er Konst har det så wida brakt /
 At mången råkar i förakt /
 Som sielf sig hopp em Lagren gifwit.
 I himnen högden af Ert måhl /
 Ty skal Ert Namm i tidsens ståhl /
 Med Lårda puncter blifwa skrifwit.

Ett år som jag med ångslan hör /
 At I ej hopp om hälsa gör /
 Men årnen til det tyfsta lårda ;
 Så gårret : tänk ! de rika Låhn /
 De wilia snarast härifrån ;
 Dock Gud kan än det bladet wånda.

En

En jordist Crantz ej hinner til/
 Om jag Er den bereda wil/
 Er bór en högred Heders-bona.
 I lären efter löstets ord/
 Så snart Er resa här är giord/
 Bli' frönt med Liffens Ahre-Crona.

 In Poëmata

Politissimi Auctoris, Elegia.

Accipe præstantis specimen grave, Patria, Ephebi,
 Dignaue compositæ pignora mentis ama.
 Sit satis externis aures donasse cicadis:
 Sufficiant cantus, Galle superbe, tui:
 Plus satis in prætio fuit hætenus advena Pallas;
 Sorduit econtrâ Gratia nata domi.
 Disce peregrinæ fastum contemnere Musæ:
 Florida deliciis gaudet & Urfa suis,
 Ausa suum cunctis Heliconem opponere terris
 Ingenio vaturn carminibusque parem-
 Ecce! tuas jam nunc forti clangore Camœnas
 Erigit ad Meleri littora tersus Olor,
FRESE decus vaturn, quo vindice Cirrha refurgit
 Parrhasis, & Gothici carminis extat apex:
FRESE replet vaturn, patrioque a fidere robur
 Concipit, & pergitt nil nisi grande loqui.
 Seu memor ad cunas indignaque funera JESU,
 Regis ad exemplum, flebile pulsatt ebur:
 Tristia seu metris recidivi tædia lecti
 Frangitt; & æternum spe levatt æger onus,
 Agnoscitt sese Pietas, & spectatt in illis
 Eloquentiumque operis materiemque sui.

Seu Sveones Famæ, *Gothicumque* ostentat *Achillem*,
 Mirantur numeros Mars & Apollo mares.
 Seu miscet tumulis thalamos, funesta serenis,
 Respondet genio littera quæque suo.
 Non sua ventosa venalis carmina ab aura
 Librat, & ex pretio versat utrinque chelyn:
 Fastidit, quâ Naso suam levis inficit, artem,
 Rarior & juvenis nil juvenile sapit:
 Incedit rectâ probitas, & scriptor honesti
 Virtutes inter scribitur ipse suas.
 Phœbe Pater vatum, *Vati* sua robora dona,
 Et præsens dubiis suggere moly malis:
 Redde sibi nostrum, parca ringente, *Columbum*,
 Continuetque suum fac cito *Kingo* decus.
 Laudibus hoc vatum præcellior omnibus unus,
 Dignior & longa consenuisse die,
 Quo cœlum jungit terris, & flectit iisdem
 Inde homines metris, hinc pietate Deum.

Svengesi d. 16. Febr. 1726.

Gratulabundus Luste
Signifer.

Fågne-Dikt.

Sen gyldne Åter år af Skalder brukad worden /
 Alt sedan de begynt gå wid sin plog i Norden:
 Dock ha de samlat in ej alle lika störd.
 Ty forna dagars and ej gyldne klärswar felte /
 Då Skalda Spiller * qwad/ och Guttorm Sindri ** speltes
 Där af en Hjärne *** ock gaf fordom wittnesbörd /
 Som star en Spira up; de andre Hätwor fyllest /
 Samt Höghet / Marckalls staf / Råds mantlar/ Kungars hyllest.

* Skalda Spiller och ** Guttorm Sindri hafwa varit 2:ne forna tiders Poäter; om dessa och flera Skalder se Bartholin. Ant. Dan. l. i. c. 10. &c. *** Hjärne war sköpen en af de gamle Skalder; om honom skrifer Saxo Grammat. Lib. 6.

Det war då deras tid / at rim a iönte mödan /
 När fröt till årans spiz sköt up i gylдне gröddan :
 Där de dock plögde med rör / och stahl för korn ha strödt.
 Men sedan de ha lärdt med Maro Guld at leta
 Af Ennistkarn / at de med rim och Wälskland reta ;
 Så ha med Guldsand nog de sina forar gödt ;
 Såd't gylдне Korn ; besmidt med Guld båd' Harf och Plogen :
 Dock blef den gylдне säd dem sedan aldrig mogen.

Så widrigt ödes spel wil Skalder söga båta :
 Den Lutan hörde man / då Lasse lefde / låta ;
 Den ha de än i dag til hög're stämmor spändt.
 Hwar ålder har sig dock sin förmon wid at trygga /
 Då alle hjälpt til uppå Parnassen bygga ;
 At när de til des tienst förest ler och stybbe sändt ;
 Och sedan efter hand / kalk / tegel / gråsten burit ;
 Så har en FRESE nått des stöd af Marmor sturit.

Hans spel är med den slögd stält up på gylдне strånger /
 At det med ljufligt ljud til inre bröst sig trånger /
 När lyfka stråkan med hans snälla händer rör's.
 Och när han bøjjar rätt på Davids Harpa klinga /
 Hans drifft kan honom widt om Sol och Stiernor swinga /
 Så at des skåra klang til tredie himlen hör's.
 Det är det ädla fäd / som mögnar strax om Wären /
 Det är det Skalde-Guld / som luttrat blir med åren.

IS. BÖRKLUND.

 Til Herr Secreteraren JACOB FRESE.

S Et twiflas söga mer om Swanens Afsteds Sång /
 Och at han för sin död så ganska lustigt qwader /
 At ho som hållt det hör sig öfwer döden gläder ;
 Ty Diuren längta ock at lösas af sitt twång.
 Ja / han med slett behag / en fredsam död gör möte /
 At han ej wet sig dö ; Men somnar i hans stöde.

Så ock wår witra Skald som här sitt afflied tar /
 Med slik bewecklighet sig döden möta biuder /
 Ut ingen Lute-klang så sött i örat liuder /
 Alt alt i glädie rör's som lif och anda har.
 Wälsignad Röst! hur' må jag dock din iswer prisa?
 Din Thon är Zions Sång / och Salighet din Wissa.

J. P.

Till densamma.

D En Lärda Werld som Hög och Låg kring wida werlden pryder /
 Mot hwilkens fasta wäsende ej annat kånstbart tyder /
 Den kan i alla tider gie helt säkra Kiänneprof /
 På hwad för folk och Borgare wår werld har måst behof.
 Wi wete at en hwar som sig til åhran wågen banar /
 Det ware genom kundbar börd och ått och många Åhnor /
 Det ware genom Capitalell' wisa handgrep skiedt /
 Ut sådant står på löser grund / hwar flokhet ej giordt ett.
 Men Wett och Flokhet kan ^{er} med större trygghet sambla /
 Det är det ädla Frö som ^{er} we unga hastigt gambla ;
 Med dem kan ock en oberigt med fördel säja af
 Mång' Land och Ort / mång' By och Stad / de wida wilde Haf.
 Den är ferdenskuld heder wård / som så sitt sinne skieder /
 Ut lyckan honom af förtienst / men ej af lyckstätt möter ;
 När då en bister afunds ihl uti des Segel fiör /
 Så wet han konsten / huru han sitt Roder ställa bör ;
 Den konsten / hwarutaf ett prof En FRESE Werlden wisar /
 Ett prof / hwarå låf at föra rätt mitt wårp alskintet spisar /
 Ett låf och sådan Åhresång / som Grefeland och Rom
 Med stora ögon en gång skal så höra talas om.
 Han har här fördt i dagen fram af dygd ett Måsterstycke /
 Hwari han sökt Gud's pris och låf / och wunnit Rästans tycke /
 En bör med fog uprefnadt bli uppå des Åhresport /
 Hur' makt och wilja med hwaran ett troget sällskap giort.
 Det skal ock renas / när han se'n sitt of har spådt från plogen /
 Ut af des anförtrödde pund hans skiedt blir funnen mogen /
 Enår för oförtruten slit och trågen waksamhet /
 Han ser och niuter hwad ännu ej något öga sedt.

S. Buschensfek.

Andelige Difter;

Som förklara / antingen

Någon tacksamhet för Gudz godhet;

Eller någon glädie af Siälens förnöjelighet;

Eller ock något förakt öfwer Verldsens säfän-
gelighet;

Sämte korta

Wede-Reglor / Tånke-Sprat

Och

Öfwer-Skrifter / 2c.

Wid

Åtskillige tillfällen författade / och den

5. October 1724.

I ordning stälte

Åf

JACOB FRESE.

SEDERHOLM /

Tryckt uti det Kongl. Tryckeriet /

Åhr 1726.

Pred. 12. v. 1.

TAnt uppå tin Skapare i tinom
ungdom / förr än the onda da
gar komma / och åhren nalkas.

DEum & æternitatem cogitate: cætera
omnia fluxa & caduca sunt,

JACOB FRESE.

Föreläsning.

Bunstige Läsare.

Här förete sig några enfsldige Poë-
sier / såsom Witnen af mine
förde ensamme / menlöse och
förnöjelige tankar. Jag tilstår
fuller / at de torde röja någon
tillätelig och loflig frihet; Men så wet jag och
det med dem / at de äro främmande för alt
diärst och straffbart ofynne. Lättfärdige och
otruktige Skrifter äro mig en styggelse / och de-
ras

ras diktan håller jag för Dydens Förtal.
 Alla böra sökia beröm uti det / som höfswiskt
 och anständig är: Och lärer Dydgen sielf
 swärligen kunna mistyda / at / då andra / til
 äfventyrs / hafwa i ungdomen förnögt sig i
 kitslige och syndige påfunds skrifwande / jag / i
 det stället / welat förnöja mig i ett sådant siene /
 som hos mig uptäckt / antingen någon Sacksam-
 het för Guds godhet: eller någon Glä-
 die af Siälens förnöjelighet: eller
 och något Förackt öfwer Werldsens få-
 fängelighet; Och detta gör / at jag / wid
 dese oskyldige Diktars allmänt kunnogt gö-
 rande / icke det ringaste fructar / hwarken
 för Förtal och Last / eller widare begiä-
 rer Beröm och Ros.

Sack

Tacksägelse för Guds margsaldige
Godhet.

In Gud! när jag vppå din nåd och
godhet tänker/
En håpenhet min Siäl i helig un-
dran sänker:

Jag tiger / talar dock / mitt hiärta biuder till;
Men wet ej / huru det ditt Namn berömma will.

Skall jag ifrån den tid / jag än ej war / dig prisa?

Då i det dolda Du din hiälp mig welat wisa:

Ell' skall i ett för alt min mun lof-säja Dig /

För Siälens sälla No / som du beredt för mig?

Här står min håpenhet / och råder mig tillbaka ;
 Men willian biuder mig mitt upsåt ej försaka ;
 Hon för förnuftets dom sin långtan återför /
 Och at jag lyda måst förstånd och willian gör.

Sackfäijse
 för Efa
 yelsen.

Jag tackar dig min Gud / at fri för wanck och tvåda
 Jag hit till werlden född / fått skapte liuset skada ;
 At på min Himmels del Du förr'n jag föddes tänkt.
 Och du mig kropp och Siäl / Förnuft och Sinne
 skänkt.

För Uter-
 löfningen.

Jag tackar dig min Gud / at du ock fördt tillbaka
 Den Arsskaps Rättighet / som Adam månd' försaka /
 At Du Din Son låt dö / och mig förläfsning få /
 Så jag från tråldom frälst / får fri i Christo gå.

För Helgel-
 fen.

Jag tackar Dig min Gud / at Du mig sändt tilhanda
 Den mig hugswalad gör / Din wärde Helge Anda /
 Som till Din kännedom mitt stela Sinne dra'r /
 Och i en rättan Tro mitt hiarta helgat har.

För Ordet.

Jag tackar dig min Gud / at Du Ditt Ord utsänder /
 Och det förkunnat bli'r fring alla werldsens ånder /
 Som / när jag twisland' och mitt mod förlorat är /
 Mig tröst och tålamod och hopp tilhanda bär.

Jag

Jag tackar Dig min Gud / för dopet Du insticktat / För Sacra-
Där Satan affagd är / och jag mig Dig förpliktat: Dopet
menterne

Där jag mig wägen til den Modrens skiofte famn / och
(Guds kyrkia jag förstår) som föder utan Mann.

Jag tackar dig / min Gud / som än mitt bästa menar /
Och i Din Nattward Dig med mine Siäl förenar; Nattward
den.

Där är den hemlighet / som ingen kan förstå /
Den diåflar håpna wid / och ånglar undra på.

Och sidst / så lägger jag min Tack med wördnad neder
För Dig / at Du ännu en Bening mig bereder

Uti den Helga Stad / dit Du hemförer mig; För min
Himmels
Del.

Ach! hurulå'r min Siäl / där en gång tacka dig.

En innerlig Tacksägelse til Gud /

efter
Oswertvunnen begrundan om hans Allmact
och sticketse.

Utiur Columbo öswersatt.

NU är des Gudi lof! den mörcka Natt till ända /
Och Morgon: rådnan will sitt Anlet' till öf-
wända;

Wår Werld är uppenbar / och jag i sinnet fri

Ifrån den Tancke-strid / min tankar swäswat i.

Den swåra Phantasië, som mig så håstigt jagat/
 Med sielf updictad tand mitt blöda hiarta gnagat;
 Den så ens Hiärne-rymd med dumba öfwerdrå'r/
 Liksom en stannad dunst / den ingen öpning har.

Jag tänckte wid mig sielf / det syns sig icke rimma;
 I så otalig Flock hwi ser jag Stiärnor glimma?
 Är deras Ordning rätt? Med öf hur' året då?
 En menniskia lyckas alt: En will det wi-
 drigt gå.

Är wäl en stor Monarch, som detta styr och råder/
 När ömsom man likwäl så stor förwirring skåder?
 Som Stiernor i sitt skick och wißa Ordning stå;
 Så wille jag / at alt i werlden jämt skull' gå.

Är ock en werldsens Hop til Salighet utkorad?
 Bli'r då ett annat Folck / en annan werld förlorad?
 Och hwem den Hopen är? O fräcka Öfwerdåd!
 Hwad dristigt ingrep i den Högstas Rätt
 och Råd.

Förlåt mig milde Gud! och mitt så diårswa kynne/
 Det war förmåtenhet ell swaghhet af mitt Sinne/
 Som mig så satte an; Mein Hog förledde mig/
 Så ock mitt Öförstånd/ at föra Råd med Dig:

Jag

Jag will ej framdels mer Din Wisshets diup ransaka;
 Din Råd vplhse mig / och hälle mig tillbaka.
 Med en ell' annan Werld hur' Du det skicka will/
 Det höre Store Gud / din dom allena til.

Dig / Dig allena / Dig will jag mig undergifwa;
 Jag will med tillförsigt och fructtan när Dig blifwa:
 Regera / som Dig täcks / och efter Ditt beslut
 För Du mitt bästa och all werldsens styrsel ut.

Du lär mig wäl min del i sinom tid beskiära;
 Men dock / med fattigdom / min Gud / mig ej beswära:
 Gif! at min fārta tid / hwars utgång jag ej wet/
 Mig icke bli'r förlångi Motgångs swårighet/

Gud öfwerskydda mig med Dine Wingars skugga:
 Låt himlen råгна Råd / och Sällhet nederdugga/
 At ingen annan drift hos mig i Siälen spörs/
 In den / hwarmedelst jag til Dig och Ahra för's.

At jag / så länge jag i Detta Stoft skall wandra/
 Må sökia hielp hos Dig / och ej hos Gudar andra:
 Ej eller hos det Folck / sem warit Stoft / sem wi/
 Hwars Andar Du förlost: hwars kroppar Jord måst
 bli/

De fynda intet mer utaf wårt Wäsend' weta/
 Ell' Odets mening af wårt Anlets runda leta/
 Slätt ingen af dem fins / hvars gisning säja I är
 Om lefnads streket alt ell' af i handen är.

Här måste alt Förnuft än häpna bårt och blunda ;
 Ho kan Dins Wisshets diup och hemlighet utgrunda ?
 Hur' långt Förwetenhet om sina Gränser far/
 Hon / som hon blinder är / i blindhet stannar qwar.

Of är ej annat Råd / och det är of det bästa/
 Ut wi wårt trygga hopp til Gud i bönen fästa ;
 Iwar blifwe wid sitt Kall / och stånde wid
 sin plikt ;
 Förwäre Siälen med sin Ero och Tilförsiakt.

Betänke se'n : at alt hwad man af werlden wun-
 nit /

Skall till ett Gute bli / när Tiden nederrunnit /
 Den ädle Men'skan sielf / den Högstes egen bild
 Måst / hwar hon will ell' ej / wid Jorden blifwa skild.

Ej! så förlän / at jag ej Werlden eftersträfwet ;
 In mindre af des garn mig Nät til döden wäfwet ;
 Gif äfwen / at med alt mitt sinne nöjas will /
 Hwad Dumig ta'r ifrån / hwad Du mig lägger till.

Om jag ock icke här till högre Stånd skall hinna/
 Så hiålp mig / utan blygd / min wandring öfwerwinna:
 Led Du min gång / och lär mig wandra tyst och jämt/
 Att ej mitt ringa Namn med skam och sty blir nämt.

Att ej mitt hiårta sig så hårdar och förståckar/
 Att synd till säkerhet och twiflan henne läckar:
 Ell' at mitt blöda Sinn i denna Skugge-strid
 Ut af klenmodighet förlorar mod och frid.

Förlåna mig / min Gud / behöflig kräft och styrkia/
 Att föra ut mitt kall / och Dig at kunna dyrka/
 Att tiåna Nåstan min / mig sielf / mitt Fo-
 sterland/

I den förmågo Du mig råcker af Din hand.

Så skall Ditt lof alt jämt på mine tungo föras/
 Och ditt beröm långt up om Solens gramskap höras/
 Att af Din Himmels Thron des liud och Åter-skall
 Med Thoner widt och bredt skall fylla werlden all.

Nu Aldrahögste Gud! till Dig min suck jag sänder:
 Tag mig / min Skapare / Ditt wärck / i Dina händer.
 Med Dine Nådes lius mig u'r mitt mörker för/
 Så lefwer jag förnögd / och i Dig glader dör.

Då jag åtskillige sårskilte Wåhr-tider/
 begynnandes ifrån Åhr 1712. af en swår och
 håstig Skålfwe-sot warit angrepen.

Åhr 1712. Den 1. Maj.

När mi Wåhrens-frögd all Wintrens möda
 stanar:
 När Nächtergalens liud till Gen-liud bårgen
 manar:

Når dagen bårt bli'r lång/då bli'r min glådie kårt/
 Min sorg den flytter till/når andras flytter
 bårt.

I löf-beklädde Trån / som i Er sågring grönsta:
 I hugnens af det wål / som andra sig tillönsta/
 Dens glådie öf's / somei sin glådie lårt förstå;
 Den glådien ålska twet / den twiker glådien frå.

Doct dårligt år / at jag så tidigt börjar flaga;
 Jag tar wål Öket an; jag kyßer H&E Krans aga:
 Min Ungdoms tuftan bli'r mig Alderdoms
 pris;

Om något giöra kan / giör Nötgång Man-
 nen wis.

Nu Himmel! styrk mitt hopp / och stöd mitt swaga sinne :
Förök mitt Talamod / gif tröst i hiärtat inne!

Will Du jag färdas skall / så är jag **U**kre här ;

Will Du mig rätta opp / Min Gud / skie ditt begiär!

Åhr 1713. Den 3. Maj.

Hwad ? hör jag dig igen i Lunden lustigt spela ?
Och med din skära Röst den wida Luften dela ?
Hwi skall din glädie-sång förkuña mig mitt qwal ?

O Skogens Sångarin ! Du sköne Nächtergal.
Wäl an / will du min Sorg uti din Wiså fatta ;
Skall jag igenom dig mig mera lycklig skatta ?

Beflagar du (kan skie) det Wäld du lidit har ? *

Och i det samma del uti min Ångslan ta'r.

Hwad giör du ? giör du det / så lät din Röst så klinga /

Alt du må Skaparen till Nåd i Nöden twinga ;

Dock syfta hwart du will med dine stämmors liud /

Jag lånar minst ditt Mål / när jag will be-
dia Gud.

O Högste himla-Prinsk ! all godhets rika kiälla /
Låt af Din Nådes brun barmhertighet upwälla ;

Giut saltwo i min sår / och hiälp mig åter opp!

Gif hålsa till min Siäl och till min siuka kropp!

B 2

Åhr

* Här alluderas till Ovidii dikt / at Philomela, som af Theréo blef sländ-
förwandlades i en Nächtergal / som för all sin tid beklagar det stränga
wäld / henne blef tillfogat.

Åhr 1714. Den 6. Maj.

Så är den Sorge-tid för mig nu åter inne/
Som qwaßwer mod och hopp/ som fränker själ och
sinne:

Som gör / at Motgång mig i stadigt Minne här/
Då andre tråda in i sine Glädie-da'r.

Jag ser / at korset will min frögd w'r roten rycka;
Den lyckan hata må / må alla plågor trycka.

Dch är min andra sorg: at sorg skall Glädie se/
När Glädien icke kan at Sorgen glädie gi'e.

J / som Er andachts eld uptänden i Guds Woning;
J Helgedomens Hus / bemedlen min Försoning.

Ho twet en enskylt suck ej mot min synd förslår?
Ett samnat Rop ju mer än ensam Röst
formår.

Så lären J med mig och jag med Er uträtta/
At snart / det höre Gud! mitt slut lär blifwa detta:

På owår Solen lys; Mein Gud har alt giordt
wål;

Fördensfull / Lid och bid / och twar tillfreds min
Sjal.

Åhr

Ahr 1715. Den 29. April.

DAns! Lärkians fierde Sång mig nu i drat giäller/
 Och åter skier / at GUD Sig mot mig vrede
 ställer;

När genom Lusten hen med sina swingar rör/
 Då är det re'n så dags / at plågan hos mig bor.

Ach! hade jag din Röst och dine lätte Wingar/
 Med dem du dig i hast till Solens Granskap swingar;
 Så flöge jag djt upp / och klagad' så mitt We/
 Att nåden ej min nöd skull' utan tårar se.

Men Nu likwål / min Gud / fast ej min syn djt råcker/
 Där Siälen bli'r förnögd / och djt mitt hopp sig sträcker;
 Så hiuner (som jag wet) Din godhet dock till mig;
 Lyutom hwarje widd / ju Nåden sträcker sig.

Jag med min bättrings tår Din Mildhets åker plöjer;
 Jag wet / Du kommer wist / ånskiönt Du litet dröjer;
 Och tröstar mig därwid : Mitt sista suukdoms
 Ahr

Mig hos min Läkare en ewig hålsa spår.

Ahr

Ahr 1716. Den 20. Maj.

SU kommer du igen ifrån din Winter-Hwila/
Du Währens glada Påst / ja lät din ankomst
ila!

Den / som till all min sorg ett Åhrligt Wittne war/
Nu bär det glada båd / at Breden stannat har.

Rom! kom! Välkommen kom! och siung din Morgon-
Wisa;

Jag wet / det är din Åkt den Wögstes godhet prisa:
Din ankomst (fälla Röst) föröker mitt behag;
Hur länge hielpen drögs / blir dock en hjälpe-
dag.

Mitt hiarta rörs af frögd / min blod af glädie giäser;
Jag siunger HÆkrans Lof / och Hans beröm jag läser;
Ej annat än hans pris på mine strånger slås;
Hans Rös / och annat ej / jag på min pipa blås.

I Foglar / wilde diur / och alt hwad elliest andas/
Lät wåre Rösters liud till HÆkrans Åhra blandas:
Och om mitt glädje-rop ej hör's till Lambets
Thron/

Så skall min tysta suck dock winna Eder thon.

Min

Min Andacht skynda dig; Men trottna ej på Wägen:

Min Tro mistrosta ej; Men war i Gudi trägen:

Mitt Zalamod se till i döden at bestå:

Mitt Hopp förhoppas mer / så skall du mera få.

Gud/ alla Härars Gud! när Din Basun skall liuda/

Och fram från Jordens buk till doms de döda biuda/

Tänk då / at Din Förtienst afplanat har min skuld;

Gud / ewig gode Gud / war mig en Fader huld!

Gör Åhr 1717. se Åhr 1718.

Åhr 1718. Den 3 Maj.

När u'r sin Winter-No de wilde Hopar ginge:

När alla diur nytt lif och rörsel åter finge:

När alt hwad Anda drog/uppå sitt sätt och wjs/

Sin Andacht höra låt till HErrans lof och pris.

Så föll den glada tid af Åhret mig i sinne;

(Wäl den! som wälbetänkt / wet Tiden ha i minne!)

Då Gud / så god som rik / han täcktes wårda sig/

Alt fordom / just så dags / af faran frälssa mig.

Jag

Jag borde / tänkte jag / ej diuren estergifwa /
 På det de ock en gång må mine Wittnen blifwa /
 Hur' jag till Undacht rörd af deras Rop och liud /
 Uppmuntrat Siäl och röst / at gie' en suck till Gud.

Träs då / I Skogens barn / med all Er Fiäder-skara!
 Och än I döde ting / där I Er frögd förklara:
 I stela bång / som likt till wördnad böjde stå /
 Träs! at jag nå'n sin Er ell' något wifa må.*

I wilde Siöar / I / som höjen edre strömmar:
 I älswer äfwenwål / som gå'n för fulla tömmar;
 Tillåten / at min lust / Er iswer föllia får!
 Men / wid Ert diupste fall / min suck at Solen går.

Ho wet? det är Er plikt / at I Er nederkastan;
 I böjen Er som måst / när I som fortast hasten;
 Men glömmen ej / där I i Hafwet blandas bårt /
 Att med Er skillnad ej Ert låf blir lika fårt.

Nu / alt hwad i mig är dens Högstes pris uphöje!
 Och i Hans Namn / mi'n knä'n sig ned till Jorden böje /
 Den jag mig ewig tack och Abra skyldig wet /
 Wälsignad ware Han / Min Tröst och Salighet.

Amnu

* Det wore en stor otacksambet / at låta Creaturen och de döde och dälde ting
 wara öfwer sig i Guds lof och beröm.

Ännu den 1. Maj. 1718.

Hwad jag Åhr 1717. efterfatt.

Wär hälsad iussste Währ / med längst framfarne
dagar!

Ho wet / jag än i tid min sena tid beflagar ?

Jag tillstår / at jag Gud ett löfte skyldig är ;

Men / ach ! min Ed och Tro jag på mitt Samwet bär.

Jag har ju efterfatt till Hans Namns Lof och Åhra /
At för Hans Majestat ett särskilt offer bära ;

Jag mins och glömmmer ej hwad jag den Högste bör /
Som uti Sinom tid så wäl med Sine gör.

Emot mig har Han wäl ibland förgrymmad warit ;
Men mitt i Breden har jag ock Hans Nåd erfarit ;

Där får jag än engång i åldren glädias wid /

At jag har Sket kändt uti min Ungdoms tid /

Så länge något Åhr den glada Majus nämnes :

Så länge någon dag af Majo öfrig lännes ;

Så skall den tid till Gud mitt Offer helgat bli /

Tills jag i Himlen får den rätta glädien si.

Åhr 1719.

Du kommer / fiäre Tid! på wanlig tid tillbaka;
 Du äst/ som mig har lärdt mitt Hopp ej wedersaka.
 Och som min Ångslan för med dig i föllie war;
 Jag min Helbregda nu uti din ankomst har.

Du gläder mig / när sig Naturen liusligst gläder;
 Min forna frihet du å nyo mig tillstäder:
 Utaf den warma / som du med din Ånda blås/
 Mitt lif förnyat blir: min Ånda wedersås.

Du löser kiöldens band och strömmars lopp förenar;
 Du tåmer Stormen / och de hwasfa Wåder lenar:
 Du biuder Mörkret i de trånga Giömslor gå/
 Och Månan i sin Wåkt om liusa Natten stå.

Docck / medan jag din lust och Wårkan nu berömmar/
 År nödigt / at jag ej Den dig har sändt förglömmar.
 Långt om de skapte ting bör Skaparen ju stå;
 Dem talar jag wål till; Men Gud jag trö-
 star på.

Åhr

Åhr 1720.

Nå jag åter i Maj Månad föll in i Febren.

Du gylldne Sol! som mi en ljuvlig Wåhr be-
bådar/

Och mig med glädie ser/som dig bedröfwad skådar;

Hwi stillar du min lust/ som allas längtan rör?

Med andras löste band/ du mig i bojor för.

Ach! jag / olycklig jag! som ensam måste lida;

Skal plågan aldrig mer sig skillia från min sida?

Ell' skall jag ingen tid från plågan blifwa skild?

Mitt hopp är ute / och min tröstan är förspild.

Dock nej! mitt hopp begyns / när Gud mig måst be-
dröfwar;

Min Tröstan stårcker han / när han min trö-
stan pröfwar;

Jag kyßer Kiset / och mitt kors jag tåligt dra'r;

I glädie jag min sorg / i sorg jag glädie har.

O huru tiår hos Gud! den Han har under aga;

De / hwilkom alt går wäl / de måge sig beklaga;

Men i ett tacksammt Lof min klagan byter sig;

Ach! huru ljuft är det / at H^EXren spåker
mig.

Ahr 1721.

WEt dock en Storck sin tid / när tiden är förhanden /
 Och hit sin resa gide ifrån de Södre Landen;
 Hur mera bör oss då vår tid i äckt at ta'
 Som uti diuren ock ett efter döme ha'.

Mitt hela hiärta gläds / at nu den tid är inne /
 Den tid / som ingen tid lär plåna u'r mitt minne /
 Då den Allsmäktigste mig fordom wreder war;
 Men åter uti Nåd sin wrede ändrat har.

Min Siäl förglöm då ej / glöm ej det myckna goda /
 Som mig är mer bewist / än jag har tordt förmoda:
 Glöm ej / at tacka Gud / den dig u'r faran fördt /
 Och där du twistand' låg din matta suckar hördt.

Med hwad må jag dig dock / o HERR! wedergiälla;
 Mitt hiärta will jag Dig till ewig lydno ställa:
 Jag ser mig åter till min kropp helbregda bli;
 Och wore Siälen så frän syndsens smitto
 fri!

Ahr

Ahr 1722.

DEn wåna Jord är nu från Wintrens fätrar
löster:
Och wåhrens ankomst qwåd's af tusend glädie-
Röster:

Den hwita Swan sig ned i öppna Floden slår:
Och Turtur dufwans liud man åter höra får.

Ej! så är tider / at min Siäl sig hasta låter;
Min Gud! jag kommer nu med Wåhrens ankomst åter:
Och bäst all Jorden Dig sin Offer-skylnad bär/
Med lof och tacksammt liud jag mitt i hopen är.

Jag tänkte: Mätte jag till sorg dock födder wara/
När wilde Foglars Hop all Glädie få erfara.
Nu tänker jag: O hwad en flyktig frögd det är;
Den frögd mitt hjärta rör' den wäntar jag
ej här.

Jag wäntar den uti de sälla Siälars Mäte/
Uti den Nya Stad och sielswa Abrah'ms Sköte/
Där werldens Frögd blir bytt uti en ewig Båhr;
O sälla glädie! som all glädie öfswergår.

Ahr 1723.

DEt ena skynder hän / ett annat kommer
åter;

När Wintren wiker af / sig Wåhren sinna låter.

Så är med Mån'skors barn och deras usla tid:

En fårt förwandling / och en stadig wåret-strid.

Wi fastas af och till på Werldsens willa böllior;
Bäst Solen syn's of blid den wreda stormen
föllier:

Då jag mig tyckte sund och gladde mig däråt /

Stod plågan redo och mig stälte sitt försåt.

Mig går det alt emot; och jag allena lider /

När andra hugna sig af åhrsens glada tider;

Doct gläd's jag af den frögd / som jag förwänta wet /

När Tiden runnit ner utien Ewigket.

O huru stor! lär' mig den Glädie förekomma /

Som Gud där tillberedt / och årnat Sina Fromma;

Wot den all werldsens Lust må liknas wid en dröm;

Där får jag måtta mig af wållust / som en
ström.

Ahr

Ahr 1724.

Då/ med en utmattande sjukdom / **H** **E** **K**rans
Hand hela Wahren warit swår öfwer mig.

Nu är den tid förhand : at Fikon-trädet knop-
pas; (*)

Den tid / på hwilken jag och min Förlofning
hoppas.

Jag hoppas / som med kors jag åter hemsoftt är :
At Gud / nu innan fårt / med hjälpen komma lär.

Jag spår mig en gång fri för all min Wedermöda :
Min kropp en stilla Ro i Jorden hos de döda :
Min Siäl jag idel frögd i Christi Rike spår ;
Jag spår och hoppas / at nu blir mitt Glädie-Ahr.

Ett Ahr / som aldrig se'n fördel's i Ahrsens tider :
Som ej förändring mer af Ny och Nedan lider :
Som i sin runda längd alt jämt och lika står ;
På hwilket Solens lius ej up-ell' neder-går.

Far Wahrens frögd / far wäl ! far tid och alt u'r Minne !
Jag sluter Werlden ut : och Himlen i mitt sinne.
Jag öfvergi'er mig sielf / och från min Hydda far ;
Den Frögd mig bidar / jag i hoppet wunnit har.

Ahr

(*) Luc, Evang. Cap. 21, v. 29,

Ahr 1725.

Ag gladdes af det hopp / at snart min Wandring
sluta/

Och för en flyktig Frögd en ewig Ro få niuta;
Jag öfswergaf mig sielf / och från min Syndda for/
Som jag ock nu hos Gud i mine tankar bor.

Hwar bli'r du bleka död? hwi styr du den dig söker/
Och tar den för dig råd? samt bägges Ängslan öker.
Hwad är ditt wäld / at du så länge hotar till?
Men sant: du diärfwes ej förr än den Högste will.

Hwi skulle jag för dig och min Förwandling rådas?
Jag skall med samma kiött och hud igen omflådas.
Den fructte dö'n / som ej om ewigt lif har hopp;
Men jag dö'r glad / som tänkt at åter wäckas
opp.

Jag ser de nakna Trån sig klå i blad och blomma/
Och Rosor dö sin kos / när andra wårter komma/
Hwad annat wittnar det / än idel wanflighet.
Ach säll! den Tidsens Lopp i Tid betrakta twet.

Dage:

Dageligt Bøne-offer.

Du Allsmåttigste / för hwilkens Helighet Cherubim
betäcka sina anleten / Du alle Konungars Konung och
Herrars HERR; bewara vår nådige Konung och
Öfwerhet : Gif honom lycka och wålsignelse : Gör honom sorg-
fällig om Din kyrkia : och lär honom i ett för alt fråga efter Gud!

Förlåna Konungens Befallningshafwande barmhårtig-
het : Uppehålt alla Ständer i godt Wålstånd : Beskiär Wårt
Regemente och allmännelige wäsende fred och ro : och led wår
Menighet från Denighet ! Utgiut din Anda öfwer alt det / som
ditt Namn åkallar : Wis din Nåd / at de siwage intet måge för-
lora sin förtrostan : förlofa de fångna : Waka för de sofwande :
fsona syndare !

Och emedan jag / så länge jag bygger mitt elände här på Jor-
den / uti denna min ströplighets hyddo / mångahanda twång
måste utstå ; så beder jag Dig / för Din barmhårtighets skull i
EHRJESU / at när korset mig trycker / och werlden med
mig sin omgång tager och mig wrång warder / Du då i
min Motgång / gör mig oförsagd : uti min fattigdom / för-
nögd : uti mitt förackt / ödmjuk : och uti mitt hopp tålig och
glad. Hiälp at jag icke blifwer de främmande beswär-
lig : icke lefwer af andras nåde : icke tigger bröd af owänner :
icke söker hiälp hos hårda och obarmhårtige Människior. Gif
dem / som mig dela : Gläd dem / som mig godt göra : Wålsg-
na dem / som mig hiälpa. Blidka mina owänner : omwänd
mina Förtalare : och gif mig icke i mina fienders händer ; Men
för all ting / låt mig aldrig förgiåta åkallan : bög mitt bröst/
och bered mitt hiärta till bönen.

HERR hör mig / medan jag beder : Lär mig bedia / at jag
D måtte

mätte bönhörd warda ; och lät Din Helige Anda bedia uti mig / så / at jag beder med min Willias öfwergifwande i Guds behag!

Jaa tackar Dig och hiärteligen för all den framgång / Du mig wedersfaras lättit / och för all den glädte / Du mig giordt hafwer. Genom Dig har jag i Werlden Gynnare funnit / och ibland främmande / mången god Wän. Förlåna mig ämwidare ynnest och kärlek hos alla fromma Människior ; Låt mig i Medgången känna mig sielf : Gid mig icke säker i lyckan / och wällustig i goda dagar : utan måttelig i glädte ; hiälp at jag gifwer den torstige / och förlåter den brottslige. Gif / at jag öfwer detta tinneliga / hwarken må vara sorgsen eller glad ; och / at jag altså kunde bruka werlden / som brukade jag henne intet. Och såsom Din kärlek är en outsläckelig låga ; så förtäre hon all egen kärlek i mig / så at Din kärlek allena må vara rådande i Siälen. Blygsamt tal / sedige åthäfwor / tyfste läppar och trogne händer förwara mig. Bestiära mig / så länge jag lefwer / ett simdt förstånd : gladt hiärta : helbregda lemmar och en hälsosam kropp. Styrck mig i mitt arbete : bög handen till wärket / och hiärtat i suckar till Gud !

Min GUD / Du som / medan jag ännu intet war / tillredde mig : Du / som i min barndom bewarat mig : i min Ungdom anfördt mig : i min Mandom försörgt mig : Du måste mig och i min Alderdom antaga. Uch gode Gud ! öfwergif mig icke när jag swag warder : när kroppen försmåktas : när hiärtat brister : när min Siäl och Anda upgifwes ; Hiälp mig då i dödsens grund / och sedan på yttersta domen hiälp mig milde HERRE Gud !

Lofwer HERREN alle Anglar : Lofwer HERREN alle Helige : Lofwer HERREN alle Hedningar.

Lofwer HERREN allt Folfk ; Allt Folfk af alle tungomål det lofwe HERREN.

Min Siäl skall berömma Dig.

Min Anda skall lofwa Dig.

Mitt Hiärta skall prisa Dig.

Min Mun skall tacka Dig.

Halleluja !

En Bön i Siufdom.

BUD bönhör mig ! fördölg icke Ditt ansigte för mig i nödene ! Du / som för werldenes begynnelse warit hafwer / och i Ditt Råd utstått då des dagar skola fullbragte warda : Du / som med Din allestädes närwarelse Himmel och Jord upfyller : Du / som ifrån Släcte till Släcte barmhärtighet bewisar ; Tänk dock på det Förbund / som Du med Människors barnom giordt hafwer ! Gud bönhör mig ! fördölg icke Ditt Ansigte för mig i nödene ! Jag är swag och wannmächtig / mitt hiärta ångslas : min Siäl sitter i bekymmer ; ty mig är kranckhet och Wedermöda påkommen ; Mine ögen håller Du / at de waka. Jag är så wannmächtig / at jag icke tala kan. När jag lägger mig / säger jag : när mån jag skola upstå / och sedan räknar jag / när aften skall warda. Din hämd söker mig : Din grymhet trycker mig ; det går alt öfwer mig. Fins dock ingen Läkiare i Jsrael / eller någon Salwo i Gilead ? Hwar är den kraft Du till örter och gräs delat hafwer ? och hwad är Läkiare-konst / när Du Din wälsignelse förhåller ? Jag ransakade med minom Anda och begrundade med mitt hiärta och förnam min misgfiärning. Då sade jag : Jag will upfäckia HERranom mina dolda wägar och de hemliga gånger. Ho wet ? Han warder mig nådelig. HERre jag haf-

wer syndat och Du wetst det; ty för Ditt Ansigte är intet fördolt.
 HERre tillräkna mig icke min Ungdoms misgjärning. Och
 hwad äro alle mine wägar annat än synd och öfwerträdelse/ när
 kelswe Himlarne för Dig icke rena räknas / och Du i Dinom
 Anglom dårhet funnit. * HERre / jag håller mig hardt in till
 Dig / war mig nådelig. Min Skapare! förkasta icke Din händers
 gjärning. Jag tröstar mig wid Ditt ord; Orter och gräs kunna
 mig intet hjälpa / allena HERre Ditt Ord / som alla helar.
 Igenom ditt Ords kraft warder mig hälso och Salighet.

Gud bönhör mig! fördölg icke Ditt ansigte för mig i Mö-
 dene!

Bön och Åkallan i min swära Siukdom.

Nur mins Angslans diup / Jag ropar / Gud till Dig:
 Räck ut Din milda Hand / och wårdes mig bönhöra.
 Jag ropar swårliga: Ach HERre! frålsa mig;
 Will Du på alt mitt qwal ejen gång ände giöra?
 Bewets Du ej till Råd af ett förkråhat liud?

Dår af Din godhet / Jord och Himlar dock ä'fulle;
 Ach! ja / Ditt hiarta rör's; jag wet: Du äst ju Gud/
 Och icke Männ'skia / at du ewigt wredgas skulle;
 Men HERre hämnas ej min otålmodighet/
 At jag för wrede / nu Din Faders tucktan nämmar;
 Din nåpft är ringa mot den synd jag med mig wet;
 Ty knyter jag Ditt Ris / och Dig Din Åhra lämnar.

Jag

* Hiobs 4. cap. v. 2.

Jag will i Dine krafft min kärta kamp utstå;
 Mig skall i lif och död ej någon från Dig stillia;
 Om tusend plågar mig än skulle drabba på/
 Så är jag wäl förnögd: Stie HERre Gud Din wilja.*

En annan Bön i Siukdom.

Ach! Ho skall stillia mig från denna dödsens kross?
 Jag usle Adams barn / ho skall mig hådan stillia?
 Ho skall min jamma och min Angslan lösa opp?
 Jag öfwerger mig nu / min Gud / uti Din willja.
 Det klåra korset syn's mig helt odrågligt bli/
 Och är dock säfångt mot Din nåpft och tucktan stråfwa;
 Gjør Du min trångda Stål från krossens fängsle fri;
 Ty jag begiärrar nu ej längre mer at lefwa. *(*)
 Dock / west Du aldrabäst hwad mig beqwäma må/
 Hålst och emådan Du self mände Mandom taga;
 Ty lär' Du större kors mig icke lägga på/
 An jag / en syndig Makt / förmår och måcftar draga.
 Och lik som Solen nu med mörka skyar går/
 Nu åter med sitt lius sig u'r sitt Mörker bryter;
 Så hoppas jag / at jag ännu mig frögda får/
 När Gud mitt Mörker i ett ewigt lius förbyter.
 Ty will jag med Hans Nåd i diupa sorger gå/
 Han må uti min Sak / som Honom täckes handla.
 Min Stål / du fatta tröst / och dig det minna på:
 Den Högstes högra hand kan alle ting förwandla.***

Suckan

(*) Matth. Cap. 6. v. 10.

* (*) Hiobs 7. cap. v. 16.

*** Psalm. 77. v. 11.

Sudan och Tröst.

Waf min goda Gud är all min qwida;
 Dock skiljer mig mitt kors ej från Hans sida;
 Hwad Han mig pålagt har / Han sielfwer med mig dra'r;
 En lid och bid min Slål / förgåfwes du dig qwål.
 Ditt slut bli'r detta: Gud har alt giordt wål!

Tacksäjjelse efter öfwerståndnen Siukdom.

Jag tänkte: Mätte dock min Anda sinna ro!
 Och kroppen en gång wid sin' plågor stilder blifwa;
 Min enda långtan war / at bland de döda bo/
 Och mig till stilla sömn i Jordens Skiöte gifwa.
 Men medan sådant ej hos Gud besluttit war/
 Och Himlens, dom och Råd är widt om Männ'skiö
 tankar;
 Så giord' Hans Råd at jag är än wid lifwet qwar/
 Och till min kärta tid en längre Alder sankar.
 Han bör berömdes bli' så widt som Solen går:
 Så widt som Himlens Tiäll sig öfwer Jorden sträcker:
 Så widt man om Hans Namn den ringste kundskap får:
 Så widt som haf och strand kring wida werlden räcker.
 Ja/ lofwe HERren alt hwad lif och Anda ha'r;
 I hela hafwets widd i Orter när och fierran;
 Alt lofwe Honom / som om Os omwårdnad ta'r;
 Af alle tungomål alt Folk det lofwe HERran!

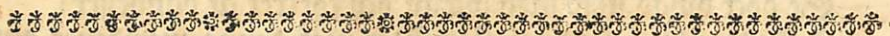
Bön wid den H. Nattwardens begående.

Du Guds rena Lamb! som werldsens synder bar/
 Som för min wälfärd's skull Din blod har låtit rinna/
 Då Du på korsfets stam ofsyldig slaktat war/
 Där som Din kärleks eld i låga mände brinna.
 Gif / at jag mig till lifs / Din Nattward äto må
 På obegripligt sätt! där Du dig sielf uptäcker;
 Och fast den hemlighet jag icke kan förstå:
 Så tror jag / at Du ej en rykand' weka släcker.
 Jag tror; Men HERRE Gud / styrck Du min swaga tro/
 Och wårdes mig med Dig i denna stund förena:
 Min Siäl hon längtar / at DU skall i henne bo;
 Ty kom min Salighet! Du äst mitt Hopp allena.

Suctan om Guds ankomst.

Rom HERRE Jesu! kom! ty jag förbidar Dig;
 Men i Din Tillkomst Du bete Dig mild och frommer;
 Kom Gud / min Salighet! kom snart! och frälssa mig;
 Mig tyck's jag hör din Röst: War tröst! ty / si! jag komer.

Tankar öfwer Förgängeligheten och Döden.

Någ säg mig om och fant intet under Solene / som bestån-
 digt kallas kunde; Ty wände jag mitt Sinne från så-
 fängelig Förgänglighet. Mine Tankar stannade wid det
 måhl / hward'sfwer ingen komma kan / som är: Döden;
 Då öfwerlade jag med mig sielfwan: om icke jag wid des be-
 tract-

tractande måtte finna nöje. Och si! mig syntes af Frälsare-
nom utgå mat och sötna af then starka: Jag förnam / at
dödsens bitterhet skulle förwandla all min Sorg i idel glädje/
hvarföre jag ock förwarade detta som en stätt i mitt hjärta.

O J sälle och salige Stålar! som i HERRANOM dödt förut /
och redan hwilen Eder af alt Edert arbete.

Wälsignade timma! då mig tankan af dödsens Winning först
företom.

Jag gläder mig af det saliga hopp / at en gång dö: och min
Siäl frögdar sig störliga öfwer det / at min Förwandling kom-
mer.

Lifwet är ju icke annat än Männistans plåga; men döden
en förlossning af alt elände.

Det är mig mera än all Jordenes rikedom / at mina tankar
redan hafwa tillredt min kropp en stilla rolighet i grafwen: och
Siälen en salig hwila i Ewigheten.

Hwad bätar mig werlden / som ingen stund är säker för för-
ändring?

Och hwad är / som Tiden icke astyner? hwilken ock sielf med
en ouphörlig flygt försvinner.

Alle ting blifwa Tidsens rof / och / efter något skifte / samlas
de åter till null och mötas i sin Aska. Naturen fräter sina
egna foster / och bär inom sig sin död och sin graf.

Se dock hwad strid med lyckan och förtret af händelser!

J Fäkunnige / som belasten Eder med denne werldenes om-
sorg: huru länge faren J blinde?

Nu är tid at upstå af Sönnen.

Den / som läswat Eder Nåd till omwändelse / har intet till-
sagt Eder Morgondagen till bättring!

Betänker dock alle tings obestånd: Tidsens kärthet: dödsens
wisshet och domens strånghet.

Fasen för helwitet / som är syndenes lön: men söken winning i döden / som i Christo är dödad.

När en wis Man blef tillfrågad: hwilken tid af hans lefnad honom bäst behagade; swarade han: Tiden at dö.

O högstlycksalige tid! som i ett ögnablick hela wår eländes tid besluter. O hugneliga förwandling! sem byter fångelse i frihet: Gråt i glädie och Uselhet i Salighet.

Under betraktande af min död / förekommer mig all den Härlighet / som på oss uppenbaras skall. Här ser jag fuller en mörk och ohygghelig Graf / därest det ämne / som jag haft mitt ursprung af / mig åter omfattar; Men så ser jag och här hos Himmelen öppen och otalige swärfwande Änglar / som beledsaga de dödas Siälars till frihet. Här hålla de sin Himmelsfärd / sitt triumpherlige Intog i det Nya Jerusaleem. Här höres Basuner / Röstes och Lofs-sånger i ett ewigt halleluja för honom / som sitter på Stolen / Gudi och Lambena.

Och ho kan utsäja all den härlighet och frögd / som Gud sinom Trognom förwarat hafwer.

Lämna mig allenast det hugneliga hopp / at snart få dö och sända min Anda till de rättfärdige Siälars Ro; så will jag icke allenast gienast umbära werldens härlighet: utan och med tålmod utstå all tinnelig wedermödo; wäl wetandes / at min

Jammers-Ålfton

skall bli' min

Glädies-Morgon.

Den tinneliga och ewiga Döden

Döden ä' Syndsens lön: och Syndares plåga ä' döden;
 Döden ä' ljustig och lätt: och swår och bitter ä' döden;
 Döden ä' tinnlig och snar: och långsam och ewig ä' döden;
 Döden ä' kropp och Siäl en Död / den ewiga Döden.

Mer:

Morgon- och Afton- Psalmer.

Morgon- Psalmer.

Siunges som : Nu hwilar hela Jordens.

1.

Glade Morgon- stunder/
 Då uti Skog och lunder
 Guds lof och Ahra för's :
 Där lof och Gräs ej glömma
 Sin Skapare berömma
 Och frögd u'r öde Sknen hör's.

2.

I kommen ock min tunga
 En Morgen- sång at siunga :
 Min Röst at höja sig
 Till Den / som skapte Solen/
 Som sitter högst på Stolen/
 Och dock här nedre wårdar mig.

3.

Ach ! at de ting ock weta
 Till tacksamhet oss reta/
 Som ens ej Anda fått :
 Ach ! at hwad lif knapt kiänner/
 Med lof ej återwänner
 För Guds walgärnings rika mått.

4.
 Hwi skull' min Siäl sig spara/
 Alt då betäncker wara/
 Hur' wida hon bör gå?
 Hur' hon må längre slysta/
 Sin Andackth högre lyfta/
 An dit / där alle Stiärnor stå.

5.
 Ja / om sig diuren gläda:
 Om Foglar weta qwäda/
 Till Guds berömmelse:
 Om hwad i Sknen ropar/
 Och alle wilde Hopar
 Uppå sitt sätt sin wördnad te.

6.
 Så skall en helig trängtan
 Dock winna deras längtan/
 Ett oafslätlig hopp/
 Nit-älskan / bön och tårar/
 Ett bröst / som Änger särar/
 Förnuft och Willia / Siäl och Kropp.

7.
 Nu Dig / till tack och Ähra/
 Will jag min bön frambära:
 Mitt Offer helga Dig;
 Du / som för'n dagen börjer/
 För alt det skapte förjer;
 Ach gode Gud! förgåt ej mig.

En annan.

Melodie : Gud har igen sin Sol upfatt.

1.
Nu wäl jag will i JESU Namn
Mitt Morgon-offer tända:
Och waknad u'r min Hwilo-hamn/
Till Gud min Suckar sända.

2.
Jag will för HERrans ansigt gå/
Hans Majestät åkalla;
Den jag i Trone liter på/
Will jag mig anbefalla.

3.
Tag HERre / mig i Ditt förswar;
Min Gud mig ej försaka;
I all anfät tning mig bewar;
Och mig Din Nåd bejaka.

4.
Du / som mitt hiärta tillberedt/
Och alt hwad godt därinne/
Till Dig jag nu och alt för ett
Uplyfter hog och sinne.

5.
Ach! at min Siäl ej glömme sig
(Hwad mig dock hålst behagar)
Alt om Din hiälps anlita Dig
I alla mina Dagar.

6.

Bid forset råck mig tålamod:
 I döden trofast Sinne;
 Och då som bäst/ min Gud så god/
 Haf mig i nådigt minne!

An en annan.

Melodie: Min Siäl och sinne låt Gud råda.

1.

Uppbörjar Skuggans mörker wifa/
 Som trötta lemmar qwecknat opp:
 Och dagen åter till oss sika/
 Som skyndar Solen till sitt lopp;
 Min Siäl / som redo waken är/
 Din Gudi nu ditt Offer bär.

2.

Upp! upp! och siung din Morgon-Wisa:
 Upp hiärta / tunga / mun och liud!
 Till at Er plickt och lydno wisa/
 Och fram för alt at lofwa Gud/
 Som mig i natt beskyddat wål
 För farlighet / till lif och Siäl.

3.

Låt Dig min läppars offer täckias
 Högstlofwande Tre-Enighet/
 För hwilken Satan måst försträckias/
 För Dig en Gud i ewighet.
 Och tag / tag nådigt up af mig.
 Min hiärtans bön; Jag tackar Dig.

Af

Alston = Psalmer.

Melodie : Nu hwilar hela Jorden.

I.

Nu Jorden mörker täcker;
En Gud nu löuset släcker/
 Och Solen bergar sig;
 Hwad skog och hafwet skyler/
 Sig i des skioete hwiler;
 Allt sofwer sött och tryggelig.

2.

Nu är den tysta dwala/
 Då jag med Gud får tala/
 I stilla Rolighet.
 O salig natt och timma!
 När Solens strål och strimma
 Jag mitt i Mörkret finna wet.

3.

Des glans min Siäl omgifwer/
 Allt jag bewakad blifwer;
 De strålar lysa mig.
 Wäl den! i Gud sig hwilar/
 Han troskar Satans pilar/
 Och har sitt Fäste inom sig.

4.

Mig qwäl ej Skuggans fasa/
 Ej Gastars stimm och rafa/
 Ell Nattens spökerj;
 De skott i Mörkret fara/
 Den skadeliga skara/
 Dem leder Gud mig wäl förbj.

Han

5.

Han leder ock min willia/
Ut mig från Jorden skilja/
Till mitt förlof da Hem/
Dit / där jag hålft will wara/
Långt om den Stjärne-skara/
Det Himmelska Hierusalem.

6.

Ach HERR! hos mig bida/
Och wif ej från min sida/
Nu ock i frestelse;
När Sol och dag förswinna/
Låt mig Ditt Ljus då finna/
Du Gud och Jacobs wåktare.
En annan.

Under föregående melodie.

1.

MIn Siäl! du gif dig stunder/
För'n Solen går här under/
Ut ändtlig lofwa Gud.
Min Brudgum tag en gåstwa/
För'n jag mig lagt till sästwa/
Ut af en låg och syndig Brud.

2.

Mig med all min förmåga/
Samt hwad jag mer kan åga/
Ja / hwar en droppa blod/
För denna dagsens hägnad/
För Siälens frid och fågnad/
Jag offerar dig / o HERR! god!

Låt

3.

Låt Dine Änglars skara/
 Mig denna Natt bewara/
 Och till min' dagars qväll.
 Skall jag Anfäktning lida/
 Så låt då för mig strida
 Din Öfwer-Ängel Raphaël.

4.

Så skall jag med en wisa
 Af nya strängar prisa
 Dig Gud Allsmåttigste/
 Till des mig bör den dagen/
 Ut jag till Dig bli'r tagen;
 Ach/ at det smärlig måtte sie!

En en annan.

Under sin egen melodie.

1.

Vi alt war tyst och stilla
 Så hörd' jag med behag/
 Af Nächter-galens slag
 Och Fiäder-skaran willa/
 Ett samman-liud till Skaparens beröm/
 Som glader wäfte mig wid sidan af en Ström/
 Ut af min dröm.

Jag

2.

Jag tänkte dumma diuren
Ett Offer honom få/
Som ingen will försmå
Alf skapte Creaturen;
Ur jag då mer än willa diuren wild?
Som blef i Andacht/från hwad Andas hafwer/skild;
Guds egen bild.

3.

Ach! nej; Hans lof förkunnar
Min glada Glädie-Röst:
Jag sjunger Dig/min Tröst/
Med lius och Mörkrets munnar;
Dig lofwar jag för alt hwad Andas bår/
För wildt och tamt / som uti lust och skogen är/
Båd' fiärr och när.

4.

Ja Dig min Gud tillsamman/
Det skapte tacke Dig/
Och sjunge idkelig:
Du wåra Faders gamman.
Om Du Ditt lof i diurens munnar satt;
Så skall min Röst / at reta dem ej blifwa matt/
Den ganfka Natt.

F

Sånger

Sånger wid åtskillige Tillfällen.
Födelse- Lefnads- Döds- Dome- och Glädie-dagens
Fruktan och Förnöjelse.
 Stunges som Columbi: Hwad är det åt 2c.

1.
Min Födsla-dag / du första klage-timma/
 Då Solen såg mig först i tårar simma;
 Dock sälle Tid / som fyller Guds behag:
 För dig bli' siff min Ögon aldrig wåta/
 Fast jag har måst / för'n jag fick tårar / gråta
Min Födsla-dag.

2.
 Min Lefnads-dag / du alla dagars plåga;
 Förackt och twång är endast din förmåga;
 Dock sälle Tid / som fyller Guds behag:
 För dig får jag siff lefwa / utan ånda/
 Fast jag nu råds / hwad sorg mitt lif kan hånda/
Min Lefnads-dag.

3.
 Min Döde-dag / du siffa Timans håpnad/
 Som sätter an med en för starkt bewåpnad;
 Dock sälle Tid / som fyller Guds behag:
 Med dig skall jag siff döden siff-wågs jaga/
 Fast jag nu måst för dig med Ångslan klaga
Min Döde-dag.

4.
 Min Dome-dag / du hela Fruktans sassa/
 En ansats af de Dnda Andars rassa;
 Dock sälle Tid / som fyller Guds behag:
 Med dig skall jag all Satans klagan jäfwa/
 Fast jag nu måst för dig med Skälfran båfwa/
Min Dome-dag.

Min

5.
 Min Glädie-dag / den jag med Tiden hinner;
 O Ewighet! där alt mitt qwal försvinner;
 Högstfalle Tid! som upfylt Guds behag:
 Du gör / at jag ei nå'n sin mer beklagar/
 Min Födsla-Lifs-min Döds-och Dome-dagar:
 Min Glädie-dag.

Lyckans sällsamma Lopp.

Melodie: Hwad är det åt ic.

I.
 Gode Gud! som werldens Grund-wal stiftat/
 Hur' undersamt har Du vår lycka stiftat/
 Ditt dolda diup jag ei begrundat wet:
 Du / som Du will / Din Nåd och häfswor delar;
 När en har nog / en annan mycket felar;
 O hemlighet!

2.
 Hwad tänken J / som icke wid Er trättas/
 Ut / jänte mig / med wrånga ödet brättas?
 När slåkot folk till Hamnen förde bli:
 När framgent fort Er Möda motgång söder/
 Er slit föractt; O mine Motgångs bröder!
 Hwad tänken J?

3.
 Hwad står till råds? det bästa sku' wi hoppas;
 Ho wet hwad dag vår lyckos trä will knoppas?
 Vår tid tör bli ännu en annan tid;
 Låt Os vår wäg i Himlens wård besalla/
 Hans wisshet är ett grundlöft Haf at swalla;
 Ty lid och bid.

4.
 Fast fattigdom mitt Wist-hus will besöka;
 Min nöjsambhet skall dock min del föröka;
 Jag blir tillfreds: tror Himlen är mig blid;
 Jag wet min flit den står hos Gud på Ranta/
 Allenast jag i lålamod kan wäntra
 Enliten Tid.

5.
 Som Sparfwen ej för födan syr ell' spinner;
 Men maten / där han flyger / färdig finner;
 Ty med hans sorg dra'r Gud i ty försorg;
 Så förjer jag ock föga för min föda;
 Allt säljer mig min Gud för bön och möda/
 På werldsens Torg.

6.
 Skönt dygden ej en hwar så rikt belöner;
 Den Trycktas namn hon dock med Abra kröner;
 Ty hon är hög och ståtlig utan ståt.
 Hwad är det åt / at jag om annat siker?
 Allenast jag i henne ser mig riker;
 Hwad är det åt?

7.
 Säll den / som giör i Gud sig glada dagar;
 Och fast han än har brist ej nå'n sin klagar;
 Säll den sig rik med litet skatta kan/
 Han niuter hållst / hwad mödan honom råcker;
 Sin torst han Glad i klara bäckar släcker:
 Tråts Rike Mann!

8.
 Så skall ock jag / hur' sig min lycka döllier;
 Om Motgång mig / som skuggan luset föllier;
 Dock lyfta på min frögd i Himlens Hof.
 När wåta skyr drifs an af Sunnan wäder/
 Straxt wåstan wind den mörka Lusten gläder;
 GUD wari lof! Arbete

Arbete med No och Hwila / är Glädie.

1.

Folk / som såfångt fika/
 I Trålar af Er tid/
 Som icke tröttas wid/
 Alt bli med Oro rika;
 Er omsorg dömmar jag blott till förackt;
 Skall ingen Hwila om vårt arbet hålla wakt?
 Hwar står det sagt?

2.

Ett Skiepp / som Haffens Wågar
 I Stormen ångslat har/
 Sin hwila gärna ta'r
 Och efter lugnan frågar;
 Så har vårt Sinnes Storm sin lugna fiär;
 En Båge bräckes / som för häftigt bänder är;
 No mödan bär.

3.

Ty skall ett ledigt Sinne
 Och stundom frija da'r/
 Men Gud mig lifwet spar/
 Uppröda mod och minne;
 Jag wet wäl / at den dom står fast wid sig:
 Du skall med Anlets swett och möda nära dig;
 Dock gladelig.

Till de snikne och i Wallust insöfde Människior.

Melodie: Ifrån den dag jag Elisandra.

I.
Folk af Igla art och sinne/
 Som stinne gå'n af andras swett och blod/
 Som spåtskens åt den Uslas tålmod;
 I / hwilka werlden så har inne/
 Att I Er Gud och Himmel sagt far wäl/
 Att omsorg platt förqwaft Er arma Siäl/
 Ur Er den sällhet ägnad worden
 Att I sku' jämt besittia Jorden?
 Det trygga hopp
 Snart löses opp;
 Ach! låten Eder warna/
 Och se'n på de framfarna.

2.
 De äre hastigt hän förskrefne/
 Den grymma döden dem har swulgit opp;
 Willfarelsen förödt det forna hopp;
 Med allo å de bårta blesne/
 Till Namn och minne redan gångne ut/
 Och deras tid och werld har sedt sitt slut.
 Hwad ha' de af det wäl de nitit?
 De Agodelar de besutit?
 Den mörka Graf
 Har klädt dem af/
 Och wid sitt byte blåttat/
 Samt deras Ståt bespättat.

3.

Hwi will' I då så säkre lefwa?
Som hadn I förbund med döden giordt/
Förwettat E'r med Mörksens wida Port.
In äre't tid / at efterstråfwa
Den Arfwe-del / som mått och malejtår:
Den Rikedom / som ofwanefter är:
Det saliga och sälla goda/
Som större är / än wi förmoda:
Den boning glad/
Som i Guds Stad
Ur of förwarad worden.
Ach! skiljer E'r wid Jorden.

Ofreds Klagan.

Melodie: Libertas / Ach du ädla ting! &c.

I.

Ach! hwar är nu den gylbne Tid?
Då Fred ibland of bodde:
Då Himlen rägnad' Sällhet mid:
Då ymnoghet än grodde:
Då alt vårt land af hanung flöt:
Då wi med miölk of närde:
Då Himlen öpnad' of sitt sköt/
Och gaf hwar wi begiärde.

2. Den

2.

Den är i Ofred längst förbytt/
 Och bårt i flyckt förjagat/
 Ach we! wår frögd har från oss flytt/
 (Jag kan ej så beflagat)
 Wårt Land är willa öknen likt:
 Wårt Paradis är öde:
 Wårt Rike är på armod rift/
 Och Nåd och Rätt syn's döde.

3.

Jag såg en Man med swärd i hand
 Den röda Hästen rida/
 Han slet i stycken Sämjans band/
 Hans Fullmækt war at strida;
 Om honom flöt en håstig flod/
 Som suckad' hela Jorden;
 Det war de många Slagnas blod/
 I wår beträngde Norden.

4.

Ach! at min' matta Ögon-par
 En tåre-fälla wore:
 Ach! at de Floder Hastwet har/
 Mig sine Adrar bore;
 Så skulle jag det slagne Folf
 I Israël bergråta.
 Nu ware hwarje Flod en Tolf
 Af mine Ögons wåta.

O Fredsens Förste! fromme GUD/
 Hwi g'et Du oss till spillo?
 Wi affstå/ efter Dine bud
 Med wåre wågars willo;
 Så war! war icke längre wred;
 Men glåd oss allesamman;
 Gif Enighet; Ach wore Fred!
 Gud gif oss Fred och gamman!

**Tillförsiakt till Gud uti Sorg och
 åkommen bedröfwelse.**

Ach! hwad Angstan / utan tröst/
 Plågar mitt beklända bröst?
 Blöda Siäl / mitt sorgse Sinn/
 Ståll dock sorg och klagan inn.

Sorg med Sorg ej ändrar sig/
 Om du än så qwalde dig.
 Blöda Siäl / Ach wändt' igån!
 Ach! hwart will Din klagan hån?

Sorgen skyndar dig till Graf/
 Och hwad har du mer där af?
 Sorgen dock ditt hiärta tår;
 Ach! hwad är dock sörja här?

Om än alt undfölle dig/
 Är dock GUD obytelig/
 Han allen' ej ändrar sig;
 Ach min Gud! förgåt ej mig.

5.
 Du har varit ju min tröst
 Alt ifrån min Moders bröst:
 När jag i det dolda låg/
 Ach! hur' kom Du mig ihåg.

6.
 Dig befaller jag min Rätt:
 Gör mig än af Glädie mått;
 Trösta Sjålen mer och mer;
 Ach min Gud! till Dig jag be'r.

7.
 Därför' bårt alt klage - liud;
 Fly mitt hjärta! fly till Gud!
 Gud är Trösten för min Siäl!
 Nu min sorg! min sorg far wäl!
 At söfja sin del i Gimmelen/
 är den bästa Del.

Melodie : Zwad är det åt ic.

1.
Min sorgse Siäl! låt fåfång omsorg fara;
 Du klagat / at dig werlden wrång will wara;
 Hwi låter du des hot dig dock bedra?
 Fall din nöd ditt Hopp på HERran fästa/
 Han wet din brist / Han åfwen för ditt bästa/
 Lär' omsorg ha'.

2.
 Gud föder ju de spåda Bi som Björnar/
 De foglar små/ så wäl som Himlens Ornar:
 Han ock för mig och mina sörja lär'.
 Ho är den / som på Marken lillian kläder?
 Ho är den / som i nöd Eliam gläder?
 En Gud det är.

3.
 Fast Inders Ståt ej mina Rum förgyller/
 Förnöjlighet de toma ställen fyller ;
 Hos Salomon är alt förgånglighet ;
 Ja fåfängt alt hwad man sig föreställer :
 Mitt hopp till Gud/ hwad werlden hos mig giäller/

4. Bewittna wet.
 En fattig Winst / en sifsam flycktig gamman /
 För' äfta Folk och Kunga-Riken samman ;
 Af nämder frögd bli'r färdig sorg och pust.
 Säg du / som alt för dig så wäl tillagar/
 Och tänkt at ha' de aldrabäste dagar :
 Hwad är din lust ?

5.
 At lyckan tordt mig hårtill börd-fast hålla/
 Där gläds jag wid/ Guds Råd det torde wälla ;
 Mer får hen ej / jag har förlängst alt mist.
 Omstiftilighet skall minst min Omförg öka :
 Min största del will jag i Himlen söka/
 Bad' först och sist.

Förnöjlighet i Gudi.

Singes som : Lwimmerlig är mitt hopp till Gud.

1.
 SÄ gläd dig mitt hiärta / upp ! tunga och röst/
 Tillred dig din Gud till at prisa.
 Drif sorg och bekymmer ur' ängsligit bröst/
 Och dikta i glädie en Wisa :
 Din Andack't från Jorden sig swinge :
 Förackta hwad werldsligt och nedrigt är/
 Och haf till det sälla ditt hopp och begiär.
 Sök Himlen om Nåd ;
 Ach ! at du Guds Nåder undfuge.

2.

Min Salighets klippa och ewiga tröst/
 Fördölg ej ditt Ansigte långer;
 Jag längtar från werlden / at blifwa förlöst/
 Där Oro och omsorg mig tränger;
 Hwad gagnar dock längre at lefwa?
 Fullborda min wäntan / slit sönder det band/
 Som trycker mitt sinne / och fångslar min And;
 Gif hwila och Ro!
 Sin hwila will Siälen alt kräfwa.

3.

Se'n skall jag förklarad i Helgonens Land/
 Dig Gud och min Skapare sunga
 Lof-sånger med Heltig och Palmer i hand;
 Uphöja min Röst och min tunga:
 Med Anglarne Lambet berömma:
 Hans klarhet från Anlet till Anlete se;
 O saligit Wäl! som Guds wänner må ske/
 Den önskade tid!
 Ty skynda Dig / Gud / till at dömma.

Förackt öfwer werldsens fåfängelighet.

Siunges som: I Himmelen / I Himmelen

För Ur werld med all fåfängelighet!
 Jag biuder dig farwål:
 En annan werld jag för mig wet/
 Dit will min matte Siäl;

Ditt

Ditt wäsend' är dock idel flård;
 O usel! den du håller snård;
 Far wäl! du snöda werld.

Wällust. ^{2.}
 Ett lustas Näin kallas Du;
 Dock Last för Lust och bår:
 Din Glädie och din Sötma ju
 En bitter Galla är.
 Ditt wäsend' är dock idel flård;
 O usel! den du håller snård;
 Farwäl! du blinda werld.

Uthra. ^{3.}
 Din Uthra är en lysand' sky/
 Som hastigt drifwes bårt:
 Som ändrar sig med Ned och Ny/
 Och warar ganska fårt.
 Ditt Wäsend' är dock idel flård;
 O Ussel! den du håller snård;
 Farwäl! du fräcka werld.

Rikedom. ^{4.}
 Din Rikedom är ett flycftigt lån/
 En snarlig flytand' ström/
 Hwars wågar sköllia till och från;
 Men hållas ej i tøm.
 Ditt wäsend' är dock idel flård;
 O usel! den du håller snård;
 Farwäl! du dårswa werld.

Trohet.

5.
 Hur säker blir din Trofasthet?
 Hur ewig är din Frid?
 Din Tro är Stro och förtret:
 Din Frid en stadig strid.
 Ditt wäsend' är dock idel flård;
 O usel! den du du håller snård;
 Farwål! du falska werld.

6.
 Farwål! Jag all din smickran styr/
 Och anser med förackt:
 Jag ler åt alt ditt Afwentyr:
 Jag spåtskas åt din prackt.
 Ditt wäsend' är dock idel flård;
 O usel! den du håller snård;
 Farwål! du snöda werld.

JESU KOP och Lystnad.

Under Melodie : Courant de Bout.
 eller

Hwad har Du hjärtans JESU brutit?

I.
 O! Ur' will det JESU med Dig lida?
 Det är fullkomnat / hör jag af Din mund/
 Din dunkla Sgon dra' sig snart i blind.
 Alt syn's din dag här underskrida;

Ach!

Uch ! blif ån wid Dig / tils jag nämna får
Din sidsa bön / som endast återstår:

Min Gader ! i Din Rådes händer

Jag nu min Siäl och Andasänder.

O sorgse Röst !

Mitt ömma bröst /

Säg : har nu Gud affomnat ?

Så är det wist fullkomnat.

2.

Han / som de stela tungor böjer /

Och i sitt Sde märker forpars Rop /

Den Mästaren / som mål i munnen skop :

Som hör / för'n man sin Röst uphöjer ;

Han har sig redan ropat stumm och trött /

Och med sitt lif för min misgärning bött.

Det är en ynka till at skåda /

Hur' gom och tunga sammanlåda :

Hur' hans Gestalt /

Sig öfwer alt /

I uselt tillstånd finner /

Når han sin marter winner.

3.

Rom Zions Dotter / låt oss gråta !

Förfären Er I Himlar och du Jord ;

Har man wål nånsin hört ett makan mord ?

Äf blod min Sgon blifwe wåta !

Min

Min trogne klagan råctie upp i sky!
 Och börje sig förr'n dagen börjar gry!
 Men medlertid min' tårar spillas/
 Må Hafwet utaf håpnad stillas/
 Till des min flod/
 Bemängd med blod/
 Des strömmar hinner föllja/
 Så widt det bår sin böllja.

4.

Hwad står nu mer / min Gud / tillbaka?
 Ditt Kop/ Din Lyftnad/ bågge skræcka mig:
 Den fasa giör / at jag ock fructar Dig.
 När jag den bittra döð må smaka/
 Så tror jag hwad nu rördt mitt sunða blod/
 Lär' då bemanna ett bedröfwat mod.
 Så snart mig ångest öfwerhopar/
 Jag på Ditt Kop/ min Jesu/ropar;
 Och se'n mitt mål
 Ej mera tål/
 Jag sidst i Grafwen lysnar/
 Hur' Du på korset tystnar.

Under min långsam ma och swåca Siu'dom.

Melodie : Zion Klagar med stor smårta.

Mine ^{1.} egons tiållor briffe
Med en ynnig Tår e-flod;
Hiertat sig i ångflan myte/
Och förlore høg och mod;
Siälens krafter gifwe sig/
Och min Ande uti mig
Blifwe swårliga bedröfwad/
Och all Glädie ty beröfwad.

^{2.}
H^Erren är mig afwug worden
Och sin' händer på mig bår.
Ach! hwar ta'r jag hiålp på
Jorden/
Når mig Himlen wreder
år.

Han har fördt min Siäl i nödt;
Hotar med en långsam död;
Dröier endast med min Ande/
At yrelångia mitt elände.

^{3.}
All min lifs-kraft är förswunnen
Och min wåtsta torkad bårt.
Jag är hårdt i fåttrar bunnen/
Och min fröjd har warat kårt.
Gråta war min första röst/
Då jag låg till Modrens bröst/
Och alt/hwad jag se'n förfarit/
Har måst Sorg och siu'dom
warit.

^{4.}
Når sin resa Solen sluter/
Och/når andre seunna in'
Jag slårt ingen hwilo niuter/
Då beghns först plågan min.
Natten/sem är: Sömnens wån/
Drifwer sömnen från mig hån:
Dagen tårer min förmåga;
Natt och dag mig ömsom
plåga.

^{5.}
Glad och sund jag mig wål skäller
För' eit högt och låttat Liud;
Wende tårar / som jag fäller/
Dem allena råknor Gud.
Honom endast jag betror
Hwad i hiertats inre bor.
Mina tankar Han ransakar/
Och om natten med mig wa-
kar.

^{6.}
Mån' jag mer än andre brutit/
Medan mig så illa adr?
Mån' jag Nådens tid förstutit
At jag tröstej niu' a får?
Eller mån' den H^Erren god
Pröfwa will mit rålamed?
Skall jag deita fors uptaga/
Ant:n för hans hämd ell' aga?

H

7. Sika

7.
 Slika tankar Siäl en qvällia
 Och tillfättia hårdelig;
 Det är bättre döden wällia/
 Än i ångstan fråta sig.
 O! at ödet löste opp
 Bandet mellan Siäl och kropp/
 Och mitt matta lius utfläcke/
 At man mig med Jord be-
 täckte.

8.
 Men min sorgse Siäl och Sinne
 Säg: hwar ta'r du sådant tal?
 Har dig wanhoff redan inne?
 Will förtwiflan bli ditt wal?
 Muntra op ditt sorgse liud/
 Halt dig hårdt till HERRen Gud;
 Lär i hoppet tåligt lida/
 Och Hans hielpen stund för-
 bida.

9.
 Förr sku' bärigen fly och wika/
 Och Guds samning ej bestå:
 Jord och Himlar sku' tillika
 Förr försmälta och förgå:
 Ewigheten ändra sig/
 Bli' i allt ombytlig;
 Förr än Gud dig öfvergif-
 wer/
 Om du fast i Trone blifwer.

10.
 O hur' kiär! den HERRen spåker/
 Hållt uti des ungdoms tid/
 Då man än sig tycker säker
 Och med werlden plågar frid:
 Då en twist med Andan är:
 Riött och blod de ha' begiär.
 O hur' kiär! den HERRen
 agar/
 I de fria ungdoms dagar.

11.
 Han skall/ om han tåligt lider/
 En gång gläder segra få:
 Om hans Sällhet i de tider
 Sku' de wrånga säja så:
 Han och desse äro de/
 Som u'r stor bedröfwelste
 Och u'r diupsens nöd ä' tagne/
 Samt med Lambets blod
 aftwagne.

12.
 HERRen! när min Under war/
 Och des hydda will fö' gås:
 När mig ångest öfverhopar/
 Låt i Dig mig wedersås.
 Hiälp mig nu i nödens tid/
 Och försätt min Siäl i frid;
 Låt mig se igenom Trona:
 Hur' jag fattar liffens Cro-
 na.

Död.

Dödsens wäntan och swinning.

Melodie : Min dag är all ic.

N ^{1.} Et will till ro: Till ro min tankar hafa;
 Jag gör min hog från werldens oro fri;
 Med fåfång sorg är fåfångt sig belasta.
 Hwad gagnar dock / at jämt wid Jorden bli?
 Min Ewighet i Tiden jag begynner/
 Som den i Hopp sin tid till ända bragt;
 Uti min Siäl sig glädien färdig finner;
 Jag ser det måhl / som Gud mig förelagt.

^{2.}
 Hwad ewigt wäl! hwad tusend sälla frögder!
 O wäntan! som min wissa salighet;
 Ach! huru säll den så i Gud är nögder!
 At han förut all fara träka wet.
 Är möjligt / at mig döden skall omaka?
 Ell' är jag alt den bleka Färjan om?
 Nej; hans försök nu endast står tillbaka;
 Så kom o död! Guds barnas swinning kom!

^{3.}
 Du söta sömn! som all min oro gömmer/
 Och gör / at jag din hwila längtar till/
 Där kroppen re'n sin wandrings möda glömmer/
 När ingen Sorg mer Siälen nakas will;
 Mig tyck's / at du en Himmelst Ro mig sankar.
 Ach! hade jag i döden lika Hopp!
 Mig tyck's / jag ser i mina glada tankar:
 Hur' Gud mitt Stof: u'r Jorden wäcker opp.

Salighetenes wifhet.

Under föregående Melodie:

Satt fast mitt Hopp! Men far/ far wäl min Frucktan!

Ty wida om all Frucktan gläds min Siäl;

För demsens skräck och dödsens diål swa tucktan

Mitt fria Mod mig ej det ringsta qwål.

Min Wifhet är mig en fullbordad lycka:

Min glädie g'et mig rätt at glädias skäl/

När jag mig så förut kan salig tycka;

Så biud mitt Hopp: biud Frucktan än far wäl!

Den sälla Ewigheten.

Melodie: I Himmelen / i Himmelen.

Min Siäl/ hwars hopp sig sträcker
Till det / som kommand' är;

Och hwilkens åtrå wäcker

I dig ett fast begiär/

Till en ewig Salighet/ Till en salig Ewighet/

Hos Gud / min Salighet.

2. Far fort i tåligt bida;

Ditt upsätt står dig an:

Din tid / at litet lida/

Sig snart förbyta kan/

Till en ewig Salighet/ Till en salig Ewighet/

Hos Gud / min Salighet.

3.
Då sker dig mer till goda/
In alt ditt Hopp förskylt;
Du kan ej så förmoda/
Ditt Mått med glädie fylt/
Till en ewig Salighet / Till en salig Ewighet
Hos Gud / min Salighet.

4.
För Glans / som Du får lysa/
Bli'r Månens silfwer släckt:
Som Solen må Du lysa/
I Stjärne-stickad dräckt/
Till en ewig Salighet / Till en salig Ewighet/
Hos Gud / min Salighet.

5.
Din Åhr ej återvända/
För'n där Guds Råd beghnt;
Där taga de en ånda/
Som aldrig blifwer synt/
Till en ewig Salighet / Till en salig Ewighet/
Hos Gud / min Salighet.

6.
Åf tusend sälla Frögder
Jag mig förhoppning gi'er/
Och re'n i Zions Högder
I tankar Glädien ser/

Till en ewig Salighet / Till en salig Ewighet /
Hos Gud / min Salighet.

7.

Ach! när må mig då hända
Den Frögd jag längtar till:
När skall jag en gång lända
Dit / där jag wara will/
Till en ewig Salighet / Till en salig Ewighet /
Hos Gud / min Salighet.

8.

Gud! Du min Tröst och fromma/
Ett tillredt mod mig skänk;
Och / när Dig tackes komma/
Tänk på mitt bästa! tänk!
Till en ewig Salighet / Till en salig Ewighet /
Hos Gud / min Salighet.

Den osälla Ewigheten.

Melodie: O Ewighet! din längd ic.

Ewighet! hwart will din omsart lända?
Dir dock din tid / en tid förutan ända;
Ett Skifte / som sitt slut ej finna wet/
En fastig längd: En Ewig Ewighet.

2. D svar.

2.
O swarta Matt! där Mörksens dimba täcknar:
Där Elden qwäfs; men lågan aldrig släcknar:
Där rök och damb i giftig tåkna står/
Och där den Sid / sem alltid brinner / går.

3.
Där Helwitet de matta Fångar gnagar:
Där Eld och udd den dömda hepen agar:
Där plågan står; men icke en förgjör:
Där alt har lif / och likwål döden dör.

4.
Hwad Pino-rum? Om jag det Rum må falla/
Hwar Alfgrund gies och toma stuggar swalla/
Ett öde qwaf i kulans stängde wrå/
En nedfänt Ort / där Mörksens Andar gå.

5.
Där / där; men / ach! den fasa mig försträcker/
Och i min Siäl en skv och ångslan väcker.
O blinde werld! är det den lön du får?
Besinna dock / hwad slut dig förestår.

6.
Fly! men till Gud / at där din Siäl förwara;
Låt werldens lust och syndig glädie fara;
Wål den sin tid i tiden nyttia wet!
Som Tiden är / så blir ens Ewighet.

Någre nyttige Hede = Regler/
 Af Franska Språket öfversatte.

Dj Skaparen hwad honom bör;
 Blöm ej / at Abrah Gud tillhör.
 Begyn ditt wärk med mogit råd;
 Guds Råd är lyckans förbad.
 Se till du wanfrägt Sällskap styr;
 Ty dygden snöda lustar styr.
 Högmödas ej af lyckans del;
 På högmod föllher fall och fel.
 Med aur-ras Råd ditt Råd beslut;
 Ensinigt Råd för's galit ut.
 Gif efter / när din talan jäf's;
 Ty Elden släck's / då gnistan quäf's.
 Gif acht på hwad man lærer dig;
 Den wjs är / wet ock rätta sig.
 Begär ej synas alt för klot;
 Inbillat wett beswärligt of.
 Ditt Tal du jänta till hwars pund;
 Man seglar / som man finner grund.
 War tillförlätlig i din Ord;
 De hala tungor döllia mord.
 Ditt löfte du obrotsligt halt;
 Den Trohet bryter / bryter alt.
 Ej lästwa något oberänt;
 Med Anger har man illa skänt.
 Din wänskap blanda med behag;
 Ty mildhet är den Frommas lag.
 Med willighet dig hjälpsam te;
 All gunst bör utan twärhet ste.

Dig ringa / dock ei nedrig wis;
 Up-öfde Seder winna pris.
 Beslut ej något oförledt;
 Det ändras sent / som engång stiedt.
 I dom den blödas brist förlåt;
 Ut stona arghet är ej åt.
 En måttlig blygd för Höga bår;
 Enfaldig wördnad dårskap år.
 War om din wänners wånstap hull;
 Ty falskhet kastar alt omkull.
 I tråtor ej din Nästa drag;
 De Spaka sãmias utan lag.
 Låt andras wärk din dom uudgå;
 Dig är du närmst at tabla på.
 Din Anslag dölg försiktelig;
 De kloka Råd ej röja sig.
 På äcker ej ditt sinne fäst;
 En skiallig wiuning ricktar måst.
 I din belöning runder war;
 Man lönar / som man hedren har.
 Förtag dig ej på ditt förråd;
 Förslösa år ett öfwerdåd.
 Låt andras Motgång gå dig när;
 Den ynkas / som ock ynka bår.
 Förtro dig dinom trogne wån;
 De Trogne få sin Tro igån.
 Betäm ditt röda Sinnes agg;
 Förtret år hiertats Törne-tagg.
 Din fel en an ej skylla på;
 Ho felar bör ock straffet få.
 Där split regerar / främja fred;
 Ty Sãmja år en Christlig sed.

War. altid redo giöra godt;
 För kärlek, sättes aldrig mått.
 Bestraffa Swaghets fel med fog;
 Af lindrig Nåpft har dygden nog.
 Lär höfwißt skämt och tal förstå;
 Med skämt man skämt kan undgå.
 Gif hwar sin heder i sitt kall;
 Slätt ingen man förackta skall.
 Ej tadla / till at wisa dig;
 En kliglig klofhet skämmer sig.
 Förwita ej den du gjordt godt;
 Ho gnagar / har nog Ranta fått.
 Din Gåfwo hemligt effra wet;
 Till Offer will Förtegenhet.
 Låt ej en blygsam fattig be';
 Barmhärtighet hör willigt stie.
 War gif-mild i din sparsamhet;
 För hwem man giömmar / man ej wet.
 En wärand' wrede förefom;
 Ho Rättfint / byter sinnet om.
 Förtal ej den frånwarand' är;
 Ty bak-tal till-tal återbär.
 Lågg af och fly otacksamhet;
 Ej lönes kärlek med förtret.
 I Spel håll nöjet för din Winst;
 Den harmlöst tappar / tappar minst.
 För sparsamt och betänksamt Tal;
 En öpen mun har arghet fal.
 Swad Dig föråhrs / förwara grant;
 Ty Gåfwor ä' en Trohets pont.
 Sträng ej en fattig Skyldenär;
 Ty hämd för hårdhet wite är.

Den uslas tillstånd tänk uppå;
 Ho hjälper / skall ej hjälpslös gå.
 Misunnna ej den lyflig är;
 Sitt eget hjärta Af-und tår.
 Håll lönt hwad andra dig förtro;
 I fred de tyfsta tungor bo.
 Förhåfs ej af din Gafwors mått;
 Ditt snille är ett lån du fått.
 För syndigt skämt förwara dig;
 Ty Gud ej låter gäckta sig.

In andre **Sede-Reglor.**

JEdra Föräldrar / och kom ihog / at Jorden för öhdno
 blef förbannad. Lydactighet är det Löfte af långt Lif
 föresatt: Öhdno det wite af förbannelse.

Gör dig icke glad när de bespättare; det löje du samkar öf-
 wer andra / det drifwa de å lyckten öfwer dig. Det är salig-
 gare at förja med de förnustige / än le med dårar.

Om du will döma något om en Människa / så sätt å sido alt
 hwad hon af Creaturen har lånt / och lyckan henne tillfoga
 eller afhända kan; ja kläd henne ock hieswa kroppen af / det är:
 beståda hennes inwärtas wäsende och Siälens prydnad / dår-
 af lærer du besinna / huru Adel hon är / och / om hon med sine
 egne eller lånte sådrar prälar. Siälen är kroppens för-
 borgade Skatt / och Kroppen är allenast Siälens Hem-
 wist och boning.

Lägg icke ditt ärfde Namn neder / ändoock du af wanfråg
 Alt härkommen äst; Ty onda Föräldrars fromme barn äro be-
 gynnare af sin egen dygd. Abraham kallas icke Syndares

En / för det / at hans Fader Thara war en Afguda-
dyrkare : utan de Trognas Fader / för det / at han war
en from och rättfärdig Man.

Lägg dig mera winn om wisshet / än om Förmögenhet ; I det
förra hwilkar styrkan af det senare. Salomon, som icke hade
sin like i hårlighet / war likwäl större i wisshet ; ty / igenom den-
samme / lärde han weta / at alt hwad han / utom henne / ägde /
det war fårt at nämna : Säfängelighet och förgänge-
lighet.

Är du en Konung / så begiär icke berömmas af dine För sä-
der. Alla Konunga-Riken lämnas Efterkommanderne till en
börda ; Men då först till Ahra och Höghet / när de till Spiran
och Regementet tråda / mera fördenksfull / at de sin Konung-
liga dygd låta påstina / än at de det widtaga såsom ett Arf och
Testamente. Hwad du således i wärket ställer / det blir
ditt egit beröm ; men / hwad du af andra lånar / det är
den skrud / du den döda afläder.

När du tänker at wällia dig en wän / så se till / om han
förut är dig till wänskap benägen ; Gif din wän ditt hjärta /
mer war der han icke af dig begiärandes. Besitta dig / at wa-
ra hans Jonathan, så lærer han wäl blifwa din David. Ötro
är den list / hwarmed du sielf griper dig : Wänskap är
det Förbund / som warar efter döden.

Du / som west gifwa Råd i andras angelägenheter / se till /
at du ock tager wid Råd i dine egne äbrender. Det är lät-
tare / at rätta andras / än at utföra sitt egit wärk.

Rässa arghet : och förlåt den / som af swaghet felar. Råd /
utan Rättfärdighet / är klenmodighet : Straff / utan
barmhärtighet / är Tyranni.

Ränke

Tänke = Språk.

G Din Glädje tänk på din Sorg; Ty Hwad nu är Naëmi,
 Kan i morgon heta Mara.

När min Fader dog / lämnade han mig desse kärta lärdo-
 mar till Arfs: Kiäre Son / fruckta Gud / så skall dig al-
 drig fattas en Fader i Himmelen: Uthka din Nästa / så
 skall Lycka och Wälsignelse bli dine wise wedergäll-
 nings-Män.

En Rik såg en arbets-karl glädta sig wid sin Spada och till-
 sporde honom: Hwad gör du? Han swarade: Jag neder-
 grafwer min Sorg i sanden. Den Rika sade: Mein För-
 mögenhet förökar min sorg / och förminskar min Glädje /
 och din fattigdom gör dig ett gladt mod och rolige dagar;
 Ach! måtte jag då wara så lyckelig som du.

Uti alt mitt Lidande tröskade jag mig därwid:
 Alt hwad drägeligit war / kunde jag ju öfwerwinna med
 Tid och Talamod /
 Hwad odrägeligit med Döden.

Sfwerkrifter.

Sfwer Christi Mandoms anammelse.

Här häpnar alt Föruft: Här måst' all wisshet blunda;
 O ewig Hemlighet! ho himner det utgrunda:
 Hur' Gud kund' bli' ett barn / en Jungfru wara Mor/
 Och den Allsmächtig är / bli' Männ'skio släktets-Bror?

ett annat.

Hä skier ett nytt Förbund med Himmelen och Jorden/
 At Gud skull' bli' försont / en Gud är Männ'skio worden.
 Här stannar farten af den stygga Strygis Sid/
 Och Männ'skian slipper nu ewinnerlig at dö.

Sfwer Saligheten i Christo.

Duads Andas dyra dagg har sucktat hela Jorden:
 Och of' är Salighet i Christo gifwen worden.
 Här bli'r hwar Smäctand' styrkt / och hwar en hungrig mått;
 Skyn hälso rågnat har / och Himlen drupit Rätt.

Sfwer Christi omstjärelse.

Hans blod utöfwer of' och wåre barn må komma!
 Som Judomen till hämd: så of' till ewig fromma;
 Dock / huru menen I Hans blod Er drabba på/
 Som o-omstorne än till Edra hiärtan gå?

Sfwer

Sfwer de wise Måns Offer.

Blag kommer icke som de Morgon-Länders Wisa/
Med Rökswärk / Myrrha / Gull / Din Ankomst till at prisa;
Wår arma Nord ju ej så rika håfwor bår;
Men hwad jag offerar Dig / ett tacksamt hiärta är.

Sfwer Christi tårar wid Lazari Graf.

Gråt! när din broder dör; ty Gud sielf tårar giuter/
Dår Lazarus / Hans wån / en stilla hwila niuter.
O nåd och kärlek! som mig helt förstummad giör/
Märck! Gud han talar här / så at den döda hör.

Om Christi Gråt öfwer Jerusalem.

Jerusalem! hwi giör du ej din ögon wåta/
Når du utöfwer dig ser Gud så bittert gråta?
Ach! om du wiste / hwad Hans gråt betyda will/
Du skulle gråta / at din gråt ej hinner till.

Sfwer Christi Blod-swett i Orta-gården.

Ach! hur' är dock Din Siäl bedröfwad in till döden?
Guds Angel styrcke Dig / min Gud / i denna nöden!
Förgiät min höjra Hand / om jag förgiäta tör
Din Blod-swett och hwad Du i Ortegården giör.

Sfwer

Sfwer Christi Törne-crona.

Du Männ'skian! Ach min Gud! hwad nellig hufswud-bona?
 Sielt Salighetens Prins/Han bär en Törne-Crona.
 Förbannad Synda-lust/ som Gud med Törne krönt:
 Se dock! hur' ofskuld bli'r med Ondskans blygd belönt.

Sfwer Christi diupa ångslan på Korset.

Du Guds wälsignade! där Du på korset hänger/
 Din Ångslan mig förtär: Ditt qwal mig genomtränger.
 Den wändas / hwilken dock ej minsta Wan-art giordt/
 Misådådaren går fri/ som ewigt wändas bordt.

Sfwer Hellswa Korset.

Det Trät bar liffens frucht / och frälste oss från nöden:
 Det skaffad' Salighet / och läkedom mot döden;
 Där finner du igen / där får du i förwar/
 Hwad du wid Aple-trät i Eden tappat har.

Sfwer Christi död.

Det blifwe skymt och mörkt: och Hellebergen briste:
 Den matte Jord af sträck sin' tunga skulror riste:
 De döde rese sig: och öpnes Gruff och Graf;
 En Liffens Prins nu dör / och Gud har somnat af.

Ett annat.

Blyft sucka: Himmel gråt: Haf ångslas: Jord beklaga:
 Naturen ruste sig / at här en ömka draga.
 Hwad närmst skapat är i håpnad råka må;
 En Skaparen Han dörr och will till Hwilo gå.

Sfwer Christi Begraving.

Bäck ut till Christi Graf/om och Hans död dig sårar/
 Och red en blandning till af Suckar och af Tårar;
 Beklaga hwad du mist / och låt ett Ångslans We
 Här bli ditt Mirram och ditt rätta Aloe.

Sfwer Christi Graf.

Här hwilar Gud och Man / den Hälten utaf Silo,
 Som bar dem Fångnom Frid och dem Förtrycktom Hwilo:
 Han / som igen till doms med Hårskri komma skall/
 Då dalar höjas sku' / och Bärigen få sitt fall.

Ett annat.

Kaisare trä'n ne'r af Edra gyladne Säten:
 I Rungar åfwenwål beskåden denne Prins:
 I Förstar Edor plickt och lydno ej förgåten/
 Mot Liffens Förste / som här nederfänkter fins:

I Mäktige se'n an den Mäktigste på Jorden /
 Som öfwer Himlen rå'r / som äger Jord och Haf:
 Du Lazars Släkt kom hit / din wån är döder worden/
 Här bwilat Frälsaren i en så ringa Graf;
 Beqint des Lägerstad med tusend falta tårar/
 Låt strömligt rinna ner din Ögons pärle-flod;
 Om **CHRISTI** dyra död de **CHRISTNAS** hjärtan särar/
 Så gråt! gråt bitterlig! om du kan gråta blod/
 Och fukta desse ben / som dödsfens tunga dragit/
 På det enewig död du ej skull' undergå;
 Som dig u'r Mörksfens diup och Satans låstnar tagit;
 At du för Lambets Stol i hårlighet sku' stå.
 Gack nu; men fatta först häröf den tröst och lära/
 At denna Brudgummen / som återlöst sin Brud/
 Skall klåda henne snart i oförgånglig Ahra;
 Ty sucka: skynda dig / min **HERR** och min **Gud!**

Öfwer **CHRISTI** Upståndelse.

Luft / Himmel / Haf och Jord om **HERRANS** åhra talar:
 Instämnen till Hans Lof **I** Bårg och diupa dalar;
 Han qwasde dödsfens mact: Tog kånpanom sitt rof/
 Och Sig med stor triumph utur det Tysta hof.

Öfwer **CHRISTI** Himmelsfärd.

Skyar öpnen Er! Ty **Gud** på wådrets wingar/
 Med Wärefättlig prackt Sig up om Selen swingar.
I Himlar gifwen rum! Ty den åt Högden far/
 Som Himlen tillberedt och Jorden grundat har.

Om

Om den för Domen gående Förvandling.

När Guds Basun skall gå / När Fructan / Twång och
 Plåga /
 Gny / Wånda / Buller / Sträck / Eld / Mörker / Sky och
 Låga /

Allt ett om annat bår : När Andan stöter på ;
 Wål dem ! hos HERAN tröst i slikt Förvandling få .

Öfwer Christi ankomst till Domen.

Gud / när Din Ankomst sidst all werlden skall förfära :
 När Eld af Eld förtår 's / och Eld skall watnet tåra :
 När Fructan / Glyckt och Död dem Ondom kommer på ;
 Låt med frimodighet mig för Din dom bestå !

Ett annat.

Gud / alle Häras Gud ! när Du alt fört wilt dömma /
 Båd' dem / som Hafwet swålgat / och dem / som Grafwar gjömma /
 Tänk då på det Förbund / som Du med Mån'skian
 giordt ;
 Utwidga Himmelen / och gör Ditt Rike stort !

Ett annat.

När på den sidste dag ej Solen mer skall skina :
 När Månan häven står / och Elementren twina :
 När Bårg och Högar fly / och Dalar wändas opp ;
 Gud gör mig glad i Dig och kröna då mitt hopp !

Sfwer de Utwaldas glädie.

Där skall för Lambets Thron en sådan Lof-sång höras/
 Ut Erigheten må och Gud i henne röras/
 Natt skall ej mera Natt; men dagen glädie bli/
 Och glädien skall man jämt i Gud / sin glädie / si.

Sfwer de Fördömdas plåga.

Fly'n I fördömde / fly'n från en till annan plåga/
 Från mörker bärt till fiöld / från fiöld till glöd och låga.
 Fly'n; men ehvart I fly'n / Er matk Er ewigt tår;
 En ingen undflyctt gies / där andra döden är.

Om Gud.

Bort ware det / ware bort / at du Guds warelse rena /
 Det Obegriflige Lius / och det TreEniga Ena /
 Tänkte betefna med ord / och i tablene Anda förklara;
 Slut digi Tysthet och Bön / Bön skal digi Tysthet bewara.
 Was du med honom i råd då Morgonsternona tändes?
 Då det stormande Haf widt ut på rymdena sändes?
 Best du hur' wädret stopps / och hur' sig skyarna wända?
 När / hwar / hwarför och hur' / bestöt Han världenes ända?
 Här förlöre wi oss / här här bli tankarna fierran;
 Säja hwad Herran han är / det hörer allena til Herran.
 Sfwer Guds dolde domar och at de icke begripas
 kunna.

Håret / som begi unda wet
 Guds dolde domars hemlighet;

En/ emot Guds allwetenhet/
 Är wårt/ förstånd sâkunnighet.

Sett annat.

Wi tadlar du Guds dom och hans fördolda wâgar?
 Kansaka ej Hans Råd och hwad Han sticka plâgar /
 Det ingen Angel ân är gifwit at förstå;
 Nog/ at du wet : du ej Hans dom kan undangâ.

Ofwer Guds underliga Försorg.
 Ark! huru underligt Gud förer för de Sina;
 Han låter ingen Man ej minsta matt förtwina.
 At Israël ej skull' i Dken lida nöd /
 Så sila bârgen must och Himlen rågnar bröd.

Konst at utgrunda Hemligheter.

Förstå sin Oförståndighet/
 Är weta mycken Hemligheter.

Ofwer Fred och Ofred.

Fred är den rikaste Åhrs wârt och all Fruchtbârhets
 Morgon-Râgn:

Ofred är Maji Månads skarpa Natte-frost och dyra
 Tidens torra Sommar.

Ofwer Hålsa och Sundhet.

Hålsa och Sundhet är den bästa gåfwa.

Alt det goda GUD består /
 Den rit' sta Gåfwa hålsan är;

Det högsta jag mig önska wet/
 Som öfer min Förnöjlighet:
 Som tänder i mitt hjärta mod:
 Som spritter i mitt sunda blod:
 Som om min Wälfärd så har wakt/
 At armod anses med förackt:
 Som uti yngsta Andan bär/
 När jag bli'r ansatt af beswår:
 Som gör mig / utan pen'gar / rik /
 I hoppet största Kon'gar lik:
 Som för min Wälfärd är ett mål/
 Likt Norden för all Seger-nål:
 Som bäddar så på hö och strå/
 At glad i Gud iag wakna må.
 Hur' lycklig! hwem den Gåfwan har/
 Han äger många glada da'r;
 Men mer lycksalig är dock här
 Den / hwilkens hälsa HERN är.

Dras-krist öfwer en Rik / Ciruger.

Här hwilar den / som mycket had' / men nog ej samla hinte/
 För'n han / emot sin Willia / sig åtnöja måst' med Jnte.

At penninge-sorgen är den Rikes död.

Ag mins / som en dröm/
 Den Rikas beröm/

Han hade alt nog:
 Men det han ej hade/

Hans

Mans sinne betog/
 Som olyckan will/
 Gör'n Sorgen sig lade/
 Så war han ej till.
 Öfwer Värningar.

De / som de Christnas Gärning giordt / och lindrat Nästans
 möda;

Dem följjer deras Gärning åt / *när de stå up af döda;
 Mende / som ondskas öfwa tordt / och lefwat utan tuckran/
 Sin' Gärningar de för sig få / ** med sky / med sträck och
 frucktan.

Öfwer en andäktig Christen.

Det syns / din längtan till det rätta Hemwist bår;
 Ty endast till sin Gud de trogna Ögon brinna.
 O huru salig! du i hopp och tankar är/
 Och mera än du tänkt / lär' du ändå få winna;
 Din åtrå gör / at jag ett lika sinne fattar/
 Och Werlden / ltk som du / för föga Wårde skattar.

Öfwer Ahlnö Myrto Kläcka.

En Ryssen för ett rof / fick Ahlnö Kläckaniuta / 1721. d. 16. Maj.
 Har Wenigheten mig i skället låtit giuta. 1725. d. Juli.

Mins! när du hör mitt dån och stumma Malmens
 liud/

Ut då ditt hiärta rörs at gr'e en suck till Gud.

Öfwer

*Sallge äro de som i h:ranom dö; ty deras gärningar följa dem efter.

**Om de Döfles säjes: at de sinna sina Gärningar för sig.

Sfwer Sur-brunnen wid Witsberg.

Du / som Guds godhet ser af denne Brun urwälla/
 Tänk på din Salighet och Liffens Springe-källa!
 Nog wänder du all flit på kropsens hålsa hån;
 Men Siälén/Siälén/ ach! hur' förger du för den?

Sfwer werldsens wänstap.

Hg tänkte alla bärge skull' förr i Hastwet flyta /
 An du din Ord / din Ed / din Tro / ditt Sinne byta;
 Men hur' är alt förbytt; o ganska swikfullt hopp!
 Si! så är Wäppers Tro: Si! så är werldsens lopp.

Sfwer Wällust.

Som wattenet fort sin kos i strida strömmar rinner:
 Som liuset snart förtärs / när det i blåsen brinner:
 Så äfwen wåre Åhr i Wällust swinna bårt.
 Hwi spilla wi wårt lif / som elliest är så fårt?

Sfwer Människians Fräck-och Ståltthet.

Wart will ditt blinda hopp och ditt förmåttna Sinne?
 O Ule Adams barn! halt med ditt Högmöde inne.
 Du måst' / ehuru du för döden hyser hat/
 Dock blifwa Grastwens Ros och egne Matkars mat.

Sfwer

Sfwer Människans hastiga Förvandling.

Som Snö snart smälter bårt / och Blöd till Aska brinner:
 Som Glaset hastigt bräcks / och blådran snöfegt svinner;
 Så / utan skillnad / och förvandlas Arm och Rif:
 Så wankas Hög och Låg: Snö/Glöd/Glas/Blådra ut.

Om Siälens Odödelighet.

Utg spör: hwi en odödlig Siäl för Kroppens död försträcks?
 Man' hon och menar hon skall dö / när lifwets lius utsläcks?
 Nej! då far Anden bårt till ro / som här har hållits fången/
 Och om ett litet Önablick är Sannan söndergången.
 Wår wantro gör oss dödlige i Dödsens stund så swaga/
 Att wi frimodigt Afskied af oss sielf ej kunna taga.

Sfwer Döden.

Är du Hin Grymme / för den ingen kan sig frja?
 Som färdas döf och blind / och stödes wid en lja:
 Som är så glupsk / at du må alla swälga opp;
 Hwi syn's du då så tom / och äger ingen kropp?

Sfwer en Döds-Skalle.

Se här! för krusat här / ett bårt och skallot änne;
 För Ögon / toma hål; en Bild / den wi ej känne;
 För Skönhet / Spinnel-wäf / som wädret undan blås.
 Ach! skall wårt Anlets färg och fågring så förgås?

Sfwer ett Ben-hus.

Uslige Skuggor / Isamlade Skräf / u'r skymtande
 Hallar/

Ridtlöse knogor och rankotte ben / förmultnade skallar/

Ach! hwar fins Er förriga frögd här i blefnade lunder?
 Natten är inne / Er Glädie är all / och Dagen är under.
 Mäste då Månstian så förgås / och i Jordene rinna?
 Bräckliga Mull skall Asta och Grus ditt wäsende winna?
 Dock / wäl of! det wanstliga wäl med Winst wi beslute;
 Andan är alt; Ty glädien begyns / när Glädien är ute.*

Et annat.

G. Sälle ben / som här all sorg till ryggia satt/
 Af Er förställning wi of fuller håpne finna;
 Dock önska wi med Er den trygga Hamn at winna/
 Där Sorgen sotswes bårt uti den stilla Natt:
 Wäl Er! stönt synden har Er klädt så splitter nakna;
 I hwilen i Er Sömn / och Glädien gör Er wakna.

Sfwer sin med sjukdom beswärade ungdom.

S. Skall jag min Ungdom så i idel Sorg förnöta?
 Skall i de fria dar mig twång och sjukdom möta?
 Kan ingen Månstio-hielp min räddning mer förtros?
 Ach! mine bästa Uhr / hur fara de sin kos!

Sfwer sin hotande tidige Död.

M. Jag tyck's jag måst' för fort den allgemena färden;
 Nog kund' jag än ha' tid / at mätta mig af werlden;
 Jag är ej trött af Uhr och ej af möda tung:
 Dock wäl den glader dör! dö gammal eller ung.

* I ofwanstående Heroiske Verser är Cæsura icke obserwerad; hwilket
 äfwen finnes hos Stiernhielm; Se hans Hercules och des 170. Vers.

Sfwer sin längtan at dö.

När skall en lycklig stund min hela jämmer fluta ?

När skall min matta Siäl sin Himmelsfärd få niuta ?

Min Gud ! jag är till reds och färdig i ett Nu.

Kom högstförönskte tid ! Ach ! hwi fördröjer du ?

Sfwer sitt dagelige aftynande i Siufdom.

Wad höf's mig mera till min dödlighet nå'n Regla ?

Jag kan re'n döden i min egen skugga spegla.

Tal till Jorden.

Jag ser Dig wåna Jord med tacksam tancka an ;

O huru högt må mig din hulldhet doch behaga !

Du äst den Mor / som ej sitt barn förlåta kan ;

När Werlden för oss skyr / will du oss till dig taga ;

Du fattar oss i famn / när döden will oss glupa ;

Du gie'r wår mun en kyß / när wi i Grafwen stupa.

Tal till Himmelen.

Du sälla Hemwist / där de Seraphimer bo ;

Där Ewigheten i sin runda långd förwaras ;

Den sälla Ewighet / där Siälarna få ro ;

Där wåra kroppar sids i Härlighet förklarar.

Ach ! måtte mig dock snart af Gud den Nåden händas /

At jag må dit / där nu min tankar wistas / lända !

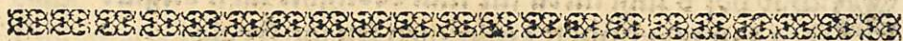
Afskied ifrån Werlden.

Jag bäddar nu min Sång inunder mörka Jorden ;

Jag dö'r / förre än jag dö'r ; är re'n förlofad worden.

Förr'n Lifwets trötta Skiepp sitt matta Segel fält/
 I'r det med Ewighet och Tiden wäl bestält.

MIn Siäl Rättfärdighet i Zions Gårdar äger;
 Jag har i Trone Frid / och uti Hoppet Seger:
 Och fast man mig ej än i snöplighet här sädt/
 Har jag dock redan där i Härlighet upstädt.

EPITAPHIUM.

Son / den allas Mor* ur Modrens stöte bar/
 Ännu sin Moders bröst i kalla Grafwen trycker.
 Och som han henne minst med högmed trampat har/
 Hon här hans trogna ben i hulda Armar lycker.
 Det war en lydig Son / som Modrens skygd begiärde:
 Det är en kiärlig Mor / fast hon sin Son förtärde.

Under min Siukdom/

Döds betractelse

Och

Beredelse til döden.

Stockholm

Den 5. Octob. 1724.

* Förstå Jorden.

Verldslige Dicter,

Bestående i ett hållit Tahl
på

Riddare = Huset:

Samt

Brud = och Bras = Skrifter/

Ny-års Lyckönskningar och Gratulationer,
Fämte

Förmångde POËSIER,

Ud efter annan författade/ och under följande
de Samling / uti October Månad Åhr 1724.

I ordning bragte

Åf

JACOB FRESE.

SEDERHOLM/

Uti det Kongl. Tryckeriet / Åhr 1726.

Handwritten text at the top of the page, likely a title or header, written in a Gothic script.

Handwritten text in the upper middle section, possibly a date or a reference.

Handwritten text in the middle section, possibly a name or a title.

Handwritten text in the lower middle section, possibly a name or a title.

Handwritten text in the lower middle section, possibly a name or a title.

Small handwritten text or mark in the lower middle section.

Handwritten text in the lower middle section, possibly a name or a title.

Handwritten text in the lower middle section, possibly a name or a title.

Handwritten text in the lower middle section, possibly a name or a title.

Handwritten text in the lower middle section, possibly a name or a title.

Handwritten text in the lower middle section, possibly a name or a title.

Handwritten text in the lower middle section, possibly a name or a title.

Handwritten text in the lower middle section, possibly a name or a title.

Handwritten text in the lower middle section, possibly a name or a title.

Handwritten text in the lower middle section, possibly a name or a title.

Handwritten text in the lower middle section, possibly a name or a title.

Före-tahl.

Sedan jag på nedanstrefne dag/ någre
Andelige Dicter i Ordning stält ha-
de/ wille iag åfwen en förut giord ansenligare
Samling af mine fattade Werldslige Skrifter
strapt på de förra föllia låta; Men fant/ wid
de senares nogare öfwerseende/ efter egit om-
döme/ knapt tredie delen wårdige at framgif-
was/ hwilket iag min Ungdom och Am-
genhet tillika tillräknade/ och därföre de må-
ste där af Förgångeligheten ågnade. Des-
se/ som i följande blader sig förete/ kunde jag
ide

icke dälde hålla / emedan de merendels tillsföre-
 ne genom Trycket blifwit kunnoge gjorde. Och
 ändock iag ej twet hwad emdöme de sig i Werl-
 den underkasta; Så twiflar jag likwäl icke / at
 de ju i Tiden många milda och fromma Män-
 niskior möta låra / hwilcka åfwen däraf torde
 ledas til enskyllan och behag för dem / at de /
 wid mitt närmaste Wandrande från Jorden
 (och då mig / så til at tala / Lifsivets Ljus
 redan fela wille) till liuset blifwit befordrade.
 Gunstige Läsare / iag lämmar dig hos B. H. D;
 och hinmer nu icke mera / än beställa om mitt
 Hus / det är: Skillia mig wid Werl-
 den; Ty iag måste dö.

Stockholm den 5. Octob.

Åhr 1724.

JACOB FRESE

Widare

Widare Föremåle.

När efter alt männiffligit omdöme / mitt Lifstimmeglas redan syntes färida til sitt slut / och iag mig sielf intet annat föreställa kunde / än at min Tid skulle i Ewigheten nederrinna / samt / under sukdom och aftynande / suckade allenast efter min Förlofning igenom Döden / den grymma döden / som dock Naturligen at tala / är så swår och faselig / ja den förskräckeligaste at tillita / wardt plågan / under den Högstas Försyn / lindrad / och min tid at dö till den i Guds Råd bestämde tiden utstald / och må iag wäl i undran häröfwer säja: Si tu H^ERre äst en Gud öfwer alt Kiött / skulle något wara tig omöjeligit? af Jerem. 32. Cap. v. 27. Nu / ehuruwäl iag i föregående Företal til desse Skrifter / äfwen redt mig til min hädanfärd / så finner iag dock nu / sedan den Högste med mig annors handlat / betänkeligit / något däruti at ändra / hålft mig icke fela kan / det iag i detta ögnebleck är min dödsstund mycket närmare / än då iag / i mitt uslaste tillstånd / förwanfkligheten mitt syndiaa

M

Stoft

Stoft hembödd. Jag menar ock / at ingen Christen lä-
 rer finnas så omild / at han skulle tillwita mig min wit-
 terliga gjorde tillredelse / efter han sielf skundeligen bör
 wara beredder / mindre misunna mig den lyckfalityhet i
 Tiden / at jänte sig / så länge Gud behagar / så hugna
 Os af detta skapte Werldenes Lius. Min Lä-
 sare! Ho wet / at den Högste med mitt och ditt drögs-
 måhl har i sinnet / at Os en gång / såsom mogna re
 Kärftwor / insamka: I medlertid önskar jag troligen
 at / när döden mig och dig oförsedt anfaller / det då
 måtte heta till hwar af Os: Tu tregne Tienare i
 en ringa ting hafwer iag sunnit dig trogen / gack
 in i din H: Kres glädie.

ECHO

ECHO,

Å Sveriges Allmänne

Frögde = Qwäden /

Uttryckt på

Hans Kongl. Maj:ts wår allernådigste
Konungs /

Konung CARL den XII^{tes}

Sveriges / Gjöthes och Wändes Konungs / r. r. r.
Högstbügnelige

Samis = Dag /

Wid

ett Högst och Görnämt Samqswäm i Rid-
dare-Huset / den 28. Januarii 1715.

Då

Högstbemålte Hans Kongl. Maj:st
fårt tilförende ifrå de Öster hån belagne Orter och sitt
långwarige wistande i Turkiet / sine Rikes gränxor / til
des trogne Inwånares högsta / men aldrig nog högt
wärderade hugnad / besökte / och sitt kåra Swea nå-
digt omfamnade /

J diupaste Underdånighet

21f

J. F.

DEDICA

II

Hans Kongl. Majts vår Allernädigste Kon-
nings Högstbetrodde Man/

Råd och Cancellie-Råd/

Den Högwälborne Herren/

HEER

Brefve GUSTAF CRONHIELM,

Brefve til N. N.

Min Nådige Herre.

Höga Herre/ Kongens Råd/
Cronans Stöd/wårt Ewer'ges Styrka/
I/ hwars Wisshet alla dyrka/
Öpnen mig Er gunst och Råd.

Åhrans egen Foster Son/
En af Dygdens äldsta wänner/
Den man allmänt wördad känner/
Född till stor och mycken mon.

Får

TIONER.

Ell

Hans Kongl. Maj:ts wår Allernådigste Kon-
nings Høgtbetrodde Man/

General Lieutenant och Gouverneur,
Högwålborne Herr BARON

JACOB BURENSKIÖLD,
Friherre til N. N.

Min Nådige Herre

Bifets Prydna / Landets pris /
Tapperhetens kloka Regel /
Manna = Giöters klara Spegel /
Dygds behag / och Flits bewjs.

Fale Bures Efter . Att /
Som en fordom Tapper Mader /
Burenskiölders Börde = Fader /
Son / i För = Föraldrars stå.t.

Gouver-

Får min Arla Ungdoms wärk /
 Med Ert dyra Namn förseglas?
 Låt härpå Er Stämpel preglas /
 Och de blöde Rymen stärk.

Hwar så synes skäl och fog /
 Gie mig litet af Ert tycke /
 Hwad I kunnen / är förnycke /
 Hwad I willien / det är nog.

Eders Hög-Öfverf. Excellences,
 Min Nådige Herres

Underdån. Ödmjukaste
 Tjenare
 J. F.

Gouverneur i Skåne Land /

Djt Er Nåd och Namn mig kallar /
 At / hwad gunstigt J befäller /
 Sköta med min låga hand.

Låt en gnista of Er glöd /
 Mig med hulda blickar fågna /
 Och försina ej till at hågna /
 Hwad jag första gången böd.

Förr skall Himlen gå i Oras /
 Floden mot sin källa sika /
 Ljus och Mörker blifwa lika /
 Förr'n min Wördnad släcknar af.

Eders Excellences,
 Min Nådige Herrs

Underdån. Smitulaste
 Stenare
 J. F.

Före-Tal.

Stormåttigste Allernådigste Konung.

Sveriges Hulde Monarch, Stormåttige Prinz uti Norden/
Kådande Rike och Land/ Regenters Åhra på Jord.n /
Werldenes Under och Ekräck / Din Dwåns ifriga Ductan /
Trotsige Drottars Håmd / och Ondskans Fasa och Fructan /
Uflas nådiga Skydd / Fötrystas myndige Hågnad /
Rikets Stykia och Wårn / Du Landsens Fader och Fågnad /
Skåda i wanliga Nåd till mig af Thronene neder /
Styrk mitt håpnade mod / som till Din Åhra och Heder /

Med enfaltiga diet och osamt jämfade rader/
 Nu i glädieni tänkt mig te med Hopene gläder:
 Skulle ej lustiga slag mig här i Konstene fela/
 Wore jag willig i dag långt högre tona och spela;
 Spela så Orpei Konst sitt ewiga wärde skul' sakna/
 Spela så liflöst alt till lifs skul' wäckas och wakna.
 Dock/ fast tungan å' tung/ och handen trottnar och darrar/
 Fingrarna stelnade stå/ samt strängen slaknar och snarrar/
 Fast den konstige Må, och Wånaste Jungfru Thalia,
 Synes ha' forgen i hand/ till den iag årnade frja:
 Skall ej lättliga det mitt upsåts främjande skråma/
 Hon tör låta sig ån till annat sinne beqwåma.
 Dårfbre jag all skræck långt från mig dårfliga kastar/
 Samt med Offer i hand nu till Ditt Altare hastar/
 Och med wördliga mine mitt rökwårk glädliga tånder
 För dig/ wårdige Prins/ skönt ån med spådare hånnder;
 Låt dock milde Monarch! låt Dig dock tåckliga fakla/
 Hwad min ringhet skref/ och tånck: alt kunna ej alla.
 Himlen låter i Nåd sin dag ju dagliga dagas/
 Så den Menige Man/ som dem om Cronone dragas;
 Solen sänder ock Ljus så till de nedrige dalar/
 Som till resige bårge och präktigt jiwade salar.
 Så instyrces iag ock/ min Sol/ hwars lynne bemålår
 Jdel huldhet och Nåd/ likt Solens warmande strålar;
 Så instyrces iag ock/ at knapt Din huldheet å' smårer/
 Det iag diupast ber/ Stormåktigste Konung och Herre!

Höre = Sal

Et

Hans Kurstel. Durchleuchtighet / Her-
tigen af Holsten /

^{och}
Samtelige Hög- och Förnåme Nærwarande.

DU af Kongliga Stam utspruckne Konglige Tselning /
Som med Förstarne främst får gå uti Arf och i delning.

I / utaf Blod och Mod / af Mandom / Wisdom och Seder /
Borne till Abra och dygd / och födde till Höghet och heder /
Se'n mig ock nådiga an / fast jag / som i Aldrene späder /
Er och min Herres Låf ej rätt tillbörliga qwäder.
Kan med gyllene band jag Honom ej wårdliga binna /
Stånker och Gåfwor af Gull will Willian wåldeli' winna:
Kan min låg- måla mun Des Dygd ej konstliga prisa /
Min Åhrebödige Siäl will dock sin wördna bewisa.
Slit Er ynnest skall af mig / den henne må söka /
Som min Glädie föröks / Er't låf så wida föröka.

Si

A sannas än i dag / på Dvär Solen lyser :
 En suker Morgon giör en härlig Mid-
 dags Qväll:
 Wårt Hde Mot och Med uti sin Dingång hysér;
 Den Wintren plågat har / giör Wä-
 rens wärma säll.

Så flytta hwar om an: Moln / Sol-skien / Sorg och Gamman;
 På Motgång föllier Frögd: Ty glädiens allesammän.

Up / stöter i Basim / och låter Stränger klinga /
 Att dubbelt Fågne-Ljud til Solens granskap hör's ;

Låt Sver'ge öfwer alt i alla flockor ringa :
 Ett JVBILATE, som till andra Werlden spörs.

Så wären ock till Frögd I Sångsens Döttrar snare!
 Ja / Jorden glädie sig / och Himlen Echo sware!

Som / när en Sid-man frälst utur en öppen fara /
 Tillika all sin sorg med faran eftersatt:

Som / när en Fånge ser sig wäl förlossad wära /
 Sin förra frucktan dömt till Blömskans långa Natt;

Så wele Wi wår sery nu åfwen platt fördränka/
 Och i en gläder Tid på Glädien enstykt tänkia.

Ja/ wære Sorgen sänd så wiidt sig Ewidiod sträcker :
 Så wiidt i Längd och bredd Des grund och grånsor stå :
 Så wiidt som Sid och strand kring hennas Bomar väcker/
 Vårt i Landsflyktighet till Dlycks kullor blå.
 Och se'n hon fåt förlåf sig där sitt Säte gödra/
 Så må hon dag om dag/ sig i sig sielf förstödra.

Men Wi/ som länge nog Wår Sorge-börda burit/
 Wi drage af Vårt Flor och mörka yncke-drågt.
 Wår swarta Sorge-Snibb/ som Metzgangs handen skurit/
 Skall stifta sig i hwitt/ det står Dß mera täckt ;
 Sorg hwem som förja will/ den tiden är förliden.
 Det är ej ringa konst / at sticka sig i Tiden.

Nu du wålsignad' dag bland alla Åhrets dagar /
 Som denne dyra dag från Öster bryter opp ;
 En dag/ en wacker dag/ som Himlen sielf behagar/
 En dag / sem fylla må de andre dagars lopp.
 Kung CARL Den Tolftes dag/ en dag/ förutan like/
 Som dubbelt firas bör i hela Swer'ges Rike.

Så fins och ingen bland des Undersåter alla/
 Som icke Kämpo-wjs sin frögd förklara will/
 I ganska Jotnabeim de spåna minnar lalla/
 Och Gråhårs hwita Mån de biuda åfwen till /
 Af Glädie utom sig om Glådtens fördel träta/
 Som (hwad gör Glädien ej?) sig i sin frögd förgåta.

Du skänker Dß med lust/ du fåra dag tillfyllest :
 Du gifwer ynneghet af Glådiens understöd:

En försnat bodar du af Himlens hulla hyllest ;
 Du äst Wår Modas winst/ Wår Winnings öfwerflöd.
 O! at man hundra Åhr dig sådan sänge räkna /
 Och efter hundra Åhr än hundra til dig tåkna.

Men/ efter din förtienst/ hur' skall jag dig undfåna?
 Mig tyck's en Himla Röst och tunga borde mig /
 Om iag/ som du förskyt/ dig må ditt Låf tillågna:
 Om iag till ditt beröm må sunga wårdelig;
 Dock uti store ting/ som äre underbara /
 Kan blotta William Wår för fullt tillfyllest swara.

Stormåttigste Monarch! benåda min begåran /
 At iag med glada mig ock glader skålla får.
 Förwågra ej/ iag be'r/ min Skalde = Må den Åhran/
 Du west at Råd för Rätt en Konung bättre står.
 Jag will med menlös mun Wår fågnad för Dig nämna/
 Och i Din Majeståt Dig oberördan lämna.

Jag kommer icke / som de Ådolingar af Zaba,
 Med mycken Myrrha fram/ med rökelse och gull;
 Men som de Ambots barn/ som ropa jämt sitt Baba.
 Tag Rådigt af mig upp en hand af watten full.
 Om iag fördristar mig de Ord af andra låna/
 Som till min ursäckt bäst för Thronen kunna tiåna.

Jag har mitt Oförstånd ej lärt med konst förgylla :
 Ej dyrbar Ståmpel på falsk wahra håsta an:
 Ej med Däckta Namn en mager Vers uppfylla;
 Enfaldigt/ slätt och rätt/ iag skrifer som iag kan.
 Och ho/ som mer af mig will åsta och begåra /
 Han tänke: Wåhren kan ej mogna fruchter båra.

Nu J/ som tag för mig/ med diupste wördnad stådar/
 Och hwilkas närwist alt mitt sinne häpnt gör/
 Hwar's glada mine likwål all ynnest mig bebådar/
 Den så min frucktan/ lik som wädret/ Moln förfför:
 Jag twiflar ej om gunst till mitt Jö: hör af Eder/
 Hwar om tag hwar för sig än lika wördsamt beder.

* * *

Sho/ som Solens lius sitt wärde gifwa tänker/
 Han öfwerwäge/ näst des Strålars dejlighet/
 Hwad ero Natten gör/ hwad möda Mörkret stänker/
 Så ser hans tycke rätt; Sorg Sällhet prisa wet.
 Eho sin Morgångs natt har ämnat at förgåta/
 Kan bäst sitt Glädie-haf med Sorgens minne mäta.

Wi sände ut wår hog/ at snarast sammanhämta/
 In för Förnusters dom/ hwad Os har öfwergått;
 Förbiude framgent Gud/ wår olycks klocker klämta;
 Wi ha nu länge neg/ ty wår! för råmnan stätt:
 Wi ha' nu länge neg kånt frigtets heta låga.
 Wår Malöris Kalk den har Os warit stänkt 'med råga.

Om Wi med större streff än skole slås och agas/
 Så återstår ej mer/ än at wi platt förgås.
 Nej! **HERRE**/ låt wår Arm med allo ej förswagas;
 Men låt Din Arfwedel snart åter wedersås.
 Ach! pröfwa än ett Åhr hwad frucht det Trå't kan stassa.
 Du kan ändå få tid/ at/ när Dig täckes/ straffa.

Når hafwet stummas opp/ och wågen sky-bögt swäller:
 Når hela Himlen syns i Liung-eld smälta bårt;
 Når wädrets ris och risp i ryg och takel smäller;
 Hur' mången gide då ej sin lefnads tima kårt.

Så war det ock med Os in till det närmsta skridit ;
 Dock Himlen ware tack! at än den stund ej lidit.

Var ej wår Angest stor / wår wedermöda mycken ?

Bedröfwelse satt främst / chwart man om sig säg ;

Af Swer'ges Crono föll så många dyra Smucken /

Och hela Riket låg / lik som i Siäle-tåg.

De fasta lås sprang opp af många Slätt och Borger ;

Och blacka Ryttaren han spådde Sorg på Sorger.

Du andre Städens pris / min Barndoms första Boning /

Skull' iag förglömma dig / som mig i liuset bragt ?

Dår iag i lindan låg i Nöjets rika wåning ;

Ach nej! men af min mun så skall det wara sagt:

At för'n iag glömmet dig / så skall mig Jorden giömma /

Och se'n skall Åstan min i mulden dig berömma.

Dår fins en däjlig Mö uti ett Förstendömmet /

Som wetter Öster ut / hwar de Careler bo :

Som om des wård och wakt ha' warit ganska ömme:

Som tiena Konung CARL med oförliflig tro;

Den Jungfru står så skön / och innom sine Murar /

På hwilken Grannen / lik som Hök på Dufwan / lurar.

Han har ock drifst den / obuden / at besöka ;

Han tänkt' en Måltid war här fräsligt tillberedt ;

Men Lustan plär ibland båd' harm och hat föröka;

För Säckar och Canel blef honom Malört teot.

Och hur' han frjar diärfst till denna sköna Borgen /

Dactat sådant smek / måst han dra' af med Korgen.

Men

Men lik som Bedlaren ej gienast Modet tappar /
 Wid första Afslags wink / ja swares ej så just:
 Så kommer han igen / och på des portar klappar;
 Ty mödan (sem det sägs) den hwäffer Skallmans lust.
 Hwem får strart ösa Gull med Sällhets fulla göpnar?
 Och hårehet aldrakällst för Omsorg famnen öpnar.

Så will han henne sig med Wäld och list inkräkta /
 När i des Frihets tid des Stierna strålad' än /
 När som en Stiernestrål för hennes Crona fäcktia /
 När hon i Armen slöt mång' tappre Swenste Män.
 Men för sin Herre må hon alt med glädie wäga:
 Och efter hwarken Pål ell' Peter föga fråga.

Hwar Mod och Manlighet af Råd och Dåd ledsagas;
 Hwar Klokhet håller wakt / och Slughet står på Lur /
 Där kan ens frihet ej så lätt och strart betagas /
 Den äfta frålsar sig som Foglen ur sin bur;
 Men dock / när en allen den strider emot månge /
 Så måste Frihet (bärt all Konst) bli Maktens Fånge.

Nu bäst det grofwa Folck wid Wäldsamhet sig stöder /
 Se'n hon sig föresatt / at lida ren 'en Mö;
 Så ke'r hon Tapperhet och Tro / som twänne Bröder /
 At fäcktia för sin Crank; Ty sprutas eld och glö:
 Så äfta som man hör des Mure-Bräckar knalla /
 Sägs Ryssar hundra tals / som hö för Lian / falla.

Om Bärigen / som där stå / med mig kund' Wittne bära /
 Så sade de at tag i Wårten intet skär.
 När som din Owän sielf måst' lämna dig den Öhra /
 At han af dine skott som måst' utmattad är.

Hwad görs mig då behof / at siunga denna Wiså?
 Mig tyck's tag hör ett Liom / at Bärigen dig ock prisa.

Och fast en twungen kys din' kinder är beröfwat /
 Har Willtan oförkränkt dock spiernat deremot.
 Hwad wäld har satt i knut / slits sönder oförtöfwat /
 Och twång / strart läglige fins / i Frihet söker bot.
 Ett twungit sammanskott är ej frivillig Gåfwa.
 Hur' mången måste / hwad han ej tänkt gie' / förlåfwa.

Rätt som April Quartal med mörke svar kommer /
 Så kom du Adla Röd / dig Motgångs Mörkret på.
 En Olycks winter dref ifrån dig Glädies Sommar /
 Hur kund' det annars / än det med dig gick / då gå?
 Hur kund' det annars gå? Hwar Wäld och Drätt råda /
 Där står ju Menlöshet om Lif och Guds i wåda.

Dock / som Ståndaktighet i nöden war din Crona /
 Så skall du uti Lust / med Råd bekrönter bli /
 War Tapperhets Brocad ditt Aunes Huswud - bona /
 Så skall du äckra klapp af tappre händer si.
 Kung CARL, han sitter re'n till häst / och till dig rider;
 Din Glädie kalkas snart / Han kommer hwad det licker.

Lif som man Dufwor blå w'r Hökens flor förjagar:
 Lif som från Färens bröst man skillier Ulfwens tan';
 Så skall man dig en gång / som nu ditt wäld beklagar:
 Som förjer endast / at du nog ej förja kan:
 Så skall man dig en gång / w'r Dwäns fästrar rycka /
 Hwartill / med dubbelst Liud / tag önskar: Lycka / Lycka!

Ach! at iag finge snart på dina Gränder tråda:
 Ach! at iag HERRans Hus orubbat där fing' se;
 Så skull' min tunga få sitt Låf-sångs Offer qwåda/
 At dine Murars hwallf skull' Frögde = Genliud gie.
 Jag wiss' ej/ om iag då af Glädie mer will' lesiwa:
 EU' ock af Glädie platt ifrån mig döden jäsiwa.

Så länge någon tid och Werlden ännu warar:
 Så länge man af strid och Örlog höra får:
 Så länge någon Stad i striden sig förswarar:
 Så länge någon Borg och präktig bygnad står;
 Så skall du, Wiborgs Stad / snart utan like prisas;
 All Trohet skall utaf din Trofasthet bewisas.

Och J/ som lika Tro för Kungen låtit lysa /
 Er skall med lika Rätt ej mindre hugnad skie /
 Er Åbros glans den skall som tindrand' Stiernor blysa;
 Odödligheten skall Er Lager Wårde gie.
 I kynthets Wåna Mör/ dem iag ej må förtiga/
 Om iag ej helt slår felt/ du Reval och du Riga.

Men J/ som med Er't blod Er Tapperhet beseglat/
 Wid Edra Grifter skall ur Jorden Er gå;
 I dem med Järne - skyl Er't låf skall blifwa preglat/
 Hwars Öfwerkrift af Gull i Gull skall lyda så:
 Här hwila tappre ben/ som klädt ha' Martis pilar;
 Här hwila tappre ben/ hwars Låford aldrig hwilar.

An mer/ en Motgång will ej giärna ensam triswas;
 Men lik som Sparfiven hålft i stora flockar far;
 Så fölgs och plågor åt; det kan ej så beskriwas/
 Som det mer klagas kan/ hwad Föllie Nöden har.

Och

Och at för Werlden Wi skull fyllest usle beta/
Så måste Fären sielf sin Herde efterleia.

Då till en främmand Hiord wår milde Kung ledsagas/
Då blef wår sista Frögd u'r Ewer'get jagad ut.
Och kom ett mörker an/ som aldrig wille dagas/
Wår Matt den wårte till/ och dagen satt i knut.
En Matt/ som tusend' falt fördubbla månd' wår plåga/
Och öfte till wår nöd/ som Ollian Giddens Låga.

Likt Elden far u'r skål/ när man det slår med hamrar/
Så prässad' nöden u'r wår Ögon Tåre - Lut/
Och se'n sig Natten bröt u'r sine mörka Gamrar;
Hwad war/ om icke dö war endast wårt beslut?
Ty Solen syntes/ som aldeles strida under/
Och Himlen ränna tu af ohördt Utkie - dunder.

Hwad blef wår Lust? en sorg; wår Glädie? Dwåns agan;
Wår Fågnad? Frids förlust; wår sällhet? uselhet;
Wår Högtids drått? en sakt; Wår Jubel-sång? en flagan;
Wår häfwor? fattigdom; Wår förra frögd? förtret.
Ja/ till at klaga kårt; wår tröst war desse Orden:
Ach! sälle de/ hwars ben nu hwila under Jorden.

Hår ramas lägenhet utaf de falska Släckter/
Som aldrig lärde at stå wid hwarcken Ed ell' Tro;
Den Frid i Saren slöts/ war som en båga bräckter.
Så tänkte Dancken ock hans Åker skulle gro.
Men aldrig för'n han har i Skåne jåden skurit/
Måst' han beklaga at hans Åker miswårt burit.

Ty skyndar han sig fort till sine Bundsförwanter /
 Han tänkte Stade Stad stod honom ganska wäl /
 Där han har äfwen giordt sig till en tid bekant; /
 Men måst' wid Gadebusch för wahran gifwa stäl; /
 Där wåre / sedan de af hunger warit slagne /
 Mot Afflid och mot Tro / till fånza blefwo tagne.

Då ken man tro / war tid för Ornen rof at söka /
 För Björnen suga blod; för Råfwen wakta Gåss; /
 Hwar Wälde rider fram måst' ringhet ryggen kröka.

Så gick det förr / här går det äfwen sammaled's /
 Wi twungoms / till at ble wår owåns spott och wisa /
 Och intet / utan Hopp / Hopp war Wår enda lifa.

Man hörde allmänt af de Etter-tungor tuggas :
 At Swånste Gideon sin ögon lagt igen ;
 Men nu lär' Sönnen af E'r Ögne-hwarf snart gnuggas /
 I Olycks-Foglar I / och hårde Samwets män /
 I lären sielf E'r fot i Edra snarar wekka /
 Och en gång blygas för E'r munnars skarpa häkla.

Mig rinner bäst i hog en Swea Rikes Fader /
 Som nu på Zions kârg en Himmelsk prydnad står ;
 Hur' det / när Dwån åt hans ofärd ter sig gläder /
 Med honom gick / som här med Wårom Romung går :
 De hade honom wäl i trångsten inneslutit ;
 Men han / till deras tråk / sig wäldigt genombrutit.

Tu ting jag undra måst / som all min undran winner ;
 Jag undra måst : Guds Nåd och Kungens tålmod /
 Guds Nåd / som honom frälst / där hämd i låga brinner :
 Hans tålmod / at Han i hoppet stadigt stod.

Och

Och at i all den tid / Han varit Oß bedröfwat /
 Ett ögna-blick en gång ej gjordt Hans Siäl bedröfwat.
 När Stycken spelte fram / och Eld ur Bommar blyste:
 När kulor hysla ur mång mulen dag och natt:
 När dragne swärd och spjut ikring Hans hufwud lyfte;
 Har Han Sitt blotta Bröst mot faran modigt satt;
 Det war / då Musul-män / för röda Näfwar / tänka
 Så wäl gå åt wår Kung / at Swerget skull bli' Unka.
 Men fåfängt; fåfängt ha' J anlagt all Er möda.
 Gud ware ewigt lof! Kung CARL han lefwer än.
 Så fick en tunger Höst en härlig wåhrens gröda;
 Ty glädjens åt Er frögd J trogne Swänste Män.
 Än mer / Han lefwer än / och har i sine Länder /
 Till allas frögd / förbytt båd' Timurtasch och Bender.
 Välkommen Glädie-Sol / wälkommen kom från Öster;
 Där du dig brutit fram / utur den mörka sky:
 Kom / kom / wälkommen kom med tusend' Glädie-Röster /
 Din klarhets strimma nu hwar Morgon ware ny!
 Till wälkomst / låta wi här alla Stycken knalla:
 Det will wår wördnad / och Din Nåd will det befalla.
 Så obestriktlig sorg / som Oß kårt fordom kränkte /
 Den ifrån Jorden räckt' alt upp till Hümlens sky;
 Så obestriktlig frögd den dag Oß trefalt stänkte /
 Som med wår Konung och hans ankomst wille gry;
 En dag / som syntes Oß / uti wår tunga lefnad /
 Förnygra allas lif / förnya allas trefnad.
 Nätt som en Fa'r / den Fa'r får wälförtienter beta /
 Som i sitt öma bröst Ett Faderns hiärta bär /

Han sätter Barnen / som sin wördnad sielfwe weta /
 I Tusend frögder / när hans fara wunnen är.
 Ja / som när Makan ser sin Man ur fångslet dragen /
 Så fågnade of och / om icke mer / den dagen.

I solet / som plå'n förut / hwad sent skall hända / gifka /
 Han I om Konung CARL så store under trodt?
 Hur' högt I up i lof Förnufts Segel hika /
 Så ha'n på detta diup I dock förgåfwes rodt.
 Så året fatt / som sagt / hwad I tro ell' twike:
 Han for / Han flög / Han kom / och stanna i sitt Rike.

O Gud alsmåttigste! Din Nåd är ganska mycken /
 Din godhet sträcker sig så widt / som skyar gå;
 Så widt / som dunder hörs / som bärigen slår i stycken;
 Så widt / som Liung = eld lys / som Onskan skråma må.
 Så skall man efter åt om HERRans wisbet dömma;
 Och änden kan som bäst begynnelsen berömma.

Du HERRe äst wår Gud / fast wi i blindhet famla;
 Lel wisar Dina Nåd / at Du äst ewigt hull.
 Som, bdnan sine barn / så will Du Of församla /
 För min skull säger Du / ach ja! för mina skull /
 Så will iag dem ännu / båd' god och gunstig blifwa /
 Och androm Arfwom ej af mina Åhro gifwa.

Så må du icke dig / du matker Jacob, fruckta:
 Och du du ringa hop i ganska Israel.
 Han lesiver än / som kan de högmod's andar tuckta /
 Han skall ofk' än en gång dig gidra stor och säll.
 Han skall ifrån sitt Rum ej Liusa - stakan stöta;
 Men / ljet en wingårdsman / dig / som sin wingård / stöta.

Si! säger Han/ som war/ och Han/ som ewigt blifwer /
 Jag hafwer giordt dig/ som en raggig Tröska · wagn /
 Den nyss är skärpad up; och swär uti min iswer /
 Att iag igenom dig/ skall således giöra gagn;
 De höga bärg skall du i stycken sönderstöta/
 Och alt h wad ojämt är/ i stof och grus förnöta.

Du skall förströ dem så/ at wädret dem förskingrar/
 Och wäderflagor dem/ som Agnar puffar bårt.
 De skola spridas kring/ som Snö på Isen slingrar;
 Och deras Glädie skall/ som Myggans lust/ bli kårt.
 Och än: Jag är din Gud/ fördenskull fruckta icke/
 Och wik ej heller af/ Ty jag går med i sticke.

Nu Du/ alena Du/ som med din Smorda wandrat/
 Där honom döden tätt inunder Ögon gått /
 Och all hans farlighet i idel frögd förändrat/
 Då han i Marken har för våra skull klädt skätt /
 Du wärdes/ som Du sagt/ en gång Hans Horn uphöja/
 Och icke längre mer med hjälpen utedröja.

Stärk honom i Ditt Ord och i wår rena Lära/
 Så hwarken lif ell' död må ledan där ifrå;
 Låt honom hådan åt / som hårtills henne bära /
 Och i din Christenhet en Christen Kung bestå;
 Så wi/ där wägens swall Of hotad' at fördränka/
 All Motgångs farlighet för ingen fara tänka.

Om Nöden pröfwar Mod / hur är Ditt Mod då pröfwat/
 Du Himlens Frände och din Guds bewärde wån?
 Hielp Gud! när alt wårt hopp war Of i Dig beröfwat/
 Så feltes Dig ändå slätt intet/ fel's Dig än:

U'r Sex bedröfwelser den högste Gud Dig hielper /
 Och i den Siunde Dig slått ingen fara stielper.

Jag såg en Man / som war på Profwe - stenen spånter /
 Och HERRans wredes - skått de drabba alla dit;
 Jag såg hans hopp och Mod / som tvåanne tro betiånter /
 Tog krita i sin hand / och skref i Andans nit;
 Med le'nde mun / då han / som måst war stadd i wåda /
 De fyra Orden fram: Låt Gud allena råda.

När? Hwar? För Hwad? kan den någon tid försträckas /
 Som så sin tiäre Gud i Trone liter på:
 Samt är / de Barn som måst sin Far och Moder täckas /
 Den plå' Föräldrar hållt i skålig Ålga slå;
 Men det är också sant / så snart de dem ha' slagit /
 Så har en tiärilig tyß all sweda från dem tagit.

Den Tankan föder frögd i våra hiårton inne:
 Förtrostan låter ej sin HERRe lida fall.
 Men / hwar som Öfwermed intagit har ens sinne /
 Där kan man se förut / hwad däråf warda skall.
 Så tron och J / som mod af lyckans bistånd niute /
 När hiulet hwålswever om / så är E'r lycka ute.

J / hwilkas händer å' med ofkulds blod bestånkte /
 Som törsten efter mer / men snårde i E'rt hopp;
 J lären / medan E'r E'r wärk ej blifwa stånkte /
 Sielf riska af förtret E'rt egit hiårta opp.
 Och som J efter blod så länge törstat hafwa /
 Så lär' E'r Hånden i E'rt egit blod begrafwa.

An tyks Kung CAROLS swärd af sine Segrat tyka;
 An har ej Tidens ärg Hans Wäse - Udd utendt;
 An kan ej Blömskans hand Hans Wayne - frägd utstryka;
 An ser jag öppna sår af dem Hans Arm har stött.
 An will den Högste med Sin Smorda gödra Under/
 Och då skall hwalars bröst bli mört och stört som tunder.

Då skall till Enighet de stälte hjärtan böjas:
 Frid och Rättfärdighet skall famna om hwar an.
 San wänskap skall med Tro af Menlöshet förnjöjas/
 Och lefwa kärligt/ lie som Hustrun med sin Man.
 De låga wänings - hus skall Nöjet gödra rika/
 Och Fromhet ro en båt med Samjans hand tillika.

Då skall af hwassa spjut man Ploge - bilder smida/
 Och Spinen med sitt nät skall wäfwa Skölden full;
 Då skola blanka swärd förrostas i sin skida:
 Denighet och Rik med allo ligga full.
 Lik som en omvänd hand/ skall plågan från Os ryckas/
 Och alt/ ehwad som hållt wi slå uppå/ skall lyckas.

En Landman skall i ro/ snart Skogens boskap fälla/
 Snart Lustens Fiäder = Jå ur Trädens toppar slå;
 Snart för det tysta Folck försät med krokas ställa:
 Det Folck/ som hyra hus i Neckens wida blå;
 Snart åter/ under Sång/ sin rika Åker skära/
 Och så med lätta fiät de tunga Axen bära.

En Köpman skall sitt Skiepp och hållt med Trohet lasta/
 Men aldrig ha' behof af stadan blifwa wis:
 Han skall i hwar en Hamn ett wänligt Ankar lasta/
 En skälilig winst skall bli den aldrabästa prise.

Så skall för Capare man och så fritt lovera/
När som en Swenskt och Ryss hwarannan creditera.

En Pot-man/ som nu hållt sin torstighet wet tålia/
Skall måst/ när minst han tror/ i fulla wisthus gå;
Han skall sin lärda Bok åt olärdt Folck ej sälja;
Han skall och wida wäg i rang om Rikedom stå.

De stråfwæ Seder/ om han äfwen lärdt förgåta/
Så skall emot det nog/ som honom gifs/ han tråta.

Med Sällhet skall Wårt Land/ som med en ström/ befrönas;
Wår Örtogård skall grön af Löf med Sällhet stå;

Med Sällhet skall Wår Sorg och Ängslighet belönas;
Wi sku'/ förutan swett/ Wårt bröd med Sällhet få:

Med Sällhet skall den dag u'r forna dagar strida/
At fattigdomen får med gyllne stänger rida.

Då skall hon af förakt/ i mycken Ähra råka/
När Rättens fångsle-band i Domen löses opp;

När Ofkuld på sin wäg får fri och säker åka;
När wåld i starcka band blir fångslat utan hopp;

En omwänd werld skall Of mer godt i Glädie stånka/
En man i hastighet/ som tag det talt/ kan tänka.

Och Ärghet/ som hos Of så länge warit waken/
Skall ån'lig söka sig till långa tider ro;

Så skall och Sanning gå ofskyldigt klädd och naken;
Man skall ens tal och swar/ förutan Eder/ tro!

Ach! giftwe Himlens Gud/ den gyllne tid må komma/
När Orden utan konst/ och tanckarna bli fromma.

Men

Men HÆre! ho må då / när du så sticker / lefwa?

Ho må af Os / som nu hwaraman se / det se?

Dock / at iag intet må förmatit mig intwefwa /

Med dem / som tråtsa / at långt mera måste ste;

Så spår iag / Du som gör / ehwad Dig hålst b. hagar /

Du hinner wårka't ut i wåra lifstids dagar.

Fördensfull will iag ock det hålsta ej förgåta /

Annu / at för wår Kung och Riket bedia wål:

För Dig / min Moder = jord / som gie'r mig b. öd at åta:

För Dig / Du Landsens Får / som gör för Namnet skål.

Iag tröttras wid min Sång / men icke wid min willia;

Och willian will iag skall min Sång ej från mig skillia.

Gud fågne Dig / Kung CARL, med Nåd och mycken hyllest!

Han gifwe Dig alt hwad Ditt hiärta önska må!

Alt hwad Din Siäl begär / Gud fågne Dig tillfyllest!

Gud låte sent Din Sol bårt till sin hwila gå!

Han låt' ock sällhet snart omkring Din Spira grönska!

Gud gifwe Dig mer godt / än nånsin iag kan önska!

Så länge någon fins för Cron' och Scepter råda /

Och / under deras tyngd / med Manna - mod bestå;

Så länge Solen Os / och wi så Solen ståda /

Sen Morgonrådnans Eld beprydt det Öfra Blå;

Så skall man lofwa än / fast annat intet wore /

Kung CARL den Tolfte / och i hela werlden Store.

Och I i Kungens Hus / I höga Kunga Släkter /

Som fyllen heligt Tal / etc Tal af höga Tre /

E'r önskar iag / till bön i trogen önskan wåtter /

Det högsta af allt godt / som Tiden kunnat gie!

Gud låte ymnighet med strömmar till Er flyta!
När, Er går wäl / må oss ej någon fördehl tryta.

I Thronens Trogne Mån / som nämst till Rungen sitta /
Som skola hwitt och svart hwarannan skillia frå /
Gud låte Er i Råd på sårne Rådslag hitta /
Med dem wårt Rike må och I i ty bestå:
Gud låte Edra Råd till Swerges bästa tiåna
Så länge Rungar Råd af sine Råd må låna!

I som till Siöds och Lands för Oss Er wälfärd wåga /
Som hålla Lif och blod till Rikens tiänst ospart /
Gud låte Er i Fält så fält och lykligt tåga /
At I med Trummans Liud förströ all ondskas snart!
At hwar I faren fram Er Seger handen räcker /
Och Fienden mot Er sin egen båga bräcker.

När will Du / hEre! och de Fångna än förlessa /
Som Du till tråldom stött i Notgångs bitterhet?
Uch! wårdes deras band och kädior sänderkrossa!
Ty hwad dem öfswergått Du bäst allena wet;
Låt dem sitt Swenska bröd i egna Hyttor äta!
Och i sin Konung all sin förra sorg förgåta!

Men wi / som flykta kring / som ström om stenen rinner /
Och såsom Foglar de där utan Nästten bo;
Gud låte snart Oss se / at hwar sitt hemwist finner!
Och får där han är södd i stillhet niurta ro!
Och till at önska kårt: Gud låt i Swer'ges Rike
En hwar af hwaris Stånd i sällhet ej ha lite!

Gu! Allsmåttige Gud / Hvars bud de Wäldige ära /
 Du förstråktige Kung / för Hwem Wi råddhåga bära /
 Du äst härlig i högd / och Råd här nedre bewisar /
 Du Dina Under och Kraft widt kring i Wärldene wisar ;
 Jorden bäfwar och rör's / när Du Dig låter Of höra /
 Du kanst härliga ting rätt lätt uträtta och giöra /
 Eld går ut af Din mun / at det syn's lysa och liunga /
 Tordön kastas i skyn / så härigen darra och gunga /
 Wäldret utur sina hål kanst Du ordentliga kalla /
 Och hwar till sitt rum med makt och wälde befalla /
 Dyp uti Högdene Du uti Moln Dig lönlige dösljer /
 Mörker är om Ditt Tiäll och Ljus Ditt Ansikte hölljer /
 Stiärnor / Måne och Sol Din Himmel härliga pryda /
 Eld / Luft / Wattu och Jord Din Röst enhälleli' lyda ;
 Härlig och Kärilig och Rik / Stor / Starcker / Måttig och Pråktig
 Äst Du i alt margfalt / dock med Of syndare slåktig ;
 Ach ! så wårda Dig om wår wålfård / trefnad och lycka ;
 Gif Of glädie och frögd / förtag hwad dine må trycka !
 Gif Of glädie och frögd / wålsigna Rike och Ständer !
 Gud gif Frid ! gif Frid ! gif smart ! wår' Nordiske Lånder.

GRATU-

GRATULATIONER

Ofwer

Föregående ORATION.

Il

Herr JACOB FRESE,

Ofwer den af Honom

Uppå Hans Kongl. Maj:ts wår allernådigste
Konungs och Herres /

Konung CARL den XII:tes

Högstfrögdefulla Namns-Dag /

Som inföll den 28. Jan. 1715. medelst prödsamma Swenska Rim/
Underdånige håldne

ORATION.

SEn Nycktet länge nog med falsk berättning farit/
Som ersak mången gång till mycken jämmer warit /
Kom i en lycklig sinnd den Post / som med sig bar /
At Rungen frisk och sund till Stralsund kommen war.
Swad hiärta war / som då af glädte icke rördes /
Och halfwägs utom sig af frögde - tonckar fördes?
Wårt leda Ode sägs till bättre Ode bytt /
Wi /singe hopp igen och lif som lif på nytt.
Den frögdt har / som iag wet / Herr FRESE fördt Er pånna /
Man kan des wårkan klart af Edra infall känna.
Så låter Skalden se hwar konsten i består /
Och skrifwer ingen rad / som ej af hiärtat går.

SOPH. EL. BRENNER,

REDITUM

Augustissimi Monarchæ,
CAROLI DUODECIMI,

A Turcis ad Suos,
SVADA METRICA

Celebranti
VIRO JUVENI POLITISSIMO,
JACOBO FRESE,

Adplaudit.

ECce renascentes pandunt sua limina Musæ,
Et nitidum nobis reddit Apollo Diem.
Diversi coeunt uno sub climate vates,
Et Socium Socio carminis unit amor.
Nam Carolo Magno virtutum Stemmata major
CAROLUS, in regni limine lætus, adest.
Venit Hyperboreæ clarissima gloria terræ;
Venit Svediaci, firma salusque gregis.
Venit, iô venit, quem per discrimina mille
Duxerat incolumen Dextera mira DEI.
Præpete Stralsfundam CAROLUS venit ocior euro,
Mellea quo nobis spes redeunte redit.
Sic, qui crediderant vix nasci gaudia posse,
Jam lætabundi gaudia nata vident.
Gaudia, quæ celebrat nemo vix svavius alter,
Quam tu, cui Phœbi est fertile, FRESE, caput.
Hoc genii dotes quid possint carmine monstras,
Carmine, quo Svionum publica vota canis,
Mellifluam porro venam tibi fundat Apollo!
Docta per ora Virum te tua fama vehat!

POSSIET

Sil
 Herr JACOB FRESE,
 Då
 Hans ORATION
 Genom Trycket
 Blef
 Allmän.

SIn Poësie at jämka så /
 At ingen kan den klandra på /
 Därhån använder mången lit;
 Men hinner sent ell' fallan dit.
 Och tro / at hwem den konsten nått /
 Naturen ej till Stiuf. mor fått.
 Härhos jag dock den tankan har /
 At ingen uti lata da'r /
 Kan något sådant wärck framte /
 Som allom nöje kunde gie.
 Herr FRFSE med mig Wittne bår /
 At Saken så beskaffad är ;
 Jag må ej tro hans witra Bett /
 Upwuxit utan Ungdoms swett ;
 Dock hwad han således har förwärft /
 Är först utaf Naturen ärft.
 E'r löfwar Ridderskapets Sal /
 E'r löfwar sielf E'rt wackra tal /
 E'r löfwar hwad som sällan skier /
 Ett allmänt bifall löfwar E'r.
 Lef wäl ! i alt E'rt lycklig war !
 På Lärdom mödan intet spar ;

Er Åhre - Crank blir högt berömt /
 När andras låf är blott en dröm.
 Så blir ock sist Er mödas sön /
 En ewig Wänstap af Wårt kiön.

Betygar
 En Wän

Bill Densamma.

Om Er hög Herr FRES' at fria
 Till den Wäna Mō Thalia?
 Wackra Ungdom / wåga't då;
 Och så framt I där så forgen/
 Den I aldrig fått ell' få:
 Gack till Venus döttrar små /
 Då så går iag wäl i borgen /
 At I genast slippa sorgen.

Joh. Pet. Flachseer.

Bröllops = Strifter.

Då
Hans Kongl. Maj:ts / vår Allernådigste Konungs
Tro = Tjenare och ACTUARIUS

3
Kongl. Cancelliet,
Den

Edle och Höögaktade Herren /
Herr MATTHIAS STEUCH,

Och
Edle och Dygdesamma Jungfru /
Jungf. SOPHIA NORLIND,

I Stockholm den 17. Januarii Anno 1714. firade sin

Bröllops = Gäst:
Betygade sin Wördnad
J. F.

Hurtig' Brudgum / täcka Brud /
D. (Får iag låf af Eder fråga?)
I, som bägge bedt Er GUD /
Till at få hwarannan äga;
Sågen: Har Er Astrilds mackt
Till en slifan kärlek brackt ?

Sådant tror jag / om jag will;
 Hör ock / at I redo swara:
 Astrild gör där intet till /
 När sig tvåanne sammanpara.
 Himlen sielf har det försedt /
 At Wi bägge blifwa Ett.

Allt hwad man om Astrild trodt /
 Och från Hedenhös har skrifwit/
 At där någon kärlek grodt /
 Handet wärcf begynt och drifwit;
 Det är jdel falsker dickt /
 Och ett tahl af ingen wickt.

Och / om det än sanning är /
 At hans Walde wida räcker /
 Och som Solens omfart bår /
 Han så widt sin spira sträcker ;
 Det beröm då Er tillhör /
 Jungfru = folck / I Frida Mör.

Hålst emedan han sin mackt
 Har af Edre länte gästwor ;
 Eder skönhet är hans prackt /
 Eder dygd hans dyre hästwor ;
 Och hwad gör'et ? Eder skrud /
 At han dyrckas för en GUD.

Om nu han / som länge nog /
 Prålat med ens annors fiäder /
 (Hwartill han haft minsta fog)
 Klår sig i sin' egne kläder /
 Sj! så faller Eder till /
 Hwad han sig tillågna will.

Er bli'r Högghet / Er bli'r præckt /
 Er bli'r wälde / Er bli'r Abhra /
 Er bli'r tilldelt Guda = mæckt;
 Och hwad will J mer begiära;
 All hans härlighet J då /
 Er till skiftes återfå.

Sådant Wår Herr Brudgum wäl /
 Lärer långst för detta funnit /
 Och dy icke / utan skäl /
 Sig med En af Er förbunnit.
 Täckta Wör / det ses / han wet
 Allra Er fullkomlighet.

Och på det han åter må /
 För sitt dygdigt artad' sinne.
 Och för all sin Wjsdom få
 Hwad som wårdt är ha's i minne;
 Sj! så för'n Lyckans Klot
 Ditt / som dygden fästet fot.

* * * * *

Lyck.

Lyckönskan till Brude- Folket.

Ja önskar / at Himlen till tusende mått /
Af tusend' slags gåfwor Er gifwe alt godt /
At I mågen lefwa med lust och behag /
Så mången god natt och så mången god dag /
Som Himlen har Stiårnor /
Som Jorden har Gräs /
Som Kornen ha' Kiårnor /
Som hafwet har Nås ;
Som Trån de ha' Toppar /
Som Toppar ha' Knoppar /
Som Knoppar ha' Frö /
Sen Salige dö.

Si bör Förståndets Föreskrift
Bemåstras af Naturens drift;
Låt Foglen följa Währens fart /
Wi släktas på en annan Art;
Den godt och Lyckligt Gifte får /
Han gifte sig så Høst som Währ.

Då
Brudgummen/ Handelsmannen /
Den Åhreborne och Högwälfattade Herren /
Herr HANS FRESE,

Och
Bruden/

Den Åhreborne och Dygdådla Jungfru /
H. CHRISTINA CHRISTIANA
HANSEN,

Åktenfkap med hwarannan ingingo i Stock-
holm den 28. Novemb. 1714. öfwerfynnades

Åf
Brudgummens Broder.

14
När Wäder-Guden ter sig vred /
Och sänder skarpa sturar ned
Åf slagg och mycken wåta ;
När Höst och Winter på sitt wis
Med Rågn och Rim-frost/ Snö och Is/
Om Öfwerwäldet tråta ;

När alla Blomster börisa dö /
Och Marcken utaf Köld och Snö
I hwita follar swepas ;
När man ej Fisk ell' Foglar mer
I sina hwida Kamrar ser /
Åf menlös Lusta tepas ;

När

När intet diur sig glad - lynt ter;
 När Nechergalen icke mer
 Sin luffte Wisa minnes;
 När bleka Löfwen fallna af;
 När alt hwad kråker/ i sin Graf/
 Förutan Rörfel finnes;

När Solen i sin snälle gång
 Gör Dagen kort och Natten lång/
 Och sig som oftast dömljer;
 När Månen i sitt Måne = flor/
 Det rum/ som Jupiter bebor/
 Med mörker öfwerhölljer.

Här till så kommer åfwen ån/
 När Swärdet icke wänder gån/
 At blod w'r bröstet tappa;
 När Fjenden i Harnest spånd/
 Will/ af sin Segers Lusta tånd/
 På sielfwa hiärtat klappa;

Hwad är då Hiärtans - Wänner två?
 Hwad är/ som kallar Eder på/
 At ändtlig fastas samman?
 När andras kärlek kolnar af/
 Hwi will' J då i kärleks - Haf
 Föröka Kärleks flamma?

Ar Riölden/ som det hafwa will?
 Ar Enslighet en Not där till?
 Ar Allfog/ som Er trycker?
 Ell' hwad? dock ware hwad för stäl/
 3

J gïören rätt / J gïören wål /
Som iag det tror och tycker.

J följien ej Naturens drift /
Ej håller Wåhrens förestrift /
Wårt det / E'rt Wert bereda
Will Eder Wäg i detta Wärf;
J tråds' och Fiendens fördärf /
Når Gud will lyckan leda.

Så ro'n då ut på detta sund;
Och / om än någon halekand' grund
Wå Eder kärlek möta /
Skall dock den kärleks uphof år /
E'rt Trohets skepp i Wind och Wår /
För stade - reflex skida.

Min wåna Brud förlåt / at iag /
På Eder högsta Heders - dag
E'rt Läf med flit fördöllier;
Ej faller Aplet långt från Tråd;
E'r föllier Dygd och Trohet med /
Som skuggan Kroppen föllier.

Min Bro'r Du fölg din lycka åt /
Och sätt uppå din Angslans båt
Förnöjlighetens Flaggå:
Hwi skull' den dag / som war i går /
Når på din Winter föllier Wåhr /
Ditt sinne längre agga?

Om Rycket sagt i sannan tro /
Dår Wåre fångne System bo /

Af denna dagens gamman ;
 Så lära de dock wid sitt Njs /
 Af Glädie / på de Fångnas wis /
 Sin' händer klappa samman.

Tu skall ock Glädien bo hos mig /
 Tills Solens Systers sänker sig
 Inunder Himlens Fäste ;
 Ja / hon skall ställa mig förnögd /
 Hwar dag iag hör / till någon frögd /
 Af detta Brud - folks Räfte.

Så länge efter Guds behag /
 Och Morgon - rådnan bädar dag /
 Och Aftron - stiernan hwila /
 Så skall hwar Morgon och hwar Qwäll
 Guds Öfwer - Ängel Raphaël
 Till deras Läger jla.

Om unnar iag dem mera godt /
 Och den af deras sällhets Lott
 Sig någon del tillägnar /
 Den tror iag ei förtronta lär' /
 Om iag nu önska will så här /
 På hela Lagets wagnar :

VOTUM.

GUD gifwe Wårt Brud - folk sin del och sin Rätt. /
 Så ymnigt som Säd uti Mullen bli'r sådt :
 Som Löfwen i Lunden :
 Som stenar i strand /

Som sanden i Sunden:
Som strimmor i Hand:
Som strålar i Solen:
Som Blomster i Ång:
Som Skattar i Jolen:
Som Orter i Sång;

Swad Himlen will unna / förblifwe der's Lott /
Gud gifwe Wårt Brud - sålck (fort önskat) alt godt!

Da
Hans Fürstlige Durchleuchtighet /
Den
Durchleuchtigste / Högborne Furste och Herre /
Herr FRIEDRICH,
KURZ - PRINZES till Hessen - Cassel &c. &c. &c.
Med
Hennes Kongl. Höghet /
Den
Durchleuchtigste Högborne PRINCESSA
ULRICA ELEONORA

Sveriges / Göttes och Wändes
KURZ - PRINCESSA. &c. &c. &c.
Sig lyckeligen förmålte i SÖDERHOLM den
24. Martii Åhr 1715.

Wäl

Wilsignad trefalt sälle dag /
 Som nu till Nordens Wälbehag /
 Ur Nattens Linda brerter;
 En dag / på hwilken Himlens hand
 Med Råd besukta will det Land /
 Som jämt i tårar flyter.

Statt up du liusa Sol och biud /
 At Jupiter för Jordöns Liud /
 Ditt hwälfde Blå försonar;
 Säg / om han blir till Brede wäck /
 At Du hans harm i Moln betäck /
 En annan dag försonar.

Mögborne Ewa / sen nådigt till /
 At dit iag Synen sända will /
 Där Luset för mig släckes;
 Ert Purpur och Ert röda Gull /
 Giör / at mitt mörka Stoft och mull
 I blödiget Rys försträckes.

När Morgon-stjärnan Eder ser /
 Hon strax sin Himmel-rådna ber /
 At Er sin wördnad wisa:
 Hur skall iag då Er dyra dygd /
 När henne kommer an en blygd /
 Hur kan iag den då prisa?

Den konsten fordrar wist sin Man;
 Och ho den stenen häftwa kan /
 Den will man Kranzen skänkia;
 Des Namn will wandra widt ifring;
 Dock ber min wördnad ringa ting
 Mig på förmågan tänkia.

När Jorden snart det gröna hår
 Kring sina bruna Axlar slår:
 När nakne Trån sku' knoppas;
 Då will Wår Herds Province - Ros
 Bereda Währens Wäg därhos /
 Fullborda / hwad Wi hoppas.

Wårt Rikes Rikedom och Skatt /
 Den bästa Sten i Cronan satt /
 Det enda äckta Smycke /
 En Lyfand' Sol af Konglig Dygd /
 Som widt kring wida Werldens Bygd
 Sig wunnit allas tycke.

Hon följjer nu en Förste åt/
 (I Konglig prackt och Bröllops ståt)
 Som blir Kong CAROLS Swäger;
 Hwars Läf des Lynne wittna wet /
 Fast till Sin Nåd och Tapperhet
 Han tusend' Wittnen äger.

Han

Han står / och wet ej / jämte Er /
 Om Honom Eder härkomst mer /
 An Eder dygder wunnit ;
 Doch wet Han / at Han / inom Belt,
 Ell hwart Han hålft Sin tanka stält /
 Ej lik PRINCESSA funnit.

Nu signe Gud Ert Aftta-bann
 Med mera godt än Sole-grann
 I frja Luften fara ;
 Sielf Solen lyse Eder Led /
 Och Bärigen bäre Eder Fred /
 Nåd ware Eder Wahra !

Förr skall med fiäder Fisken fly :
 Förr Foglen i det diupa dy
 Med spol och fiell få simma ;
 Förr'n I / I I två Durchleuchtigste /
 På all den Ahra Er bör stie /
 Någt Aterhåld förnimma.

PRINCESS' / om iag det nämna tör /
 När I de Hesser lycklig' giör /
 Så låt Er ej förglömma
 Det Land / där I i Lindan låg /
 Där Solen strått i Födslen såg
 Er Tärar för Dß strömma.

Hvem kunde gissa / at Wår Siäl
 Skull' wedersås wid sådant wäl /
 Då hon med sorg sig måttat :
 Då Stwer'get liff en Qintia war /
 Den sina bleka kinder har
 Med gråtand' ögon twättat.

Då Besjonet i skuggan satt /
 Af mycken Motgångs möda matt;
 Då Björnen fastligt wråla ;
 Hvem kunde desse glädie da'r /
 Då Ornen rof i Klona bar /
 I sina tankar måla ?

Så gråt' / gråt icke längre me'r /
 Tag från de Pjil-trån Lutan ne'r /
 Och gläd Dig Stwer'ge åter ;
 Men / är at gråta Ditt beslut /
 Så lät Din tårar ropa ut :
 Af glädie Stwer'get gråter.

I underdånigste wöednad

af

J. F.

Samt

Samdråttighet

Prisat

Da

MINNE, och PROWANTMÄSTAREN

Ahreborne och Wålbetrodde /

Herr FRIDRICH STURE,

Och

Ahreborna och Dygderika Jungfru

Mfr. ELISABETH BENEDICTA

SPÖRING,

Sin Förläsning stadfäste / som skiedde i Malms

den 21. Martii Åhr 1716.

Samdråttighet en flod af Fridsens gyllne Å /
 Som sine Kiällor bårt i tusend' bäckar sprider ;
 Kring Kärlighetens strand des strida Strömmar gå /
 Hvars krökta stig sig in - och under Jorden wrider.
 Hon sköllier af sin wäg Förtretlighetens wäg :
 Hon hjälper Enslighet sitt tunga Ankar lätta ;
 Des tråгна Siksambet man aldrig stilla säg /
 Förr'n hon fått Nödans Kiöl i Nöjers Wikar twätta.

Hon

Hon wetter Söder ut åt Lyckans Morgon - Land ;
 Från Wänstaps Paradis hon för' de fyra Floder :
 En lustig Sämje - Wind den susar wid des strand /
 Och sielf Wälsignelsen gie'r henne Namn af Moder.
 Des Trohets Pison bär det rena röda Gull ;
 Des rika Gihon af en ymnig fettma swäller ;
 Des friska Hydekkel med Glädie flödar full /
 Des wida Euphrates i idel Frihet qwäller.
 Hon är den Padus, som de andre Floders Drott /
 Med den Wärt Wäl u'r en och samma Adra flyter :
 Des dällda diup är just Wår Sällhets wissa mått ;
 Den se'n sitt dyra namn i alla dygder byter.
 Jag ser en hågad Man med Trohets Pagh för sedd /
 No ensam af och an på hennes Lugna stränder ;
 Och Lyckans blida Gunst är icke oberedd /
 At wisa honom Wäg och hjälp-benägne händer.
 Gack fort för foglig Wind / och sit till önst'lig Hamm
 Herr Brudgum / J / som will' hward Samdräckt gäller / weta ;
 Men emor den J nu med Fågnad få i famn /
 Lär' i Samdräktighet J fåfängt Matan leta.
 Nu i en lycklig stund / J lyckligt Sälle Twå ;
 Så länge Jordan står och Usten - Solen faller :
 Så länge dagen lys för Nattens mörka Blå ;
 Så länge blifwe ock Er Lycka aldrig aller !
 Och se'n Er wandring här i Werlden är förbi /
 Och till en annan Wersld J Eder Wägen tagen ;
 Så låte Brudgummen / Er Samdräckt lönter blif /
 Med Blants af Solens skien på Stora Bröllops-dagen.

När alle Hiärtan satte bli' af Riårleks Eld i brand:
Då lår' den råtta Gyllne Tid gå up i hwarje Land.

Skyldigst förebildat

Wid

Justitiæ Borgmästarens här i Stapel-Staden
Malmö /

Den Edle och Högacktade Herren /

Herr JACOB MONTHELLS,

Och

Edla och Dygdberömda Jungfru /

af CHRISTINA STRIDSBERGS

Bröllops-Dag i Lund den 17. April 1716.

af

J. F.

Sen yrand hwirfvel-Storm sig spände upp i slar /
Och Hafwets salta Wåg den koka i sitt Skum;
Man hörde ohördt brak af Himlens dunder-Rilar /
Och Mörker war det Ljus / som sägs i alla Rum:
Hwem kan en swårar' Tid af Tidens Längder weta /
Än då man all sin fröjd i allmän Sorg måst' leta?

Här wille Wiggen ej de höga Ceder skona /

Där bles Wårt Lejon i sin Frihet omberändt:

Man diårdes wåga till / at skaka, Swer'ges Crona /

Och ingen drömde knapt / det hända skull' / som händt.

Doel lyser dagen upp; än blås ett strek åt Öster /

Och Rñktet blyges wid sin' hessa dubbel-Röster.

S

Du!

Nu will Wår Lager = Grant å nno sig förfriska /
 Och Wåre Myrte = trån hålst skifta gröna blad ;
 Se'n Ondskan / som i tid i grunlot Watten sifka /
 Måst' sielf dāran (ho wet) at prōfiwa Warma bad.
 Wi lefwa / (Himmel tack !) i hopp om bättre Dde :
 Ju tyngre Wārens sorg / ju drygar' Höstens grōda.

I Dygd = förente Twå / som tänken winna Tiden /
 Och Kärlek till sin Strid i wänlig retan för' ;
 En Strid / en kärlig Strid / en Strid / som främtar Friden /
 En Frid / som hatar Ro / en Ro / sem Uppror gör.
 Till Strids ! mig tycks förut / at det Er Seger galler ;
 Och hwad nödwändigst skier / det skier ju för ju heller.

Hwad gör / at Bärge = Håll till Strids mot Bärget lågar ?
 Hwad gör / at Bärget Strid mot Bärge = håll utstår ?
 Hwems Under = makt är det / at bärget Etna lågar ?
 O Kärlek (kärste Skatt) ho wet / hwad du förmår ?
 At Hafwen hafwand' gå / at Bärgen blifwa rādde /
 Det är din Wårkan / och det gör det Frō du sådde.

Lik som Agat wid Strå / Magnet wid Järn will nästa :
 Som Sole = blomman i sin Sol sitt tycke har ;
 Så gör du ock / at Twå sin' Sinnen sammanfåsta /
 Du är den Tredie Man emellan alla Par.
 Men lycka ! at du här så jämt och fogligt delar /
 At hos så lika Twå slätt ingen likhet felar.

Jag wet / at mången lär' den tankan icke truttit /
 At han i Sinnet haft nå'n annan kärast bli'.
 Men tror / förmatne Nör / at Himlen annors sluttit /
 Där upp om Solens Blå / där gör's Wårt Frjert.

Han söker stadig dygd / och hwad han söker finner /
Och stadig är han sielf / som Bårg i Striden winner.

Hwad mer / om de / som lärdt med kruska läckar fånga /
Och slåpas med sitt slåp / hans tycke gått för bi /
Som lärdt sitt snett och bredt i kors och kröke kränga /
Som yfwes åt det Ekstoffe där Matten hwilar i ;
Dock dygd - berömda Mör / J lär' mig Ursäkt låna ;
Ty desse rader minst till Edert Läf - ord tienna.

En ärbar Sedighet / den Af - und sielf måst gilla /
En Man / den Flit berömd / och Dygd fullkomlig gjordt /
Den intet mindre lärdt än Lyckans Gåfwor spilla /
Som tänker mycket mer / än som han talar stort.
En Mö / hwars ärfde - Namn af Stridsberg wärde gifwer /
Hwars annars Min och Din i lifste ljhhet blifwer.

Wäl! den så wäl sitt måhl i Malmö kunnat hinna ;
Säl den! de Lunder gör så lyckligt sält som Lund ;
Den Herden må i Lust bli' ett med sin Herdinna ;
Kom! (hwi fördröjer du?) o högstförönskte stund!
Ach Himmel! unna Os en gång den dyra Friden ;
Wänd allas Hog från Strid ! och till den klåra Striden!

Den Strid / Förente Twå ! må bli' Er rika Seger /
Den Segren skaffe Er en högstförlängtad Frid ;
Den Friden främie Frögd; den Frögden bli' ej feger ;
Men skynde Eder till den rätta Gyllne Tid ;
Den rätta Gyllne Tid / som då lär' först begynna /
När allas hiärtan / lif som Ert / i Riårlek brinna.

Det oskyldiga Kjönets Seger.

Wid

Kongl. Maj:ts Ero Måns och Öfwerste Lieutenants,

Wålborne

Herr N. SVERINS,

Och

Högwålberna Gröfens /

MARIANA BURENSCHIÖLDS

Bröllops Act,

Som stiedde den N. N. 1716. förestått

2f

J. F.

Dapperheten på sin Thron
Med en Osfulds Lager-Crona/
Hos det Kjö / som kallas Don/
Hur' det elliest ömt at skona /
Har dock med sin tyfsta makt
Öfversta Hjärtar nederlagt.

Rämna mig af Manna = mod /
Hwem / som hasten Kiärleks gnista/
Hur' han wan / at bada blod /
Som ej här måst Grymhet mista:
Som sig ej måst bunnen se /
Wundna händer willigt gie'.

Den ej hwassa swärd och spjut
 Hint för någon del försträcka/
 Wägar Oskuld mana ut/
 Under twänne ögon täcka:
 Ögon/ hwilkas milda min'
 Fångat hiärtat på SVERIN.

Mån J af Er tappre Jar
 Dyra Fröken Meandom wärfwa?
 Låt den del Han däri har/
 Son och Swär-son hållre ärfwa/
 Och fast Skiftet skier bland två/
 Få de bägge nog ändå.

Swage Kiärl/ hwad kallens J?
 Som Wår styrckia så betäma;
 All sin Lifstids Fänge bli/
 Det Accord kan J beqwäma;
 Dock ett lyckligt Barbari,
 Ut i Frihet bunnen bli.

Edre bojor/ kiäre Twå/
 Skänke Er en lindrig möda!
 Och Er möda må bestå/
 Till at frögd och winning söda;
 Frögd/ som ingen Andring wet/
 Om ej af Förnöjlighet?

Sådant står Ert Wäsend' an:
 Sådant härmar Edre Seder;
 Ingen ting mer lika kan
 Swara mot Er dygd och heder.
 Af Er stadighet kan ses /
 Hwad för Sde Er will gies.

Doç / Er warnar något nytt /
 Sköna Fröken MARIANA;
 Fast I nu Er stånd förbytt;
 Byt doç ej Er gamla Wana;
 Mins den mildhet / som I ärst!
 Glöm ej / hwad I sielf förwårst!

Er Fru Moders hiärtelag /
 Och den Råd des Dgon dela /
 Må ej nånsin någon dag
 I Er Anlets runda sela!
 Så skall Sällhet hos Er bo:
 Lycka wid Er Dnskan gro.

Himmel / uti hwilkens Råd
 Wäre Wark och Anslag stiftas /
 Gif Wälsignelse och Råd /
 Och låt Desse Lyckligt giftas!
 Gif ock i Wår kärta tid
 Landet Rolighet och Frid!

Gör bleka Blad / en Bröner Trank/

Då

Förnäme Handelsmannen här i Kongl. Residence: Sta:
den Stockholm/

Den Åhrebörne och Högwålaftade /
Herr NILS GRUBB,

Med

Åhrebörna och Dygdådla Jungfru
Hfr. GUNNILA GRUBB,

Till en Kiärlig Sammanlesnad invigdes / Som stiedde
den 14. Octob. 1716.

Hwarjämte det Löstets fullbordan / som i Sorgen för
utloftwades / blef erindrat /

Åf
J. F.

SÅ will' de Vittor gro / som Sorgen bleka giordt ;
Det måln / som i Wår Lust / sitt tlocka Mörker sådde /
Åf Morgon - rådnans Lius förströs och stingras fort /
Och ändelig ses den dag min Sång - Gudinna spädde.
Nu glade Sånger all / slår på Er Lute - strånger ;
Hwad är / at man så tidt på wide - Harpan hånger /

Låt Grenar / Stamt och Topp sin ändring undergå /
Når Himlens Brede will den skrända Jorden flåta ;
Och fast I sielfwe fått / förålstte Wånner Lwa /
En blandning af den dryck / där alt är Galla / smaka /
Så tåk's dock tider bit / sin sorgse Høst förgåta /
Når Gud af bleka Blad will Gröna Grånkar flåta.

I dåj-

I däjlig'ste för alt/ hwad namn af högget bär:
 I fagre Blomster I/ af Skönhet's Rosen - Lunder:
 I äkta Lilljor / som en Ostul's purpur klår:
 I Wår förwände Tids / och hårda Ddes Under/
 I spåda Golef / som alt från Werldens första Linna /
 Giordt fyllest för det ros / som ägnar en Gudinna.

Hit med en Crank / den ej så nys sin Lske sedt /
 Där näita händer's flit / på Nog / må intet sela ;
 Där allas tycken och behag måst' giöra Ett ;
 Där konst sin kunskap will med fulla Giöpnar dela ;
 Där Wanckligheten ej sin Spinnel - wäf tör nästa /
 Och inga wisna bla'n på hundra Åhr sig sästa.

En Crank / den Dygd förtient / men Blygsel ej begiär ;
 Den Åhrbarheten årft / men Höflighet försakar ;
 Den Blomstan med förakt och spårsta trotsa lär /
 Samt ewigt te Ert Läf / I Twå utwalde Makar /
 Ert Läf / som i sin Wårt om Aldren wida strider /
 Och intet har gemeint med desse Järne - tider.

En Spegel lyser E'r / I flåste Venus - Barn /
 I hwilkens dygd man kan sig tåcka Miner wällia ;
 En / den sitt Sinne snårt i sielf - inbillnings garn /
 Tör wål sin strymtans Larf / mot tidig ånger / sällia ;
 Åf Evas Efter - ått se'n nu ett rart exempel ,
 Och wahran kiäns igen utaf sin äkta Stämpel.

Förfarenhet i wett / Betänksamhet i Tahl ;
 Diupsinnighet i Ord / och Sticklighet i Seder ;
 Tillgiffwenhet i Tro / Försiktighet i Wahl ;
 En blödighet i Dygd ; och Stadighet i heder.

Långe Låf i kärta Drod / hwad öfrigt / är onödigt:
Den krusar ofta minst / som krusar öfwerflödigt.

I Adlingar / om jag ei Unglingar skull' sagt /
Som ha'n för Helg-dags sed / i Wind och och wädret sprätta/
När Alderdomens bruk I kastat i Förackt /
Fast i säfånglighet / I alt Ert mode twätta /
Sen här en Brudgum från det nu snart Franska Swer'jez
Som än har stadighet i sitt försvar och wärje.

Vårt med Ert hwis'l och hwads: den Eld gier elakt Os /
Alt Arlen med en bukt en grad till nacken höja /
Det bär E'r rang utaf en pauvre Swensk - Fransos /
Som inlånst oförstånd med utlånst flård will röja:
An Fiädrens Lek i mun / tänk hwad merite till heder /
Had' I en Fiäder till / så wor' I Lyckans Smeder.

I lären / twiswels fritt / min text och titul gi'e /
Poëter snöga ne'r / de wära nu som swampar /
Man kan dem sällan grå / men tioft i funet se /
Dock dra'r jag Asnan ei till Tings / fast hon mig trampar:
Jag ställer det beröm mig håldre för en Regel /
I hwilkets bild Wi sedt sielf stadighetens Spegel.

Ett sådant Åhre - Låf hwem wärdigt winna får /
Det lysar ogement i Strancken för de Tacka /
Det räcker länge till / det wahrar många Åhr /
Det ligger wäl till hands / som pärkan i sin snäckta /
Där måste Mått och Wahl en stund sitt Wälde döllia;
Ty Ryktet / Ryktet är / som Tiden längst will föllia.

Föräldrar / Ach ! at I den hugnad ej fått se /
 Jag tror / Er murkna ben till frögd i Grafiven sika ;
 I Börd / i Stånd / i Namn / vill här 'en likhet i sika /
 Brud / Brudgum / Brudens Jar / och Brudgumens /
 alt lika
 Er Aska torde det / det torde Er Aska hugna /
 Om elliest kärnsel gies uti det stilla Lugna.

Men I / som hjälpens åt / Er stada, rätta opp /
 Och Edre Fäders Stamm / med friska Grnar kylla :
 Som watten deras Grift / och bland ett twiswel - hopp /
 Mitt Löfte / wäns behag / och Sielf Er önskan fylla /
 Går vårt / at skaffa fram de Barne - barn i Husen /
 Med hwilkas dag går up de släcte GUBBste Lusen.

Nu Sunnan blåse lugnt / Er Himmel blifwe klar :
 Förtret och Sorger må långst bort till Fiällen wika :
 Det Aldrebästa af alt godt / som Jorden har /
 Må gödra Er i Wärd / i hopp och tankar rika !
 Och tror / at Er går wäl för alla Edra dagar /
 Det går Er wäl / så framte det går / som GUD behagar.

Ett Bröllopp

Och

En Bröllops Skrift.

Atta dagar efter Brölloppet i Lana den 27. Januarii
 af Åhr 1717.

Då
Handelsmannen/
Ährebörne och Högwålastad
Herr JOHAN FRANSEEN,

Med
Ährebörna och Dygdsåskande Jungfru /
Fr. BEATA CHRISTIANA
BACKMAN,

Sitt Bröllopp
Förnämligast med den till Cana budne Gästern/
Firade.

Sedan Brölloppet i Cana
Ätta dagar åldrigt wart /
Blef ett Bröllopp uppenbart /
Efter gamla Werldsens wana ;
Dock / at man det så förstår /
Ät des ålder råknat blifwer /
Nu når Tidsens Räkning skrifwer
Siutton hundra Siutton Åhr.

Med den rätta Bröllops Gåstern/
Som har wigt det första Par /
Och i Cana synlig war /
Den Propheten och den Prästen

Samma Bröllop fräs må :
 Först och sist är han wäl buden /
 Det lär Brudgummen och Bruden /
 Sielfwe fram för alt förstå.

En / så framt Er Äkta lefnad
 (Som den rätt af Äkta syns /
 Efter den med GUD begyns)
 Skall ha' lycka / lust och trefnad ;
 Så skall ock i ett för alt /
 Den försorg / af GUDS Förening /
 Efter Skriftens egen mening /
 Eder wara anbefalt.

Waren då i hiärtat glade :
 Glade åt Er Wignings Fäst :
 Glade åt Er Bröllops Giäst ;
 Himlen hånne Sorg och skada !
 Dock Er Tårars Wattu - Kar /
 Om ibland här öfwerflyter /
 GUD Ert Wattu i Wjn förbyter ;
 Lagar / at det lagomt dra'r.

Sen / när Edre Bröllops stunder
 Här förbytt sitt Bröllops Åhr
 I en ewig Bröllops Währ /
 Wärt i Ziens Bröllops Lunder

Af alt hiärta önskar jag
 Er de rätta Bröllops Kläder /
 Då Wi möta Wäre Fäder /
 Uppå Lambets Bröllops dag!!!

Konst har Byllene Botten.

Göreståls

Då

Herr CHRISTOPHER MEIJER

Med

Sfr. DOROTHEA SOPHIA
 STAFFENBURGH

Sammantrigdes /

Som skiedde i Stockholm den 23. Maii 1717.

Konsten/som sitt värde Namn/
 Medelst Flit och Lära wunnit/

Då hon först i Modans famn /

Minst det lena silke spunnit /

Bli'r af Alder aldrig trött /

Aldrig af sin flit förnött.

Tidsens Wana / Werldsens Lopp /
 Och de mörka Skiftnings Oden /
 Mången Konst ha' hunnit opp /
 Blifwit den en dryck till döden ;
 Men af Modans warma flått /
 Har hon blifwit återwått.

Konsten åbrar alla Åhr /
 (Hwar hon elliest Konst kan kallas)
 Pryder Grå och hwhita hår /
 Med det Namn: Hon är ej allas ;
 En hon aflas af beswär /
 Och har hårda dagar fiår.

Aldren är hon aldrig tung ;
 Ungdom heter hon en Åhra ;
 Lika gammal / lika ung /
 Kan hon sig och sina nära ;
 Blott af misbruk är det swjst /
 Stundom fattig / stundom rjst.

Annars den sin kundskap lårt /
 Sj den Gyllne Båtten tryter ;
 Arbet är det Arf bestiårt /
 Som af rjka Ågor slyter ;
 Arf / som aldrig Mo'r och Fa'r
 Sinom Arfwom samlat har.

Ho sig sielfwan ärfwa får /
 Och sin Händers Giärning dyrka/
 Wisar där / at Konst består /
 Kan med Winst sitt yrke yrka;
 Modan smakar honom wäl /
 Trötter Kropp / en styrkter Siäl.

Fast min Fiäder ej är giord /
 Ut Ert Läf / Herr Brudgum / prisas
 Diktat Tahl och Lante Ord
 Här för denna gång ej spisa;
 Hör iag dock / hwad troligt tros /
 Eder Konst i rop och ros.

Men iag kastar gärna Lof /
 Wet det will min Utt ej blifwa;
 Ware nog till mitt behof:
 Det är Konst om Konster
 skrifwa.

Tiden äfwen skyndar sig /
 Och till slut will mana mig.

Ett iag ej förtiga må /
 Som Er Konst till Lius will leda:
 Nu all Konst I öfwergå /
 När I Er en Wän bereda;

J lär' rådgiordt med Er GUD/
 En J få en wettig Brud.

Där en ährbar Sedighet
 Hwilar uti Hiärtat inne /
 At af minsta Wink man wet
 Dömma om ens hela Sinne;
 Där bli'r wist förnögt at bo:
 Stadig min', upriktig Tro.

Hennes Kundskap / Edert Wärf /
 Och Er bägges alt tillika /
 Lär ej tåla Ert fördärf /
 Men om Wind och Wägar sika;
 När Er Konst så ense drär /
 Konsten Gyllne Botten har.

GUD / som endast Konsten kan /
 Au Er Konst och Kundskap böje
 Till den Kundskap / hwaras man
 Nå förstå Ert fulla Nöje /
 Nöje / som fullbordan tar
 Då all Konst bli'r uppenbar.

* * *
 J. F.

Solens Wårkan i Maii Månad/

Uti

En Brud = Skrift

Öfwer

MICHAEL HYSING/

Åhreborne och Högwålaftad

Herr MICHAEL HYSING,

Och

Åhreborna och Dngd = Edla

Öfr. MARGARETHA FRODBOHM,

Då

Åhr 1717 den 30. Maii Deras Åktenstap beslöts; annärkt

Åf

J. F.

År Sunnan med ett sakta sus /
 Förmedelst Solens warma Ljus /
 År dahlen Gråset låckar /
 Och Jorden / som med snö war täkt /
 Hon lågger an sin gröna dråkt /
 Som Persers Silke påckar.

Når Lårcke-firr och bäckars fall /
 Till Echo eller återskall /

U

De

De närmste Bärge mana:

Och Fiffen blåfer bubbel = fhum

Uti fitt Wåta Wåtu = rum

Och wida Wådie = bana.

Når fpåde qwiftar fkiuta fram /

Ut af de rådde Grenars ftam

Till Lifis å nyo ledas ;

Och klå' fin Winter = nakna topp /

Som Wår upftåndelse gier hopp /

Dår Glådien tillberedas.

Når Svalan med den hwhita Swan

Wid Åhrfens Tid och Wane wan /

Beföka Wåra Fålder:

Och Bien tyngfte Snylan ha' /

Ut af de blomfter hånning dra' /

Som stå i gröna Dålder.

Når fpåke Hiordar drifs i Wall /

Ut om GUDS egit lås få ftall /

Och fig i Marken hida:

Når Wildt och Lamt på Wågen môt's /

Lj' fom / då ingen Åf = und fkiôt's /

Man går om Dndftans fida.

Når Diuren / af en innig brunft /

Hos fina Dwinnor foka Gunft /

Och

Och utaf Kiärlek ryta /
 Samt spegla sig af upblåst mod /
 Wid Hafwets strand och stälta flod /
 Där de sin Åstfog syta.

När alt / hwad Lif och Anda har /
 Hållt två om två och Par om Par /
 Fölgs åt i Lust och Skogar :
 När Blommor wäglä blad om blad ;
 När Gräset / under Rågnets bad /
 Sig kiärligt sammanfogar.

Då året lätt at understå ;
 Hwad hållt Naturen syftar på
 Med sådant Spel och smicker :
 Hwad under slike Wärf beror /
 När Eld för dem i Wattnet bor /
 I blod och Ådrar sticker.

Och / om sielf Solen nu på nytt /
 Sin Wånas bleka Hy förbytt /
 Och Jorden Warma delar :
 Om Kiärlek desse kroppar rö'r /
 Så tyck's mig is det hiärtat för' /
 Som Kiärleks känsl felar.

Hwad under ? om I KÄRLE TWA
 All Werldsens fotspår efterträ /

Och Wärens pris instamma:
 Hwad under? om den Allfogs flod
 Nu rinner i Er rena blod /
 Som ingen än kan hämma.

Doct med Er bygd iag wittna wet /
 Alt minst utaf Lättsinnighet /
 I sådant aktat giöra/
 Som I nu giöre och ha' giordt;
 Fördensfull skynder / skynder fort /
 Ditt I Er skynda böra.

Nu wäl / till Lycka! Lycka till!
 Hwar hålst Er Lycka lyckas will /
 GUD lat Er lyckligt lefwa!
 Iag önskar Er långt mera godt /
 Än at alt Brudfolk blifwit spätt/
 Se'n första Bruden / Eva.

Beröm

Och

Åtskillnad i Handel /

Då

(Under ett Lyckeligt Brude = skifte)

Förnåme Handelsmannen /

Här i Kongl. Residence - Staden Stockholm /

Den

Högvärdaktade Herren /

Herr ABRAHAM GRILL,

Med

Förnåma och Dygd = Edla Jungfru /

Mfr. CATHARINA ROSELIA

Sammanwigdes

Den 17. Septemb. 1717. Förebildat

af

J. F.

H

edertvärde Folck / som Er med Handel nären /

**Som med förskätt och skatt på många tunnor Guld
Erts Läf = ord spriden ut / och intet mer begiären /**

An at för redligt Namn hos Nästan stå i skuld ;

Bland hwilkas Kram man ej de Wahrer säfångt leter /

**Hwars Nummer Trohet / och hwars Stämpel Sanning
heter.**

J byggen Städer op / J öken Rikets Ranta /
 Dra'n Landets Indrått / och förhöjen Kungens Tull;
 Dens Lön är säker / sem af E'r har Lön at wänta ;
 Utaf en skidlig winst blir Eder bärning full.
 Om alle andre Stånd af E'rt sin storke låna /
 Så tros: at oförskylt J mången åstast tiåna.

E'r hand man utom - Lands bland främ'de Släkter kiänner /
 Där stieppas ut och in på Edre brefs bewjs ;
 E'r Afkomst har ibland / förut / ofödde Wänner * /
 Och af sin Faders Namn tros Sonen i Paris.
 Hur' sälle Edre Barn / som där får Sak at glådas /
 När Swenskas redlighet af Fransta tungor qwådas.

Med Wärlar Wärel - wjs J In - och Ut - Rik's handlen /
 Hwad ljt och oljt är i Söls - och Keppar - Mynt ;
 Nu Zedlar uti Guld / nu Guld i Zedlar wandlen ;
 Och om sin wissa Sicht blir intet drögsål synt ;
 E'r felar aldrig Tro / på andras Tro J liten /
 Och hur' crediten slits / J den ej söndersliten.

Till Edert Moders - måhl är minst E'r tunga bunnen /
 Hur' wål det högst i pris af E'r wårderas kan /
 Man blir i Swer' get Swensk / i Holland Hållåndst funnen /
 Uti Paris Fransos / i London Engelsman /
 Man hållas af mång' Språk med dem man hållsar åter /
 En Konst at låta så / som andras Måle låter.

*) De barn sägas hafwa Ofödde Wänner / hwars Förädrars goda Namn. lämnar dem hos Efterkommande Credit.

En Adel Af . und * mig med harm och ånger söker /
 At iag ej armen bögt till Eder rika plog ;
 Allt tyck's det hålla hårdt / sin' Agor Kiöpmän öker /
 Han kan / förutan Tienst / med tienst / förtiåna nog ;
 Men i så swulten Jord tord' Säden illa trifwas /
 Och det kan bättre tros / än det af mig kan skrifwas.

At hafwa färdats kring så widt som Målar'n fryser /
 Och hålsat på Sultan där / som Kungs = hatten står ;
 Och / at där snikenhet uti ens Handel lysar /
 Man strart det Läf = ord af en färdig Kiöpmän får /
 Det hinner icke till / här höfwas mer till plogen ;
 Då wor' en ringa Konst / at bli' i Handel mogen.

Nej ! längre bär'et fram / det låstar större möda /
 Det fordrar mera swett / det kräfwär många Åhr ;
 Förmögenhet allen' kan ej det foster söda /
 Förstånd i Kiöpmänstap Förmågan öfwiwergår ;
 Den Konst / at se förut / bör wara Handlens ågen ;
 Den störst och ypperst är / är Thy måst angelågen.

Herr GRILL det Läf / som J af Kiöpmäns kundstap tagen /
 Det wårer utomdes / at iag det rosa må ;
 Ty tror iag / at J ej min Sanning misshagagen ;
 De Lånte Fiådrar hålst at Swanen illa stå :
 Jag wågad' mig ej fram / så framt iag borde wåja ;
 Men den med allwar far' må alt i Synen såja.

Hos

* Hic non invidia, sed æmulatio,

Hos E'r will ingen ting med fördehl stå tillbaka /
 Af alt hwad nämmas kan / som gör en Rådman stor /
 Försigtighet för' bok; Flit wet om Wining waka;
 Förstånd och Läf-wård Dygd bestyra E'rt Contoir;
 Förmågan gier och ta'r / den fordrar och förnöjer;
 Och en otwungen hand E'rt hela Wäsend' röjer.

Så will ock lyckligt med E'r Riårleks Handel lyckas /
 E'r gi'es en Dotter af ROSELI wackra Hus /
 Hon är E'r ensam wård / hwad skulle likar' tyckas?
 Med Hennes dygd blir tände de twänne släkte Ljus.
 För Bruden enskylt bord' en annan Brud - skrift diktas /
 Och rått till Dwinno - Läf en högre Konst förpliktas.

Hwad skall man önska E'r? som ingen fördehl felar;
 Hur' kan där fyllnad gi'es / som ej besinnes brist?
 Jag en öfwer nog till alla Lyckans delar;
 Dock wet jag nämna ett / som Jag med andra mist;
 Ett året: utom des måst' Odet för E'r bucka.
 Om Jag ej efter Fred med hela Riket sucka.

Fred / Himlen gifwe Fred! de swärme - Andars rafa
 Jag mörker lindas må / med tusend' fasta band;
 Gud störde Fienden / som Pharao, med fasa /
 Barmhärtighet se ned till Wårt förtryckte Land!
 Så kan jag spä förut: Ett Lyckligt Brude - skifte /
 Och Edert Barne - Dop skall prisa Edert Gifte.

* * * * *

Ryktet till sin Lögn och Sanning

Bestrefwit/
Wid

Högaktad

Herr JOHAN ALMS,

Och

Dygd = Edla Jungfruns

Wfr. ANNA MARIA DE
 LHOMELS,

Bröllops = Högtid /

I Stockholm den 19. Novemb. 1717.

Uf

J. F.

Det är ej hälften Sant / som Wäre Liden luga ;

Och måstedels är Lögn / af det de säja Sant ;

En i Wår Gamla Werld ha' Folket blit så sluga /

Och alt hwad hända skall / det will de weta grant.

Nu af de Gifnings = måhl / som Förwetts = siukan wäcker* /

Sitt Utrop Ryktet ut i Lögn och Sanning sträcker.

Det rinner hastigt opp / det mognar utan möda /

Som Ogräs lika wäl i Ny och Nedan trifs ;

Utaf sitt egit Frö har det sin Wäxt och föda /

Des Lif består i det : Det talas och det skrifs.

*) När Förwetts = siukan (at willia weta nytt) bryter löst i Gifningar / så wäxer däraf Rykte / hvars egenstaper här beskrifwes.

Det tar / där intet är: och hwar det trer / fyller:
För niugga händer man förgiäfwes det beskyller.

Det finnes swårt som bly / och är dock lätt som fiäder;
Det synes wekt som Wax / och är dock hårdt som ben;
Det gi'es så tungt som Järn / och är dock wigt som twäder;
Det kiännes skiört som snösk / och är dock starkt som sten.
Och at des wärkan mot des Wäsend' är så stridig /
Det tror en hwar / som i Fdi stand är något tidig.

Det hwilar utan sömn emellan Moln och skyar /
I Wäder och i Wind det bygger och det bor /
Hwad det i Sta'n sagt Sant / är Lögn i näste byar;
Hwad det på Landet Lög / i Sta'n man troligt tror;
Så söd's det oforsedt / sielf Tiden är des Moder /
Förwägling är des Fa'r / och Lögn des äldsta Broder.

Rikwål det mellan - at för Rätt och Sanning rider /
Som pärkan till sin Wärt af Wägen stölltas will;
All Bisning i sig sielf / som Lögn mot Sanning strider /
Dock kan där Sanning bli' / när Sanning faller till.
Ju mer ens Rykte gör's / ju mer det mången gagnar /
Det gier sig Hwete ock bland Tåtel= frö och Agnar.

Hvem wiste grunda ut / när Ryktet grunda wisse /
Hwad ej begrundas kan / och ej af Bisning ses /
At Brudgummen (förr'n han sin förra Maka miste)
Skull denna Jungfru - Brud till Man och maka gi'es /
O! af en sällsam tid en sällsam Ryktets blanning /
Hwad då war största Lögn / är nu den största Sanning.

Här må ej Af- und sig en widrig tanta låna /
 Hon tar sig fåfång sorg / at bli' med mig bekant /
 Så framt / at denne Text till gagns skull' henne tjåna ;
 Så wor' min plåga / at iag skrifwit Lögn och Sant ;
 Nej; tråk / at någon glöd / så ren och mera åkta.
 Men hward behöfwer iag min egen Dikt förfakta?
 I Gälle Twå / som sielf de blindas Gåtor fyllen /
 Och öfwer Dwåns rop dock råkat i behåld ;
 I gidren wål / at I ej Rykrets Utrop skyllen /
 Det bår berömmas wid så sött och läsligt Wåld ;
 Herr Brudgum / om det skilt en Måka wid E'r sida /
 Och g'ler så god igen / så är det rätt I lida.
 Mitt hela hjartha glåd's / at Himlen E'r förenar /
 Jag wet ej hwem af E'r gidr mer den andre Säll ;
 Jag wet med Wißhet ej ; ty Tycket bägge menar /
 LHOMELL sin tiåre ALM, och ALMEN sin LHOMELL.
 Det wet iag : Om hos en af E'r skull' något tryta /
 Så lär' / at den får nog / I med hwar annan byta.
 Jag kunde E'rt beröm i tusend' rader breda :
 Jag bord' och prisa Son af så för sichtig Fa'r :
 Jag borde Fadrens fröjd af Mågens Wålstånd leda /
 Och wisa hwar mot an / hward fördel Bruden har ;
 Men Dotter / Måg och Fa'r / det lika mycket wåga /
 De ha' det största Nos / som minst därefter fråga.
 All Lögn *) / som Folket till E'r Wålgång kunna gissa /
 Den blifwe Sanning förr'n de hiut den samme spä ;
 All Sanning *) / som dem om E'r skada will förwissa /
 Den blifwe Lögn / så widt / som Lögn är Sanning frå /
 *) Här förstås Lögn och Sanning / icke som de i Orden tyda / utan
 så wida (som förr sagt) de af Gissningar kunna låna hwaras annars Namn.

Och si! hwad skull' jag wäl Er kunna önska annat?
All Guds Ords sanning bli' till Er förkofring sannat!!

* * *

Säg mig? Ho gör sig bäst bekant
I stadig flyktighet?

Hwad är: Som gissar/ säger sant/
Som wet och intet wet:

Som ofta är båd' Lätt och tungt/
Förtjänar Last och Kos:

Som lika gammalt/ lika ungt/
Med Tiden flyr sin kos?

Eho/ som hälsit det nämna må/
Och wet hwaraf det gör's/
Dens Rykte skall i Ahra stå/
Så länge Rykte hör's.

Ett Askyldigt Skämt /

Då

Handelsmannen

Ahreborne och Högwälaftad

Herr JOHAN ZACHRIS

ANDERSSON

Med

Med
Åhreborna och Dnygd = Edla Jungfru
Hr. MARGARETA SPÖSS/

Åhr 1718. den 18. Novemb.

Sammanvigdes /
Skref deras Hørsamme Tienare /
En Wån
Ibland Främmande.

Förlåt mig! Wåna Brud /
En iag af diårffta slaget /
Will och ha' Ord i Laget /

Om ej det högsta Liud.
Iag be'r / at driffigt skämta få ;
Men alt med mått'lighet ändå.

Iag tyk's dårtill ha' skial /
Hållst iag Wår Brudgum kiämmer /
Wi synes wara Wänner /

Och skylde åfwemwål:
Hans Mo'r / min Mormors Moder
war ;
Min Fa'r / han war hans Fa'rfa'r's Fa'r.

Ty må iag icke mer
 Widlyftigt mig ursäkta /
 Min drifstighet förfäkta /
 Hållt och enär iag ser /
 Alt hwar för mig ett Tyncke bår /
 Så när som den iag hatlig är.

Men den gier iag god dag /
 Hos mig / som wan at skämta /
 Ur Allwar till at hämta /
 För Folk af sådant slag.
 Jag hedrar'n rätt som han är wård /
 Han får sin rang, som han är lård.

Nu dygd = berömde Mör /
 Er må iag minst förtreta /
 I kunnen sielfwe weta /
 Alt det mitt stånd ej bör ;
 Jag hör och läs af mången Skrift /
 Hur' man Ert säcker kallar Gift.

Nej / aldrig nånsin det ;
 Om iag så råkat falla /
 Will iag här återfalla
 Alt hwad iag ment därmed.
 I få'n mig skam och få'n mig rjs
 Om iag mig gör så Nåsewis.

Men

Men hållre aktar iag /
 Hwad Folk / som Man-folk äre /
 Illistige och tvåre /
 Uptäcka Er i dag ;
 Ut J / som listigar' ändå /
 På deras arghet måtte rå'.

Ett har iag alt försagt:
 Men det är lika mycke;
 En ett oskyldigt Tycke /
 Mitt Upsät förebragt.
 Den willigt råkar i ett fel/
 För den är saken lika hel.

Hwad tjänar dem till Nos ?
 Som / när J wredgens / retas /
 Hwaraf J först förtretas /
 Hur' kan dens trohet tros ?
 Som med E'rt Allwar skämta tör /
 Och hwad J skämten Allwar't gör.

Ett Folck / som utan sky
 Sielf spinna u'r sin hiärna
 De Uptog / som J ärna /
 Och göra Er nog bry.
 De hålla för en uplöst knut /
 Er rögdä tanka tyda ut.

Så wrånga tyck's de bli;
 Hwad tråsiggt / de mistynda:
 Er spåtsta de ej lyda.
 En Må för oskuld fri /
 Diårfs de till skulden saker gie's
 Ett sådant Folk så äro de.

Jag will i deras Skrå'
 Min tid så nödigt nöta /
 Och med min Frihet böta/
 Slift Slåp at undanga;
 Det Slåfte är mitt misbehag /
 Och sådant Wåsend' hatar jag.

Fördensfull / Adla Kion /
 I aldra-liuffte Dwinnor /
 Och dyra dygd = Gudinnor /
 All trogen Kiårleks Lön;
 Om! Eder tråldom frihet bår?
 Så lösen Dß ur Wårt beswår!

Sen skall Wår tacksamhet
 Upresa Er ett Tempel,
 All Dygd till ett exempel
 Och Af-und till förtret /
 Hwars tillskrift bli'r i wunnit hopp:
 Med dygd och Tro går Alhra opp.

Wäl då! I Trogne Par /
 Där I de bojor hunnit /
 Som Er i Trohet bunnit /
 Wäl Er! för Edra dår ;
 Jag prisar än Ert Wäl på nytt /
 Se niag mitt Skidant i Allwar bytt.

Wäl Er! I Wackra Par /
 En Brud af ädla Seder /
 Som blir sin Man en heder ;
 En Brudgum / sä'n en Karl /
 Som med Förnuft regera kan ;
 Hwad lika Älta Brud och Man!

Wäl Er! I Nögda Par /
 GUD låt Er bli så sälla /
 Som I Er föreställa /
 At Gifte Nöje har !
 O hwad för lyckligt Hione-Dag!
 Som swigdes på Er Bröllops-
 Dag.

* * * * *
 * * *

Kiärleks = Pris /

Antefnat /

Då

SECRETERAREN,

Edel och Högaktad

Herr OLOF ROSELIUS,

Med

Wälborna Jungfru /

Jungfru

CATHARINA MARGARETA

von KRAFFT

Sammanwignes /

Som skiedde i Stockholm den 15. Septemb. 1719.

Kär! du älskade makt / Wårt högst äskundade Gode /
 Du / hwars Warelse will en kommand' Glädje beboda;
 Är dock ditt det Wärf / som pris må med allone bära;
 Wdlast äst du och Wdft / dig gr'es den yppersta Ahra:
 Kiärlek / wyrdade Dygd / som Tid och Ewighet binner /
 Som båd' början och slut af alt det skapade winner.
 Långt om Anglarnes Wrt du din Wyrinnelse räknar /
 Och ditt oänd'liga mahl ett ständigt blifwä betäknar.
 Du äst Samwetes hägn / godt Upsäts lästige Långtan;
 Duolöse Syffers harm / War Tids ofskadlige trångtan.

Aldrens

Aldrens prydnad och pris / all Ungdoms uphof och stamma ;
 Födder i Fredsens stund / uti lek och i allwars hemma ;
 Alt ditt skämt är ej skämt ; men all' dine bannor å' böner !
 Tråldom / utan twång / man i ditt umgänge röner.
 Hwarföre skulle jag ej ditt låf och rykte befakta ?
 Arbarhet är ditt namn / där du åst Åhelig och Åkta.
 Med omhugsan och åkt du hållt ditt Wäsende rättar/
 Egen möda och sorg ditt jdoge arbete lättar.
 Samdråkt och roliga da'r i dig sitt blifwande tända ;
 Du åst / kärliga sagt / wår wålgångs uphof och ånda.
 Nu I Kärilige Twå / som slikt Er bildat i Sinne ;
 Wunnit är alt Er hopp / ty si ! Er önskan är inne.
 Går / och glömmet ej hårt / där I Er Åstfog beslute :
 Kärlek är alt ; Er alt är alsinte / då Kärlek är ute.

När Björken bår Fikon :
 Och Granen Melon :
 När Tallen bår Krikon /
 Och Aspen citron :
 När En = trä bli Ekar /
 Och Eken bli'r Palm :
 När Palm = trä bli Bökar /
 Och Böken bli'r Allm :

När alt hwad omöjligt är / möjligt kan bli' /
 Då skall ock wår Kärlek sin Wanflighet si.

J. F.

Wår Förwände Tid /

Föreståld

I En BRUDERKJFF

Åhr 1718.

När Werlden i de forna dar
 Minnu en höfwiß Jungfru war /
 Ej wid sin Åhra flater ;
 Men lesde utan särgad skien /
 Så i sin' tankar kysk och ren /
 Som oförkränkt i Later.

Då war den rätta gyllne tid /
 Och Pen'gen / som man glår sig wid /
 Låg i sin mörka Linda ;
 Den blanka Malm kund' ingen ån /
 Ty fattigdom war dygdens wån /
 Till girughet förblinda.

Man lesde allmänt Ångla - list /
 Och Røjet gjorde Folket rikt :
 All flård och falskhet suswo :
 Och Argbet war ej södd den tid /
 Då när Rättfärdighet och Frid
 Hwarannan händer guswo,

Men

Men den har Afskied af Dß fått /
 Och med sin helgd till hwilo gått ;
 Man tror som det och synes /
 Att nu Naturen icke mer
 Dß så fullkomna Foster gör /
 Se'n platt des kraft aftynes.
 Som mången i de trötta Åhr /
 Den en otidig lusta rå'r /
 Will sig all Werlden sanke /
 Bli'r snål / och far om fåfång slår ;
 Så tyck's mig och Wår gamla Werld /
 Är just af lika tanka.

Nu frågas föga efter dygd :
 Nu hålles fattigdom för blygd :
 Nu List för Klofhet giåller ;
 Den Gullet har / han alt förmår :
 Och ofta wåld för Rätten går :
 För Gunst sig hat inståller.

Så röjer och en allmän nöd /
 Med brist på kläder och på bröd /
 Hwad Hde Dß förbider.
 Sielf Jorden tyckes swansföhr bli :
 Den Rika Siö är intet i ;
 O! hwad förwånnde tider?

Men J/ utwalde Wänner två /
 Som alt det onda tråtsa må /
 Och bättre dagar hoppas :
 GUD öke Ett till Ert beslut /
 Och låt Er wäntan hinna ut /
 Tills Fredsens Palmer knoppas !

Se'n lär' wißt / med den wundne Frid /
 Annu den forna Gyllne tid
 Framlysa / hwad det lider ;
 Då blomstrand' stodo dygd och wett :
 Då Zal och tankar gjorde ett ;
 O! hwad för Gyllne Lider ?

J. F.

Dras

Bras = Skrifter.

Ähre = Stod /

Och

Briff = Strift /

Öfver

Hans Kongl. Maj:ts / wår Allernådigste Konungs /
Ero = Man och Cancellie - Råd /

Den

Hordom Dög = Edle och Wälborne /

Men numera hos Gud Salige Herren /

Herr JAHAN SCHMEDEMAN,

Som den 6. Maii 1713. sin Siäl GUDI si-
nom Skapare återstälte / hwars Jordiska
Hydda den 8. därpåföljande till
Graswen beledsagades.

Uprest

Äf des till all wördnad / än efter Lifst-
tiden / högstförbundne Tienare /

J. F.

DÅ till ett ewigt Lif i en lycksalig stund /
 Herr JAHAN SCHEDEMAN, han for den sidste
 färden :

Och i fast hopp på Gud sin' Ögon lad' i blind;
 Se'n öfwer Sexti Åhr han lefwat här i Werlden:

Då saknades / hwad man så lätt ej hinner sakna;
 En Man / hwars Life knapt i Wiborg lærer wakna.

En Man / som all den tid han lefwat / lefde wäl.
 Den i sitt warma bröst ett kärligt hiärta hyste :

En Man / som had' en from och Gud tillgifwen Siäl.
 I hwilkens giärning Tro / som Lius i mörkret lyfte.

En Man / som Makalös i Menlöshet war sunnen /
 Hwars Sol är wida up i Nedergången runnen.

Ach! Ach! at så din dag från Dö for hastigt bårt /
 Förr'n Åstön - stiernan fick ditt Lius i mörker linda ;

Din Lefnad och Wår Lust war Dö så lika fårt!
 Hwi will du dig så snart med Wansflighet förbinda?

Och sig din sälla Siäl till Zions boning kringa?
 Samt långt om Månans Ring och Solens Säte swinga?

Hwi blefft du någon tid ej längre hos Dö qwar?
 Som kunnat med din bön den Högstes wrede stilla ;

Ho wet / hwad Gud mot Dö ännu i sinnet har?
 Ho wet Hans Rättwisshet will fara med Dö illa ;

Ty går du hän i Frid / och skyndar dig till Grafwä /
 At du slått ingen del må i Wår Öförd hafwa.

Du har i lagom tid ifrån Wårt Sällskap flytt.
 Hwärt då? Till ewigt Wäl och oförgånglig Åhra ;

I denna resan har din Siäl ej illa bytt ;
 Gud låte Döden mig ock samma Winning bära !

Där lyser du så liust en nytänd Morgonstiärna /
 Och niuter re'n den del / som GUD dig self har årna.

Ty Du / hwad timligt war / månd' platt ur' hogen så /
 Och Himlens Salighet allenast eftertrakta ;
 Nu skall Din sälla död Wår död Of minna på /
 Och lära Werldens Winst (som Du har giordt) förakta.
 Ty Werlden är en Wård / som wet sitt Tahl förgylla /
 Den Giasen måste sidst med Siälen dyrt förstylla.

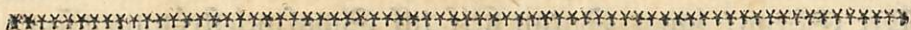
Ett Skiepp / hwar Satan self till Swafwel-strömmen styr :
 En smitrand' Delila / som Simsons Ofärd söker :
 En klippa i ett Haf / som mången Siöman bryr :
 En giftig Etter - Drin / som sig illistigt kröker :
 En Foglefångiare / som ställer Nät och snaror :
 En Handelsman / som har till sabels förbudna Waror.

Den har Du sluppit lätt och wäl igenom gått.
 Din nya Seger - sång kan Du med Glädie siunga /
 Där Du i Salems Land Ditt rika Arffkap fått /
 Och stämmer in GUDs Lof med ren och helig tunga.
 Ja Din Ofkyldighet har Lambert self förklarar /
 Och Dig GUDs härlighet i Himlen uppenbarar.

Men för'n tag lämnar Dig / at hwiilas i Din Graf /
 (Som mig med tusend' stott mitt härta innerst sårar)
 Så skall min skyldighet tag härmed lägga af /
 Och kyssa sidst Din mull / den tag bestänkt med tårar ;
 Samt denne Minne - skrift på Grifte - stenen rita /
 Den Tidens skarpa tand kan aldrig sönderrita.

Brist = Strift.

Här hvilas sig / den som så Himmelsk sinnad war /
 At man ej wärdigt Tahl emot Hans wärde finner ;
 Den / som uti sin hand ståds Trones Fackla bar ;
 Hvars Lampa brunnit lust / och än som lufsast brinner ;
 Här hvilas han / och är i mull re'n mullad worden ;
 Men Siälen gläder GUD uti Sin Himla - Orden.

Wid
SECRETERARENS,
 Adel och Högaktad /
Herr JOHAN RUNII
BRUF /

Den N. N. Åhr 1713 / Framgaf följande Rim
 Des
 Till all Kiärlig högsförpliktade Wän
 Och Dienare
 J. F.

Här Orphëus, hör! går du din gång?
 Som stenar rörde med din Sång!
 Och willa diure bewefte:
 Som Hassens Floder kom at stå!
 När du på Harpan mände slå!
 Och på din Luta lefte.

J / som af Skalder giören rop /
 Och räknen dem bland Gudars hop /
 Utminston' bland Propheeter,
 Som på Parnassi Högder gått /
 Och Dikte = Konsten ärfwa fått /
 Samt warit ha' Poëter.

J länen mig otwäldigt swar /
 (Där RUNIUS ej eljest har
 Ur Edre Minnen runnit)
 Om J så tyst = och lufwa slag /
 Så fina Grep och fulla tag /
 Hos mången härtills funnit ?

Jag hör Er alla swara rundt /
 Ut de blit sadde mycket tundt /
 Som denne konsten ätte :
 Som på ett bundigt wjs och sätt /
 Ha' talt så öfvermåttan nått /
 Och giordt det han förmätte.

Förlåt mig min bewärde Wän !
 Förlåt ! iag be'r dig en gång än /
 Ut iag din Moll beswärar
 Med mycket och onödigt Ros.
 Jag wet / iag vittnar sielf därhos /
 Ut Du det ej begiärrar.

Will dock med ett ell' flere Ord /
 Ditt Stoft / Din Andelösa Jord /
 Allenast nu begrafwa /
 Som lærer ock mig minner på /
 Att iag skall samma Wägen gå /
 Den Wäg Wi alle hafwa.

Jag tänkte icke / at du skull'
 Så hastigt uti Jordens mull
 Ditt wäsende förändrat ;
 Dock gack förut / och hwila Dig /
 I tankar iag re'n reder mig /
 Och föllier djt Du wandrat.

Din Sol går up i Ewighet /
 Och ej af någon Nergång wet /
 Uti de sälla Landen ;
 O! hwad för ett klar skinand' Ljus
 Kringsten det stora Himla-Hus /
 När som du upgafft Anden.

Håll Säll! fördenskull sälla Siäl /
 Där du hos Gud mår ewigt wäl
 Och äst högstälsad worden.
 Han lär' en så wälkommen Gäst
 Ha' länge wäntat / som du äst /
 En resande från jorden.

Jag wet; det wet jag fram för alt /
 Han lär' Sin' Anglar ock befalt/
 Så grant ditt hwalf bewaka /
 Alt dine sälle ben sin ro
 I kalla Grafwens dynstra bo
 Til Dome=Dag må smaka.

Poëter, ho som finnes här /
 Som än det Namnet wärdigt bär;
 Jag är det icke wärdig;
 Dock kommer med mig hwar och en/
 Och ährer den Poëtens Ben /
 Som nu är Griste=färdig.

Far wäl! jag lämnar på din Graf:
 Här lade af sin Wandrings staf/
 Den widt i verfer hinte /
 Och förr'n en RUNIUS man får /
 Som denne Skalben öfswergår /
 Bli'r mångens möda: Jnte.

Då

Hans Kongl. Majts / vår allernå-
digste Konungs Högbetrodde Man / Råd och Präsi-
dent i Högloft. Kongl. Swea Hof-Rätt / samt
Ubo Academiæ Cancellar,

Den

Hordom Högwålborne / men numera i Sveig:
heten Sal. Herr Grefwen /

Gref GABRIEL FALKENBERG,

Grefwe til Sandemar: Fri-Herre til Onswiholm;
Herre til Söderby och Dgstad.

Sine jordiske Rådslag / efter den ewige Bu-
dens ewiga Råd / ändade / och Naturen sin skuld betalte Åhr
1714. den 30. Maji, samt den 3. Junii därpå följande Christ-
prydeligen jordsattes /

beklagade Sweriges affaknad i Tårar /

Med dese underdånige Rijn

J. F.

Båt Swea Rikes Huswud-Stad!

Besukta dig med Tårars bad
Från Morgon in til Qwällen:

Och tohna fram ett Sorge-qwill /

Som utan ånda räcker till /

I alla rum och ställen.

Aurora, dölj din Purpur-hy;
Och Jupiter, i bråk och gny
 Var Luft med Moln bedröfwa;
Du kasta Brede's Wiggas ner /
Se'n Solen icke måttar mer
 De stolta dunder söfwa.

När straff och plågor hwar med an /
Wårt Rike / detta Synnda-Lan /
 Så hop-tahls öfwerila /
Alt ingen / ingen finnes här /
Som icke wreden känna lär;
 Säl den! hwars ben då hwjla!

Förutan det / at vårt Förswar /
Wår Konung / Landsens hulda Gar /
 In fiärran från oss wistas;
Förutan det / (som nog är swårt)
Så gör det äfwen hiärtat sårt /
 När Rikens Stolpar mistas.

Man wet / hwad dese dagar händt /
Ett Kungens Råd och Præsident,
 Är i döds-grufwan fälter;
Rättwissan sielf bedröfwad går /
Och hwar hon tröst ej känna får /
 I gråt sin ögon smälter.

Så är den FALKEN fången nu /
 Som med de Foglar tog i tu /
 Som rof i Swer'get sökte:
 Den FALKEN på det höga BERG,
 Som hölte Rätten wid sin fårg /
 Och Lag och Dom ej krökte.

En FALK, som war til undran spaf;
 Ett BERG, som Kungen under Taf /
 Som oftast hårbärgera;
 En FALK, som flög sin jämna stig /
 Ett BERG, som hållre wille sig
 På Zions Berg förmera.

Han lät wäl Sparfwen säker fly;
 Men grep inunder Himlens sky
 De Sol-motstarrand' Ornar;
 Och ryckte rostwet u'r der's flor:
 Samt frälste / med en huldhet stor /
 De spaka Lam från Björnar.

Så sprängas höga Berg och Hus:
 Så smettras fasta Torn i grus:
 Så splittras Slätt i Lusten:
 Så segla stolta Skiepp i qwas:
 Så falla starka Stoder af /
 Så råmnar sielfwa Gruften.

J/ som med eftertankta sen/
 Alt Solen mister så sitt sten/
 Alt så vårt Rike tryckes;
 Hwad trycks Er? när så går i hand;
 Syns ej? som wille Gud vårt Land:
 Jag undrar / hwad Er tryckes!

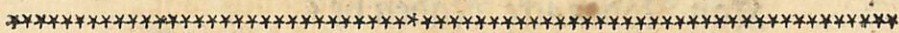
Hjålp! Himmel hjålp! ännu är tid/
 För'n Nyen faller Trådet nid;
 Hjålp! elliest är förgiåfwes:
 Nåps Stormen: stilla Böljans sus
 För Swea! som i Hafwets brus /
 Bland Hopp och Fruktan håfwes.

Kan Nöden icke Nåden be?
 Skall Hoppet icke Hjålpen se?
 Ell' hur har Du beslutit?
 Dock slut hwad Du besluta må/
 Wär tilförsiikt den skall ändå
 Uplösa / hwad Du knutit.

Wi tro/ wår Gud / ach! ja wi tro/
 Alt: Men jag låter mi bero /
 Någt Måhl Dig förefriswa/
 Giör hwad Dig tackes med os giör;
 Ty den i Dina händer dör /
 Kan ewigt ofskadd blifwa.

Så ringen Klocker samman nu;
 Wi wete / at wi mötas sku'
 I obeskristlig Gamman;
 När Gud med upbrotts-Klockan will
 Wår hådanfärd of säja till:
 Så ringen Klocker samman.

Så länge någon FALK än fins /
 Och man til Berg i Ewer'get mins /
 (Hwem kan sig högre önska?)
 Så skal/ tråts Tidens Rost och Erg!
 Minu Gref GABR'EL FALKENBERG
 I ewig Lager grönska.

Nullum magnum ingenium sine aliqua mixtura dementiæ.

Det aldradrygste Wishets Mått
 Har of sin del i Därskap fått.

Sannades då

N. N.

Olyckeligen sin Werlds wandring ändade / och sig wil-
 la Bóljan til byre offerade Åhr 1714.

DEn Wanart / som wi usle årswa /
 I det wi Liuset skåda så /
 Förutan den / wi jämt förwärswa /
 Den kommer mig / at flaga så:

Det

Det aldradrygste Wisjets Mått
 War och sin del i Dårskap fått.

De/ som utaf ett färdigt sinne/
 Till pricka fatta och förstå/
 Så widt/ som nå'n sin någons minne/
 Och wårt Förstånd det måttar gå/
 Dem trycker dock Förståndes fel;
 I Swaghet ha' wi alle del.

Det will/ des wår'! med mig besanna
 Det sorgse fall min' ögon se;
 Här måst' jag håpen stå och stanna/
 Och klaga't med ett Ach och We:
 Hwi är din Eld i Wattnet släckt?
 Hwad har din Smilles Båge bräckt?

Mån du i Werlden således lesde/
 Ut denne Swerskrift bli'r din?
 Den sitt Förstånd för högt uphåfde
 Mån drunkna så i Konsten sin.
 Där kan jag ej/ ej heller will
 Dig döma hwarcken från ell' till.

Dock klagar jag/ at du dig wågat
 Till skänck at willa böllian ge';
 Om än dig något Törne plågat

Så had' det dock ej skolat skie.
Skall hela kroppen straxt bli siuk /
Så framt' at handen ej är miuk ?

Skall **D**et gång och förtwislan lära ?
Skall **K**riott och **B**lod om **S**iälen rå?
Skall **B**ett i **S**örwett blomster bära ?
Skall **D**opp i **B**anbopp undergå ?
Nej **H**ERre led oss i **D**in bud!
Sy bästa wett är: **F**rukta **G**ud.

Så will och sidst ditt efterminne
Med skyn och skräck mig minna på/
At i ett fast bedröfwat sinne
Nu än och ändtlig klaga så:
Det aldradrigste **W**isshets **M**ätt
War och sin del i **D**ärskap fått.

En Rättshandelsman/

Som handlar

Emot sin GUD / med Bättring;

Sin Romung / med tilbörlig Skatt och Skuld;

Sin Nästa / med sanskyldig Wänskap och Tro;

Och

Emot sig sielf / med tidig sorgfällighet för sin Siäl;

Bestref/då

Handelsmannen

I Kongl. Residence Staden Stockholm/

För detta

Afhjorne och Högwälaktade / men nu mera
hos Gud Salige

Herr MICHAËL GRUBB,

Sin Handel och Wandel Saligen den 7. Julii Åhr 1715.
fullbragte / och den 9. först därpå följande i S:t Nicolai

Kyrkta begrofs;

De i sorgen qwarlämnades skyldigste Ticware.

J. F.

Stockholms Borgestap och Fyrtdotta Aldsta /
Som Handeln ha' i hand / och ägen god Credit,

Som wisen / at där af I lärdt förstå det hållsta /

Som byggen Staden up med undersätlig flit;

Hur' kommer denna dag Er Handel wäl til mätta?

När I nu saknen En af Ert Sex resor Otta.

En heder i Fri stånd / en mogen Stadens prydnad
 I Er förnåma Råd / som höltes för förnåmst /
 Som med sin stadighet så wunnit Eder lydnad /
 At han til Herrdags man af Eder fans beqwåmst:
 Hwars Wandel til sitt lof min ringhet will bemöda;
 En allas skyldighet är tala wäl om döda.

När skarper Nordan-Bläst den fålas / frys och fräser /
 Och Bergens höge Trån från Roten rycker kull /
 Samt kastar Steftet kring / och i sin ondsta hwäser /
 At hela jorden blir af sträck och fasa full:
 När store skälte Belt den sielf syn's fältet rymma;
 Säll den! hwars båt i hamn de säkre Berg då skymma.

När ondskan öfwer alt sin swarta spira sträcker:
 När af-und illkas med sin blod-inbitne tand:
 När kärlek dag om dag sin ädla eld utsläcker:
 När hårdhet sluter till båd' hierta / mun och hand:
 När wånstap icke mer bland Gramnar orkar tiåna;
 Wäl den! den Högste will / sin hwila då förlåna.

Så har ock HERRN dig i rättan tid förwarat
 Du uti MÖR och MÖD så nog försäkte Man;
 Han har din Siäl för sorg / din fot från fall bewarat /
 At man ock därutaf din Handel döma kan;
 En sådan HERRANS Råd skal bli mitt Amnes styrka /
 Och tror jag Af-und ej ett ord där'mot törs yrka.

Jag wet / at mot din GUD du icke annars handlat /
 An du / at GUD mor dig skall handla / hafwa will;
 Den wahran FAL och FEHL / lär' du så widt förwandlat /
 Som BÄTTING och som BÖT des gränser hinna till;

Din Himlen af sin gunst dig Droets såd fiderat,
Har Han för Hopp och Tro dig åter crediterat.

Din Handel mot din Kung man ewi: Åhra låmnar;
Ty/ wem det du Skatt till Rikens tjänster bar/
Du ock med ditt Förslag/ det jag ej en gång nämmar/
Till en ansenlig Winst wårt Rike riktat har.
Den enda Lof-ordz rad dig nog beröm tilförer:
Du gafft åt Kejsaren det Kejsaren tilhörer.

Swad wänstaps Handel du emot din Nästa öfwat/
B. prisar hwein som hålst din Wänstap wår dig war;
Din wärgång/ wårde Man/ har Wannen så bedröfwat/
At han uti din död/ sin död ock funnit har:
Och den som Bled och Börd til ditt Förwantskap leder/
Han gömmer glädien där din runda hand lägg's neder.

Så willja alla måst de wåta Wirtnen giuta/
Se'n de med tunga bröst ha' tagit Sorgen an:
En förjer/ at hans sorg sig aldrig lærer sluta;
En annan klagar/ at han nog ej klaga kan;
Och jag/ jag klagar sielf: det är ett allmänt Öde/
Wårt Stockholm känner grant/ at GRUBBAR så bli' döde.

Din Handel mot dig sielf lær' hela Hand'en fröna/
Som du ju tidigt förjt för din nu sälla Stäl;
Om någon Handel kan/ så kan den Handlen löna;
Wål den/ som saligt dör! nog har han handlat wål:
Wål den/ som saligt dör! han får nytt lif på slute;
Hans Handel börjas då/ när Handlen bäst är ute.

Så will ock denne gång mig denne Handel lära/
 Att döden öfwer alt har handla lärdt i grof;
 Hans wisa Wäxel-cours förstår jag tämlig nära;
 Ty alt går der på ut/ at han förrastar of;
 Han will sitt Fång så snart hos Ryk som fattig rama/
 Ett Lejon/ Björn/ och Lamb så giör han lika tama.

Dock finnes bot/ som än den skadan kan ersätta;
 Här blir i wackra Barn ett Fadrens Minne qwar:
 Om det nu / som det syns/ E'r ängslan hinner låtta/
 Bedröf ee Mo'r och Slägt/ så trösten E'r en hwar;
 Så snart de Lillior gro/ som Sorgen nu giör bleka:
 Så snart lär mången Man/ at GRUBBEN dödde/ neka.

Nu sof i Herrans Gård! sof sött Du sälla Döde!
 Se'n Siälen Borgar. Rätt har tagit i Guds hand/
 Guds Änglar fägne dig/ med glädie understöde;
 Dig grönste Salighet uti det sälla Land!
 Den Michaël, som högst hos Gud har Ängla-Wälle/
 Bewake Michaël uti sitt Griste-ställe!

En ny Antiquitet,

Då

ASSESSOREN i Kongl. Antiquitets-Archivo,

Wälborne

Herr ELIAS BRENNER,

Med Siälens skilnad til det Ewiga/ och Kroppsens hwila till
 det Jordiska den 16. Januarii 1717. qvitterade werldsens så wäl Noviteter som
 Antiquiteter, och den 22. näst därpå följande Christprydeligen begrofs.

Förebildad i ödmjuk wördnad

Uf

J. F.

När

När hela Himmelen syns af Liung-eld stå i Låga:
 När Hafwet op åt Sky'n sin' Bölltor kasta will:
 När Wådret hwjner / och med allwarar pustar till;
 Hur' säll den Sidman / som har Hamnen i förmåga!

När Wåld och Oförrätt hwarandra handen räcka:
 När GUD hemsökta will ett syndigt Sodoms Land /
 Med Eld och Swafwel-rågn / med Twedråkt / Swård och
 Brand;

Ach! säll den då sin Mull med Mullen får betäcka.

Så ganska tidt hos GUD man dig nu åfwen kallar /
 Som till din Lågerstad med andras fötter går:
 GUDs wånstap är / at du så snart din hwila får /
 För'n straffet alt wårt Land i Brede öfwerswallar.

I Wåder och du Wåg / Er hot blir här förgåfwes:
 Nu är med Ewighet och Tiden wål bestått;
 Er nakna bölliors rygg / när I åt båttnen fält /
 Bl'r blott ett drifwand' skum / hwaraf Er mod förhåfwes.

Dock flagan! at wår tid ett Efterdöme saknar /
 Som sen're Werldens folk till undran wäcka lår';
 Jag hoppas Wisshet tör än komma i begär /
 När en gång Dygd och Tro af forna dagar waknar.

Som snälla Fartyg må sin Segel snarast fälla;
 Så färdas smånings af wårt Rikes bästa zir.
 Tulpanen ej hos oss mor ogrås gammal blir;
 Wåhr-Rosens ålder will mot Näslans tid ej gälla.

En Mann/ den äldren pris/ och alla dygder heder/
 Den sit sitt Fullmacts bref i fria Konstet delt/
 Hos hvem ej mer till all fullkomlighet har felt/
 An/ at förtidigt han i Grafven lägges neder.

Hvad ähren hålla rart, hans Rit'dom innefattar:
 Af Mynt och Målning han ju deras värde ta'r;
 Ett år wäl hundra wärdt/ af det hans giömmo spar/
 Dock ha' ej suckar del i hans qwarlätna skattar.

Låt Werlden wisa fram den konsten högre drifwit/
 At skifta Wapne-färg/ at hwar sitt ställe gi';
 I Min'ature lär' knapt en annan BRENNER bli';
 Nej! sanning är hwar prict/ och mer/ än jag har skrifwit.

Hwar tar man större ord/ som något mera säga?
 En rad af rikt förstånd bord' här i raden stå:
 Här bord' hans lärda hand sig sielf beskrifwa få:
 Ell' ock för hennes styl den swarta Sorgen wäja.

Wälborne Fru / den tröst / som må E'r Angslan winna /
 Kan min förmögenhet sig intet rosa af;
 Min skuld mot Eder Dygd mig följer till min Graf;
 Men tröst må I hos Gud / och hos E'r sielsivan finna.

Det wet jag/ som I lärdt behärsta Edra sinnen;
 Så lär' så gammalt Nytt / en Ny Antiquitet,
 At födas och at dö / det nyaste jag wet/
 Ej dränka E'r i sorg / hwarmed I intet winnen.

Beswären icke då den Dödas mull med tårar!
 Man ju med suckar ej nå'n återlösa kan /

I qvällien Eder self/ och saken dock Er Man.
Snård Fogel gör sitt band/ ju mer han brnt s/ ju swårar'.

Han är hos Lambert wäl! wår werlds fåfångligheter

Han trampar under fot/ och gitter åt dem le;

Nu han det Aldsta och det Nya får bese:

O! salig Novitet af Guds Antiquiteter.

Så länge Fljt beröms/ och Wisdom finner Wänner:

Så länge Swenske skall dem ropandom gi'e swar;

Så skall och dygden ha' det Namn i godt förwar/

Det Namn/ som ej begrafs med Herr ELIAS BRENNER.

Fölgaktighet i Lif och Död/

Da

Crono-Befalningsmannen i Piflie-Härad/och sedermera

Föreståndare wid Siäblö Hospital i Finland/

Ahreborne och Wålbetrodde/

Nu hos Gud Salige

Herr HENRICH WILK/

Med

Des i lifstiden fiära Waka

Ahreborna och Dygdesamma Matrona,

Ufwen nu hos Gud Salige/

CHRISTINA GOTTSKALK,

Ullika i Torfilla Stads Kyrckia jordades den 14. April 1717.

Bestrefwen

Uf

J. F.

3

Folk / som Hione-Lag på ewigt löfte byggen /
 At lesiwa både Tid och Af-und i förtret /
 Som uti Mot och Med den huldhet aldrig ryggen /
 Där J Er swurit till / och Himien wittna wet;
 Se'n här ett Afta-band om Tidsens längder bunnit /
 Hwar lif och dödsens ord ur rena läppar runnit.

Lik den / en Pilgrims-staf i sina händer fattar /
 Förser sig till en Wän och trogen Wäg-Contrat /
 Hwars wälgång han så högt som sielf sin wälfärd skattar /
 För skrifwer sitt beråd til lyckans gunst och hat /
 Ur nögd / at taga wid alt hwad den andra möter /
 Och mer sin låfwen / än sin Resas winning skidter.

Längst bärt i wida Plan och diupt i Öfnen neder /
 Där dimban tiöckast står och mörker Moln sig ter :
 Där swarta Nattens skärm sin' follar widt utbreder :
 Där häftigt Wäder-gny en billig fasa ger ;
 Där sök a de sig fram / och bägge lika lida /
 Ty de hwarannars Nöd och Lust ha på sin sida.

Så will och huldhet hållst wid denne Bären lysa /
 Här samkas trogne ben i en och samma Graf /
 Sem i sin ofta ån i röden Wänstap hysa /
 Och wisa med hwad dygd de hädan saktat af ;
 Hans kärlek i sin mull må Hennes tycke höllia /
 Hou honom / lik som han / till Grafwen Henne föllia.

En kärlek uti alt den döden ej hindt plåna /
 Som brinner / medan den som bäst har blifwit släckt /
 At man ännu där af kan lius i Grafwen låna /
 Se'n långa Natten dem med dimba öfwertäckt.

Så har och Wänstap sig i deras Alder bunnit /
När dag och Månad där sitt jämnna antal wunnit.

J/ under långlig flykt af Hus och Hem fördrefne /
Ha' flykt i Lugnan dit / där ingen Flyktning sker /
Och i den Lysta Ro så wälbehåldne blesne /
At I ej fruktien swärd ell' ringste plågor mer ;
Och återstår den Hamm / I wunnit / än at winna /
Och Himlen wet hwad Sorg och inman-des kan hinna.

Det är en lust att se / en bugnad til at skåda /
När Makan med sin Man så ett och ense dra'r ;
De låta nöja sig i Winning och i Wada /
Och syfta på den del / som Gud dem Trognom spar ;
Hwad är dock bättre / än det Himlen will beståra ?
Hwars annars lif och död får beta dem en åhra.

Pris wårde Hione-Lag ! hwad bli'r Er Tro til löna ?
Som lefwat med hwarann / och med hwarannan dö ;
Er dygd had' Odet bordt med många Åhr bekröna /
Tills flere Plantor grodt af Edert kärleks frö.
Nu klagas : döden har till allgemena Fården /
Er alt för wåldsamt stämt och bådadt utur Wårlden.

Går du / I Sorgse Barn / i sida Klage-dalar /
Och samlen Er till gråt em Edra Fäders Graf /
Er gie's wäl ingen tröst / där icke Gud hugswalar ;
Ty denne Låre-Wäg den qwäller som eit Haf.
Dock / när Er Dgon sig i salta tårar twätta /
Så blifwa Edra bröst och Edre hjärtan lätta.

Jag går och gierna med / at till de Dödas åhra /
 Infatta deras **MAN** i hård och huggen sten /
 Där skall til Minne-bild jag några rader sfiåra ;
 Men skrifwen **J** i tråd och allestäds i Gren /
 De Ord jag räcker fram at Sorgens höga klyfver /
 På denne Tafla / som min hand til Eder lyfter.

* * * * *

L **MAN** och **MARA** / som i lif och död giordt Ett /
 Junnder denna sten omfamna bröst och händer ;
 Till vittne / hur' De sig wid **ND** och **USZ** betedt /
 Ur deras Tro / som ej i Grafwen återwänder ;
 Och at den kärlek må odödligheten härma /
 Will' De i askan än hwarammars Leder wärma.

Öfwer = Skriff

Uppå

Kongl. Maj:t's Ero **Mans** och **Lagmans**
 öfwer Östergötland /

Den Adle och Wälbördige Herrens /
Herr ELIAS SALINS

Graf /

Då han saligen afled den 2. Junii 1718.

Du / som ännu din egen går /
 Betrakta hwad dig förestår !
 Du frågar / hwilkens trötta ben
 Sig hwila under denna Sten ?

Dig swaras: den för tidigt dog;
 Men lefde lifwål länge nog.
 Den döden ej förmodat har;
 Men förr'n han kom/ beredder war;
 Den/ som uti ett ögnablick/
 Så långt du nånsin årnar/ gick.
 Den nu ett steg ej hunnit fort;
 Men dock den längsta resan giordt.
 Den ej förlorat/ hwad han mist;
 Men hwad han tapte/ wann lifwist.
 Och hwad i honom bodt för Man/
 Min sanning ej förhålla kan.
 En/ den sin Wisdom hedrad såg;
 Men kom lifwål sig sielf ihåg.
 Den ej åt lyckan log ell gret;
 Men wann sig med sin stadighet.
 Den Af-und wål sig tedde grå;
 Men ondskan aldrig rädde på.
 Den Salskhet twåra ögon gaf;
 Men han till blygsel wiste af.
 Den af sitt Kall sin wördnad bar;
 Men ock sitt Kall beährat har.
 Den allas upkomst giärna led;
 Men hålft den lyckan warit wred.

Den

Den hos de **Stora** tycke wann;
Men wiste hwar han diupet fann.
Den kårt at säja: lesde så /
Alt jag å nyo klaga må:
Han dog för tidigt / medan han
War mångom en omistlig Man.
Dock / till de sorgsnas läkedom /
Så byter jag min flagan om:
Han lesde länge för'n han dog;
Ty han i **Dygd**, war gammal nog.

J. F.

Då
Kongl. Maj:ts Tro-Mann och Biskop

öfwer **Åbo Stiftt** /
Samt

Pro-Cancellarius wid **Academien**
där sammastådes /

Den Höghwärdige Herren /

Herr DOCT. JOHAN GEZELIUS,

Med ansenlig **Process**, i **Stockholms Store Kyrckia**

den 26. Junii 1718. begrofs;

Skref således de Förnåme **Sorgbundnas**
Högstförbundne Tienare

J. F.

Ntt i en fastlig Natt/ när Himlen lümgand' står;
 När Sky/ Sid/ Wår och Wind sig mot hwarannan
 wåpna;

När Tordön klör i kring/ at Jorden helt må häpna;
 Ho är den i sitt Bröst då ej en fasa får?

Ho är så häglös fatt/ som tete wid sig tar?

När HERRans roredes hämd ett uselt Rike hotar;
 När som fördärf och fall båd' Land och Folk utrotar;
 När döden of i wåld/ förr'n wi bli't döde har.

Och ån: när de gå bärt/ som foran anförtras;

Som trogne händer up at Högden kunnat håfwa;
 Ho skal för Råmnan stå/ när de ej orka lefwa?

Ach! Wi å slagne nog/ då slife dö sin kos,

I den/ som nu min suck at Grafwen följje gör;

Hwars dyra leder sig i tyfka Gönman sluta/

It där en stilla Ro till Domsens Morgon niuta;

I den förlöre wi hwad grant betåntas bör.

En Man/ den samning byst/ och Allwar haft om bord/

En Christi Ryrktias Stöd/ den lärde Werldens under/

De fromma Siälars tröst/ och Gudz Ordz skarpa
 dunder/

En trogen Herde för sin anförtrödde Hiord.

Så widt man nån'sin hör af GUDZ GHE och Tro/

Så widt som Nådens Ord utbredt sin Wings Fiäder;

Så widt beröms hans Namn i wåre Christna Städer/

Och ån där Swånsta långst i Hedna Tomter bo.

Hwad wälde GUD-MAN din botgångs färdighet?
 Sant är! at du till ähr / som mogen / från öf ruckel /
 Doct gör wår saknad / at man dig för tidig tycker /
 Jag wet / det spår öf: Men / jag wet / och intet wet.

Hjälp Gud! stull' denne Feigd de Andar wäckta opp /
 Som i sin Hedna tro hä' lust wår Lära byta /
 Som på wår Salighet med hemligt hat förtryta /
 Så wor' hos öf ej mer / om ej til Himlen / hopp.

Wi se re'n Hafwets kast / och hur' des Swall sig rör';
 Och / om nå'n slippa får bese det dällda diupa /
 Strart Ulfwar redo stå på stranden den at glupa /
 Då wundne faran öf på nytt i faran för'.

Ett had' jag bedt af Gud / om Han så haft behag /
 At än hans tid förlängts til Freden börjat lysa /
 På det de Kyrckior / som nu stumma Gudar hysa /
 Af des bekante Nit fått ställas för en dag.

Doct / det är alt förment! jag styndar dit jag tänkt /
 Och si! jag söker dig / den jag doct icke finner;
 Men / om jag om din Graf ej mer beställa hinnet /
 Så lämnas på den sten / där man din aska sänkt:

* * * * *

En Herde / den sitt Kall af Öfwer-Herden fick /
 Som kiände sine FAX / som de sin HERDE kiände /
 Den til Apostlar ej owärde Timmen sände;
 Til Öfwer Herden här den tränga wägen gick.

Sfwer

Hans Högst Sal. Kongl. Majts /

Den

Stormåttigste / alles wår i Lifstiden allernådig-
ste Herres och Konungs /

KONUNG

CARL den XII^{tes} /

Sweriges / Giötes och Wändes Konungs; Stor-
Furstes til Finland; Hertiges uti Skåne / Estland / Lifland /
Carelen / Brehmen / Berden / Stettin-Pommern / Cafuben
och Wänden; Furstes til Rügen; Herres öfwer Ingermanland
och Wismar: Så och Pfalz-Grefwes wid Rhein i Beiern; til
Gülich / Clewe / och Bergen Hertiges ic. ic. ic.

Högstbeflageliga Dödsfall /

Skref til Tårar och Tröst / på Des dyra Lif-Färds dag /
den 18. Febr. 1719.

Deße underdånige Kjm / i diupaste underdånighet / en underdånig
Underlåte /

J. F.

 D fullwårt Nordan-storm båd Torn och Spekar bröt /
Och Luftien slet sig löst / at Hafwers nya äggia;
Sielf hela Himlen sig i Eld och Låga slöt;
Och Mörkret gafs i makt all Jorden om beläggia;
Sky / Töfna / Rök och Dam gick up med hästig bråna /
Och närmst til Skogens blå ett fastigt dunder dāna.

Lc 2

Hjälp

Hjälp Gud! så kom Din hämd ofi mycket swära på/
 Här kund' Din vrede ej de höga Cedrer stona;
 Mig syn's/ som wille Ett och Allt förlorat gå;
 Du skakar Scepter, Swärd och hela Swer'ges Crona;
 Ach we! Wår Unders-Kung är ofi fränrykter worden/
 Ty dana Swea bort/ och kasta dig till Jorden.

Bryt se'n i tårar löst/ så nog hemsoekte Land/
 Och gör ditt härta weft af dine ögons wåta;
 För till ditt öma bröst en högtbedröfwad hand;
 Gråt/ om du gråta kan/ at du ej nog kan gråta;
 Din' suckar wida hårt til alla wäder dela/
 Låt bli' din andra sorg/ at dig skall sorger sela.

Allt hwad olyckligt händt/ hwad nå'n sin klagligt hörts;
 Så rika Länders rof/ som Tiden än årfarit;
 Så många Riken/ som/ se'n Riken blef/ förstörts;
 Ha' dock/ mot wår förlust/ ej nog at nämna warit.
 Här håpnar Werlden all/ och de sig helt förfära/
 Som Threner sitta på/ och Konga-Cronor bära.

At döden oförsträckt munder ögon gå/
 Där han u'r öppet gap/ med tungand' Stycke lågar/
 Har ingen fara hast; at En mot Många stå/
 Man/ som en wunnen strid/ om denne Hielten frågar;
 Men wid så ringa Fläck/ så blodig Lager wrida/
 Det lär' ofi til wår död i wåra hjärtan swida.

I tappre Giötar/ som i kring de Hallar städt/
 Där denne Olycks-Hall de hårda Murar rotar/
 Hwi gafs E'r icke hämd? at man ofi nämna fäit/

Swär

Hwar ett odödligt Namn war håtsta Granne hotar;
 Du/ som i CAROLS dödd dig will odödlig weta/
 Bord' af din undergång sielf få odödlig beta.

Blir dock wår saknad ej så medelst återsatt/
 Hwad kund' det magra Fiäll mot wår bekostnad båta?
 Wi måst wårt Rikes Wål/ det Lius af Nordens natt/
 Wi måste lifafullt/ wår Store Kung förlåta;
 Ej! så beswär jag dig/ wid Straff och Dom illika/
 At plågan aldrig må från dine portar wika.

J wrede Stjärnor/ J/ om och E'r wårkan rå'r?
 Mån' af den ställning J uppå det hwälfta finnen/
 Så högstbeklagligt fall at ändelig sluta står?
 Ho wet/ J ären de/ som til wår ofärd brinnen?
 Ach! om E'r Himlen bögt/ at rätta så wårt öde?
 Hwi fans jag då ej förr och flere tusend döde?

Jag kan för gråt ej mer; nu Sång-Gudinna nog!
 Men förr'n du tröttnar af ditt hopp ej wedsafaka;
 Den kalla håpenhet/ som mig med sträck betog/
 Har en förnyad kraft i Siälen sändt tillbaka;
 Det är all Wisshets Råd; Mer blir och ej at börja:
 An glädias i sin sorg/ och i sin glädie förja.

Wi röke Offers Lof till den i Högden bor/
 Som långt om Nånans ring och Morgonstjärnan sitter/
 Hans Råd omfamne wi/ hwars diuphet är så stor/
 At ingen dödlig Makt/ Des Allmakt grunda gitter;
 När Stwer' gett tröstelöst sin Crönte CARL begråter/
 Far det sig trösta af en Crönt ULRICA åter.

D, stora Nades Fru! Här tag Dig GUD till råd/
 Låt Rikets trogna Råd så Dina Råd förmera:
 Afstafa konstlat tvång och syndigt öfwerdåd/
 Hör/ undersök och döm/ och alt med Rätt regera;
 Dig och Din Höga Drätt' wår Wälfärd wi befalle/
 Strid Du med Bön/ med Swärd Han stride för oss alle.

Gack / oförsträckt Prins! af bön och suckar följd/
 Och sök wår trykte sak til slut och sänja bringa;
 Men/ förr'n Du lida kan wår Rätt bli' undandölgd/
 Så gie dem Udden af Din Wärias hwaka klinga;
 Tånt Segren bidar DJS och ån de tappre Knektar/
 Där Du för Landsens Frid/ och för GUDs Åhra sättar.

Undock hwart för's jag hån? som endast klaga tånkt/
 Wår hela Glädies slut i N ordens Alexander;
 Min sorg bli'r åter ny: hwad sig i sinnet sänkt/
 Det biuder tankan fram/ och sidst i blodet blander;
 Ty lär' och ingen lust wår' hjärtan mera lätta/
 Än då wi dag om dag oss få i tårar twätta.

Haf Hielte haf Din ro i Jordens Moder-skiöt /
 För Flit och Waksamhet och Hårda Dagars möda/
 Som Du i all Din tid så liten hwila niöt/
 Så hwila DJS dock nu/ i Lugnan / hos de döda!
 Ser till i Fiender/ at E'r den dag ej skräcker/
 Då uti Christi kraft sig detta Stoft upwäcker.

Nu slut din' öron till/ och bögd dig Svea ned/
 Gör löst de Klockors ljud/ med Styckens dån och dunder/
 Låt

Låt Liung-Eld flåtta fram / och gie ett brak därwed /
 Som rister murar kull / och Klippor klyfwer sunder.
 Och / när om denne Sorg du mer ej måttat tala /
 Så sänd din sista suck / och ropa: Gud hugswala.

EPITAPHIUM

Sfwer

**Kongl. Maj:ts Högstbetrodde Man och Hof-
 Cancellor,**

Den fordom Högwålborne / men numera i Ewigheten
 Salige Herren / **HERR**

BAR. GEORG WACHSLAGER,

Som den N. Nov. 1720. afled / och den N. därpå följande
 Decemb. i Riddareholms Kyrkian begrofs.

Här hwilar den sin **GUD** och **Konung** trogen war;
 Den **Riket** mente wål / och talte hwad han tänkte;
 Den **twedräkt** aldrig led / och aldrig **Sämia** fränkte;
 Den **wänskap** för sin **Wän** / för alla **fiärlek** bar;
 Här hwilar han / och lägg's med desse **Orden** neder:
 Allt hwad jag **skrifwit** har / är mindre än hans **Heder**.

Sattat af

J. F.

Då

Kongl. Maj:ts Högstbetrodde Man
 och Præsident uti det Wismarste Tribunalet,
 Den Högwålborne Herren/ **M E R R**
BAR. LUDVICH FAHLSTRÖM,

Den 19. Marti 1721. det Tummeliga i det Ewiga förbyts-
 te; Och den 12. April näst därpå söliande begrafvs;
 Beklagade således hans fränfälle/en ödmukt Tjänare
 J. F.

Jag hörde tårars rop / mig mötte Sorg och Gråt /
 Och ryftet samma tid / en Stor Förlust förtälde;
 Sitt utrop länste det till allmän klage-låt /
 Om dödsens raseri och enwälds öfwerwålde.
 Dem Wisom detta Be till hjärtat nära gick /
 Sin dyra saknad de i suckar öfwerlade /
 En estertanka hwar wid detta dödsfall hade/
 Som wiste hwar för rof och byte Grafwen fick.
 Här förgd-och söktes en med trogne Tårars qwida /
 Och sorgen war så stor / at mången syntes lida.

Man talte om hans Lof och myckna wärdighet:
 Alt af-und ej hans Moll kan något förekasta /
 Alt ondskan ingen ting hans Namn förwita wet /
 Alt arghet icke diärs hans Råd och Sierning lasta /
 Alt suckar i hans Hus och Håfwor ej ha' del;

Ell Dråtrådighet hans såd med skada hotar:
Och at ej öfvermod hans Minne platt utrotar:
Ej eller / at hans List hans Urfwom bådär fel.
Hwad under / om hans död man allmänt då beklagar?
O hur' lyckfälig! den så sluter sine dagar.

En öftes alt för ett den strida Tåre-flod /
Och mången war / som snart til döds sig wille qwällia;
En bitter ångslighet dem djupt i Siälen stod.
De kunde ej för sorg sin stora sorg förtälja;
Dock wäres mig at de / de Orden tryckte ut:
Uch! står wår sälle dock ej här at återwinna?
Kan man eihonom mer i Wån'stiors samsund finna?
Och detta talet giord' på deras Tal ett slut.
Och / som när plågan skär / des udd will hiärtat söka;
Så wille inom sig / de hållt sitt qwal föröka.

Sorg-bundne / sade jag: begråten ej Hans Graf /
Förgäfwes J Er gråt / Er sorg J fruktloft öken.
Besparen Er' beswär : Er längtan läggen af;
En bland de lefwande J FAHLSTRÖM säfångt söken.
Det ländet Er till tröst; J weten hur' han dog /
Och sannerlig Hans Siäl är stor i Christi Rike;
Desutan lefd' han så / at Jå å' qwar hans Life;
Och / till hans Wittnesbörd / är det i kärthet nog.
Nu / ställen Er tillfreds / ehuru stor Er skada.
De Wisse wisa sig och mitt i Sorgen glada.

Till
Notarien i Stockholms stads Rådstuga-Rätt/
Edel och Högaktad /

Herr ELIAS TORPADIUS,

Då hans

Lifstiden Aldrakäreste Maka /

Den Ahreborne och Dygådle Fru /

CATHARINA FALCK,

Efter utstånden Barns-börd / den 15. Februarii 1722. i
Herranom saligen afled / och den 20. nästodär påföljande / i St:
Catharina Kyrkia Christ-prydeligen begravd.

Är Trohet sådan tack? blir det Er kärleks lön?
Skils J så hastigt åt / som lefwat ha' så sata?
Skall här en Mo'r sitt lif för Fostrets födsel låta?
O hwilken stränga Rätt! för ett så menlöst Kiön.

Ach! jag bedröfwat! när jag sådant tänker på /
Och undrar icke: om Er tårar Er fördränka;
Jag will mig selswan / som i samma flod / försänka;
Er sorg är större än min tanka kan förstå.

Som / när en rasand' Storm i Hafwet växer opp /
Des hämd de segland' Skiepp i trånge Wikar jagar:
Som wattnet jorden stjär / och wågen stranden gnagar;
Så pröfwat sådan nöd Ens tålmod och hopp.

At mista det I mist / är nog förlorat ha' ;
 En Måka / den man skal bland många / fåfångt' leta /
 Och jag är alt förswag / at rätt de gåfwor wetal /
 Som henne i förswar för Tid och Öde ta'.

Hur' tida hennes dygd des Faderns hjärta rördt /
 Och hon sin Moder glädt med årbörd / skick och seder /
 Samt warit sinas och sitt hela Kiön en heder /
 Det har mig mången gång uti förundran fördt.

Nu är den glädien all. Honstwar och är ej mer.
 Jag kan ej / som sig bör / det swära fall beklaga ;
 Dock låten til Er tröst / Guds wilja Er behaga ;
 En i dens Högstes Råd ej någon ändring skier.
 J. F.

 Sifer /
 Den fordom Högwålborne / Men nu mera
 hos Gud Salige Fröken /

S R S R S R

ANTONETTE FAHLSTRÖM,

Som den N. Julii 1722. med döden afled / och den N. där-
 på fölliande til sitt Hwilorum beledsagades.

Mr andre blomster fram ur jordens sköte skjuta /
 Och all Naturen i sin täcka prydnad står /
 En täckt Province-Ros i swala giömmen går /
 Och will sin fågring med Förgånglighet besluta.

Så måst' hwad Jordan bår / förwending tillagt wara /
 Och det / som ypperst / sig först Odet undergie;
 I spåda Währen wi Tulpanen wisna se.
 Hwad nu Naëmi är / i morgon heter Mara.

Den Sälle / hwilken läggs til Grastrens långa lydnad /
 Och alt för tidigt fått den allgemena Lön;
 Hon war / om någon war / en Crona för sitt Rön /
 Naturens Rifedom och wåre tiders prydnad.

I Hjalte-Brudar hit til dene Trökens Läger;
 Besinnen några Ord på hennes sälla graf /
 Och skönt / at här min konst det minsta säjer af;
 Så fins dock flyktigt alt / när man det öfwerwäger.

På Grafwen.

Här har til någon tid sin fågring nederlagt
 Den / af hwars Däjlighet sig Solen ej kund' mätta;
 Se nu hwad hit du har til Däjlighet at sätta.
 Som blomstren falla af; så swinner ock des prägt;
 Dock tro: at detta Stoft i större glantz förklarad /
 När hon och alle wi i E H N S E D uppenbaras.

J. F.

Den.

Den daglig döer / han lefwer wäl.

Då

Kongl. Maj:ts och Sveriges Rikes Högbe-
trodde Mans / Råds / Præsidents, och Upsala Academiae
Cancellers

Den Högwålborne Grefwes och Herres

Herr GUSTAF CRONHIELMS

I lifstiden Högålskelige / men nu hos Gud i Ewigheten Salige

Högwålborna Brefwinna och Fru /

Fru MARIA WALLENSTEDT,

Den 23. Augusti Åhr 1723. i Herranom affomnade /
och den 5. näst därpå följande Septemb. i S:t Clara Kyrka la-
des til hvila;

Eftersinnat af

En underdån: ödmukt Tjenare.

J. F.

DWar Tiden fruktlost framt om löper /
Bli'r Ewigheten alt förlång:
Hwar Anger sent sig Bättring köper /
Bli'r Wägen wid / och Dören trång:
Och ho om wägen wisse far /
I döden domen med sig tar.

När

När långa Natten dagen Dagen skymmer/
 Och Ewighetens åhr begyns:
 När på vårt hela lifs bekymmer
 En hastig wandrings hwila syns;
 Då/ den ej förr förwifning har/
 Med owis wifhet hådan far.

Wi måste stundlig redo wara/
 Och wänta på ett fattat slut;
 Den har för Döden ingen fara/
 Som lärde i tankar dö förut.
 Ho honom stads i sinnet för'/
 Han döer ej/ när han en gång döer.

Och si! hwad är i åhra sitta/
 Bland Landsens Drottars hälsad bli?
 En Konung utur Thronen flytta
 Diärf's döden i sitt Tyranni.
 Han blandar i den mörka Graf:
 En Spira och en Herda-staf.

Des utan; Hur' wi öfwerflöda/
 Och tro os til at hafwat wäl;
 Nr dock vårt hela Lif en möda;
 Vårt Kiödt ett korp/som själen qwäl;

Wårt

Wårt lefwå är / at länge dö ;
 Wår Öfwerkrift: Alt Kiött är Dö.
 Som kiölden spåda grödan trycker /
 Och Kijn-frost Gräs och Orter tår:
 Som blåst af Björken bladen rycker /
 Och wika Axen genom skiär:
 Som Blomman för ett Öwår dö ;
 Med tiden Liden alt förstor.
 Det har den sälla Fru Grefwinna /
 Som nu har flytt til Lambets Stel /
 Och för en Nyttånd Stiärna brinna /
 Där GUD är sielswer hennes Sol:
 Det har hon trodt och tänkt sig till:
 Ho redo är / dö som Han will.
 De dygder / som giör qwinnor dyra /
 Ha' henne öfwer alt giordt stor;
 Alt alla Lustar kunna styra /
 Ör kånst / som ej hos alla bor;
 Dock hennes Graf det losford tar:
 Här hwylar den sig wunnit har.
 En Diamant w'r Jordens klyfter /
 Och Pärlor utur Hafwets strand /
 Man mera hogse til sig lyfter /
 Än som den elliest ringa sand;

Är det ej klagan och förtret /
 Att döden samma skilnad wet?

Hwad under at så mången börjer /
 Sig denne saknad taga an?

Men sorgse Herre / du / som förjer /
 Att du ej nogsammt förja kan;

Är dock ej til att finna tröst
 För ett så annars Manligt bröst?

GUD / lär oss / gode GUD / betänka /
 Hur' dyrt vårt lif / vår lefnad kårt;

Wäck dem / som sig i synden sänka /
 Och söfs i säkerheten bårt!

Låt ANDEN trycka i vår Siäl:

Den daglig döer / han lefwer wäl.

 Rättwisans Omdöme /

Swer

Kongl. Maj:ts och Sveriges Rikes Högstbe-
 trodde Mann och Præsident i Högl. Kongl. Swea Hof-
 Rätt / den fordom

Högwålborne BARON, nu hos GUD Sal.

H. GABRIEL STIERNCRONA,

Då han detta förgångeliga lifwet i en säll Ewigket förbytte den
 8. Septemb. 1723. och den 12. i samma Månad begrofs.

J hast fattat af

J. F.

Se'n

Sen yra Stormen stild / och Faran vunnen war /
 Och Hafwet ingen swall ell' wrede wägar förde /
 I Lugnan / jag en röst / u'r trygga hamnen hörde /
 Som tunna Luften klöf / och Wädret genomstar.]

Fahr hopp och Fruktan / Werld och Lycka / fahrer wäl!
 Välkommen Ewighet! så widt din omfart hinner
 O huru liust ditt Skien! hur' stor din klarhet brinner!
 Din strålar fatta mig / och tändas i min Siäl!

Det hördes; och ett dån / som stela Klippan gaf /
 Då / sem med Liung-Elds skätt / ett Rökke kom och stanna /
 Och råte i samma stund det sorgse Bodskap sanna :
 At här en Swer'ges Stöd war åter fallen af.

Rättwisän stod och gret / och gaf sig ingen ro /
 Där hon för snyftan skull knapt kunde draga Anden /
 Hon hade Swer'ges Rätt och Lagbok uti handen;
 Men wiste icke hwem hon wille dem betro.

Hon flagad' / at hon mist sin hägnad och försvar /
 Som tummen trycka lärde uppå dens argas öga /
 Som / utan lång Process, kund' stilia tråtor tröga /
 En Ankors Tillflykt / och de Faderlösas Ja'r.

Sen Trumman Lag och Rätt med Friden flyktig giordt /
 Och i de förra åhr mång owis Ordning stiftat :
 Sen Ondskan öfwer alt / båd' Land och Folk förgiftat /
 Har han at skaffa Skick / wist längre lesiwa bordt.

Det sad' hon; Och hwad måst til ångslan henne dref/
 War/ at han en gång ej det SÅT fick beklåda/
 Där han näst Kungens Thron / fått Rätten företräda/
 Och hwar til han så nyß / i nåder kallad blef.

Hon kunde sig i hast / ej någon minna på /
 Den med så allmänt lof och heder gådt i Grafwen:
 Den så försikrigt fördt / och brukat Wandrings-stafwen/
 At hwarfen Tid ell' Död / uppå hans Minne rå.

Ty flöt hon eck / at hon / hans wärde Namn til slut /
 Och där man askan tänkt i swala gödinnan sänka /
 Skull' en ell' annan rad i ordning sammanjänka /
 Och låta i Metall de Orden grafwas ut:

Här hwilar / den i Dom ett Rättesnöre war:
 Som/ hur' han här har dömt / frimodigt lär' förklara/
 När alle Domar bli i Domen uppenbara.
 Här hwilar han: och re'n sin Samwets hwila har.

Graf = Skriff.

De Rättferdige falla af.

Ågår det; Tånel! Narcissens död är främst uti wår Semlar/
 När Eiter-Nåslan (under neg!) om sena Hösten blemmar:
 En elyts kråka lesiwet kapp med alla Creaturen/
 När Sånge-Foglen måste dö så in-som utom buren:
 De sira Äplet ta' sig först / se'n Rjmsfrost Marken täcker /
 Då i den bästa Frukt sin matk förrottnelsen upväcker:
 En Jonæ Curbiß wisnar hårt / när Gran sig lsiwet kårar.
 At Dngd måst dö / när Ddygd gror / det flaga mine tårar.

Graf

Graf=Strift.

En Herde klagar sin Herdinnas bårtgång.

Melodie: Ifrån den dag jag Elifandra ic.

I.

SA bli'r ditt rum ej mera sunnit /
 Du / som til andra Hiordar från mig far /
 Och nu din wåg at bleka Fårjan tar ?
Idig mitt hela hopp förswunnit ;
 Jag tänkte wäl min glädies Middag si ;
 Men all min frögd / min frögd är re'n förbi.
 Naturen tårar fåfångt delte /
 Din nu de mine ögon felte.
 Nej / hårda Lätt /
 Ett Pärle-wätt /
 Bemängt med lust at lida /
 Skall öka till min qwida.

2.

Min' ögons kiällor strömwist falle /
 Och jänner fatte mig uti sitt wäld /
 Ja / ware jag til sorg och ynka såld ;
 Allt hwad wi qwal och klagan kalle /
 Det drabbe på min sonderdelte Siäl /
 Så lång' mig ödet / utan skonsmal / qwal ;
 Min' Suckar mine tårar dämpe :
 Min' tårar mot min suckar kämpe ;
 Det salta Swall /
 Med strida fall /
 Ej förr'n i Hafwet strande /
 Och där mitt Mara blande.

Ge 2

3.

3.

Jag tänker på de förra Tider /
 Som med fördubblat we mitt hjärta skär;
 O hur' ombytlig werldsens glädie är!
 Och måst mig qwål för dig jag lider /
 För dig / som aldrig än gjorde ledt din Man;
 En myrtiad frögd oss måst bedröfwä kan.
 Skall nu med gråt min glädie nämnas /
 Så will wår Sorg wår hugnad hämnas.
 Ach! kanst du än /
 Så kom igån:
 Kom från din tysta dwala /
 Utmu ett Ord at tala.

4.

Men dig från Jord och Himmel kalla /
 Där du nu äst fördelt till bägge två / *
 Mig fåfångt och förgäfwes blifwa må;
 Din Siäl har Frögd bland Helgon alla:
 Din kropp förmultnar i sin mörka muld;
 Doct bägge måste ha' af mig sin skuld.
 Min' suckar Himmelwärts sig wända:
 Min' ögon Jord-wågs tårar sända /
 Som bägge två
 Befallning få,
 At / om ditt tillstånd höra;
 Men minst din ro förstöra.

5.

Jag mins / när wi wår Hiordar bette /
 Där Enighet i lugne Wikar ror /
 Och Nöjet i de låga Hyddor bor;
 Där menlös lusta Diuren rette /

* Ad imitationem Reverendiss. Episcopi Ruden.

Och wi had' nog i kärleks öfwerflöd/
 At se det Gräs som blifwa skull' wårt bröd;
 Mins! hur' wi Lofs och Qwistlar bröte/
 Och Gräs i knutar samman knöte/
 Det bunne wi/
 At sälle bli'/
 I lyckor/ och till Lycka/
 Hwad Himlen wille tycka.

6.

Men hur' har Tiden se'n och hunnit?
 Tänk! ingen dagg mer faller på den mark/
 Och wåre Namn fins ej i Trädens bark;
 Nu gier jag hårda ödet wunnit;
 Sielf Skogens Foglar för de qwistlar sty/
 Där förr war Sång/förr'n dagen börjad' gry:
 Med stråmsel släktar Wädrets wingar/
 Och Tärka blad och blomma twingar;
 All gröda där
 Förbleknad är:
 All förrig lust förswunnen/
 Och som en ström/ förrunnen.

7.

I fiärran fallne mörke Skogar/
 Där Fogle-flygt i Trädens trångsel stjär;
 Men elljest intet låt at höra är/
 Til Er min klagan sig förfogar/
 I lämnen mig den sidsta förmån' qwar/
 At Edert Öde gi'er min suckan swar;
 Så will jag Enslighet utwälja/
 Och all min tid til suckar sällia.

I gömslor blå/
 Ettur höra få
 Ett we af bärg och dalar/
 När Echo med mig talar.

8.

Nu haf Farwål all werldslig gamman!
 Du stumma Jord/ som fattar dese ben/
 Giöm all min frögd inunder samma sten;
 Min Sorg och Angslan ringer samman;
 Min glädie sucka i ett swidand' bröst:
 Min klagan sök i tårar/ sök din tröst.
 Farwål! ja far ock wål min kiära!
 Ach! at jag måste dig umbära.
 Så far man hän/
 Förlätne wån;
 Men förr'n jag dig förläter/
 Jag nu å nyo gråter.

Christelige Döds-Tankar

Wid

Framledne Baronens/ Högwålborne

Herr CARL ADOLPH WRANGELS

Efterlämnade Enkie-Frus/ den fordom Högwålborne/
 nu hos Gud Salige Friherrinnans/

Hru INGEBORG FLEMMINGS

ORAF;

Swilken år 1657. den 25. Julii föddes hit til werlden/ och den
 14 Marti 1725. saligen afled/ samt den N. Aprilis därpå följande uti Små-
 land i Säby Kyrkia jord-sästes;

I hast och med en snul hand skrefne af

J. F.

Sälle döde / som nu sofvnen fört i Frid /
 Och hwilkas trötta ben den miuka mulden täcker:
 Som trygge hwitas få'n ännu en liten tid /
 Eil's Er Basunens ljud och Domsens Morgon väcker;
Wäl Er! som undangått / och sluppit all Er möda;
O! ett lycksaligt folk! **W**äl Er J sälle döda!
 När oftast wi / som än i Babels tråldom gå /
Måst' gråta under Trå för willsam wäg och lycka:
 När wår förlofning wi med sukar tänke på:
 När Eld / Sward / Kof och Nord of ymsom kunna tryckas
 När alt of öfvergår; tör ingen Er emaka.
Wäl Er! Ty ingen sorg står mer för Er tillbaka:
 Wi kastas af och til wid Dolsta klippans strand:
 Mångt häftigt wäder gny of hotar och försträcker;
 Och bäst wi se en skymt af dagens hwita rand /
 Ett mörker öfwer alt wår Horizont betäcker.
 Så måste wi alt jämt bland Zopp och Fruktan swäfsa;
 D usle wi! som än i slukt behjimmer lesa.
 Jag grundar noga ut; men finner inga skäl:
 Hwi menn'skian länge will i synda kroppen dwäljas;
J alt sitt wäsende / så är hon ju en Trål /
 Och måst' omsider dock för dödsens fruktan qwäljas.
 Allt in til Grafwens dörr wi tunga ofet bäre;
 Men då wi intet å' / wi frje wordne äre.
 Den Högwälborne Fru / som nu til hwilo far /
 Och lärdt i tankar rum för sina ben beställa:
 Som långt förr'n döden kom / beredd och färdig war:
 Hon fruktad' aldraminst / när måst' det skulle giälla.
 Den samtar sorgelöst de grå och hwita håren /
 Som i sin ungdoms tid bekantskap giordt med Båren.
 Hwad glans des dygder til des ärfta namn ha' lånt /
 Det bord' jag werlden all til efterdöme wisa;
 Men hennes wårda Stoft har mer beröm förtiänt /
 An mitt begrep förstår och mine Ord de spisa.

Ho kan wäl större Nos uppå sin mull begiära?
 Hon lefd' med allmänt lof/ och lad's i graf med ähra.

Den Hiälten komma skal/ som dese trötta ben
 Kan med en wäldig arm ur dödsfens Siättrar winna;
 Men för'n alt detta stier/ skall Solen lida men/
 Och Jord och Himlar all i eld och låga brinna;
 Se'n blir den Nya Stad en Boning för de Frömma/
 Där intet menligit kan någon tid inkomma.

Wid en sin trogne Wäns Död.

Dig/ du bleka Zamm/ min Glädie sloknad är:
 En Man/ i hwilkens bröst ett redligt hiärta bodde/
 Och den i Ondskans haf siet Skiepp med Trohet rodde:
 Min wän/ min Jonathan, Ach! hwilar du dig här?
 Hu kunna wi hwaran' ej något mera båta;
 Dock/ hwem will neka mig din wärda mull begråta?

My-ahes Lyck-önsfningar.

 Till Hans Kongl. Maj:t wår allernå-
 digste Konung:

Hennes Kongl. Maj:t / Kifs Antie-
 Drottningen:

Hennes Kongl. Höghet / Arf-
 Princeflan:

Hans Förstel. Durchleuchtighet /
 Herr CARL FRIEDRICH;

En underdånig Lyckönskan / framgifwen i underdånig-
 het Åhr 1715.

Uf
 En underdånig Underjåte
 J. F.

HWem fins hos hwilken ej des blod af glädie siuder?
 Hwem fins bland Swånstke Mån sitt qwal ej sagt god natt?
 När Himlens ynneft of til allmän glädie wiuder:
 När den Allsmåttigste sin Sol igen upfatt:
 När från wår horizon båd' moln och möcker wika/
 Och Kungens ankomst gör i Riket alla rika.

Slätt ingen/ ingen sin's/ som icke wid sig kiänner
 Den Salighet/ hwar af wårt hopp å nyo för's;
 Nu syn's det Hedna Folk snart bli' de Christnas wänner/
 Och längst i Främ'de Land wår lycka prisas hör's.
 Hwad undersåte kan då innehållen wara/
 Att för sin Öfwerhet sin frögd och önskan spara?
 Fördensfull ta'n ock an I höga Runga Släkter/
 Hwad jag af Himlens Gud för Eder sällhet ibe'r.
 Den sin's ännu ej född ell' utur skalet kläckter/
 Som/ efter sin förtjänst/ sin Konung gåfswor gier;
 Dock sin's den Öfwerhet/ som låter sig behaga
 Sin Undersåtes plikt med Konglig Nåd uptaga.
 I sli' förtrostan jag mitt ringa Offer reder/
 Som i en trogen nit och innig bön består;
 Och är min önskan den jag wördsamt lägger neder/
 Att Swea Öfwerhet må lefwa många år;
 Ja då/ när ty går wål wi ock ock sälle tycka:
 Wår Tolfte CAROLS flor år Swea Rikes lycka.

* * * * *

Görstärarnes Herrre och Himlarnas lius/
 Görinne wår Konung/ wårt Konglige Hus:
 Wårt Konglige Hof Du förinna mer godt/
 In hwar och ett Hof uti werldene fått:
 In Hofwen tilsamman ha' Häfswor och Gull:
 In Jorden af Ågor och Skattar är full:
 In Jerderik's Rungar tilsamman är spätt;
 Wår Konung/ o Gud! du än unna mer godt!

Ja/ unne Gud Rungen så många god år/
 Som Rågn droppar falla hwar Höst och hwar Wår:
 Som

Som Jorden om Wintren med Snö är betäckt:
 Som Foglar af ägg de ha' Ungar utfläckt:
 Som Trå'n burit fruchter af Skapelsens tid:
 Som Han har hört skutas i Orlog och strid:
 Som Swården om Honom i Stridene blänkt:
 Som Honom till Ähra man Fanor har swängt:
 Som Han för oss alla sig wägat i Fält:
 Som tusende tungor Hans Rykte bestält:
 Som tätt Han hint följa sin Fienders spår;
 Gud unne Kung CARL så många god år!

* * *

Gud gifwe wår Drottning så många god år/
 Som Hon har för Riket fält suckning och tår':
 Som åldren / Hon lefwat / Minuter har sedt:
 Som Tiden i tiden har Andringar giedt:
 Som Hon har bli't nämder på Jofnakeims D:
 Som önsningar fallas / at sent Hon må dö:
 Som sielswer Hon önskar; Ett lägger jag till:
 Gud gifwe wår Drottning långt mer än Hon will!

* * *

Gud gifwe Princessan så mången god tid/
 Som löfwen om Hösten af Tråna bår' nid:
 Som ar för's i Logen
 På Skördenes dag:
 Som Frukten bli'r mogen
 Til tusende slag:

Som löfwen om Hösten af Tråna bår' nid;
 Gud gifwe Princessan så mången god tid!

* * *

Gud gifwe CARL FREDRICH så många god' da'r/
 Som Granar til tusende tusend ha' bar:

Som Tiden har stunder:
Som Städer ha' Hus:
Som Stogen har Lunder:
Som Jorden har Grus:
Som Granar till tjuende tusend ha' bar;
Gud gifwe CARL FREDRICH så många god' da'r!

Underdånig
Ny-års Lyck-önskan
Til Hans Kongl. Maj:t / Konung
CARL den XII^{te} /
Sveriges / Siötes och Wändes Konung 2c.2c.2c.
Uti Underfätelig wördnad framgifwen i
Nstad Åhr 1716.
21
J. F.

Wälf Stwer'ge ut med utræckt hand /
Din Konungs ankomst fågna;
Du elljest nog förtryckte Land
Dig Hopp igen tilågna.
Tro Gud om godt / ty Salighet
Lär' än din portar wakta;
Din räddning han förkunna wet /
Fast glädien kommer sakta.

Lät

Låt Eld med Nstia åka fram /
 Så Firmamentet lysar;
 Vårt Skiepp bär lika lyckligt stam/
 Så länge Solen lysar.
 Låt omwänn sin bestånda tid
 Vårt Rikes gränkor skaka/
 När CARL han skaffar Sver'get Frid/
 Så kommer alt tillbaka.
 Och hwad vårt Sver'ge där i mist/
 Det Landsens Mo'r begråter;
 Så ha' wi här den hela brist
 I Rikets Fader åter.
 Rätt så! får fort vår unders Kung /
 Dit Gud ditt tycke leder;
 Den/ som dig råd-fördt spåd och ung
 Ännu sin hand utbreder.
 Wi föllia med / hwar på sitt sätt /
 Vårt glada echo klingar;
 Ty kärlek gör oss wägen lätt /
 Och Trohet skaffar wingar.
 Till Incka! på det nya Åhr /
 Nytt Öde wi förbida.
 De Swärd / som giordt så diupa sår
 Må rostas i sin skida!
 Det röda Gulletts klara glants
 Af de Ere dyra Cronor /

Swar

Hwar Af-und biuder spiut och Lantz/
 Förblinde Legioner.
 Gud gif wår Konung mera godt/
 An owånn ondt will hota;
 Han låte alla deras skott
 Tegna hiårtan rota!
 Så mång' och flere glädie da'r
 Hans mod i motgång fäste/
 Som Gräs och Orter warit har/
 Som Lius på Himlens näste!
 När Lejonet från Nordens natt
 Sin Kamars styrkia pröfwar/
 Ej någon bli' så styf-sint fatt/
 Som honom mer bedröfwar!
 Ja/ förr må Tiden stilla stå/
 Med noll sin diuphet mäta/
 An någon Tid ell' ålder må/
 Kung CAROLS Namn förgåta!

* * *

Man skall hans låf med gyllne ord insfåra
 I hård Demant, som aldrig lider men:
 Hwars klarhets glanz ej någon rost skall tåra;
 Men des behag fördunkla Solens skien;
 Dock/ Solen må sitt skien alt nyttia få/
 Kung CARLS beröm det är nog stort ändå.

* * * * *

Ny-Åhrs Lyck-önskan
**Til Hans Kongl Maj:ts Högstbetrodde Mann/
 Råd och Cancellie-Råd/
 Den Högwålborne Grefwe och Herre/
 Herr GUSTAF CRONHIELM,**

På Ny-års Dagen 1717.
 I underdånigste wördnad framgifwen af
 J. F.

Nå går det gamla Åhr / med sina gamla dagar /
 På werldens gamla wis / til gamla Tiden bårt:
 Liksom / när Solens Ljus / ett skyblemoln förfagar:
 Lik som en flyktig dröm gör Nattens slugga kårt:
 Ja / som en sluten bok / när den blir bäst tilltagen;
 Så ändas (Gudi låf!) i dag den gamla dagen.
 Gack bårt! gack til den ort / som glömskan dig bereder;
 Låt Swärdet med din ro / sin ro och hwila ta;
 Wänd / lik som Solen wändt sitt hiul / wår morgång neber.
 At ej din afkomst må din bårtgångs klagan ha.
 Döm ångstan til sin graf wid din utlesde Timma;
 Nytt öde skapa fram med dagens nya strimma.
 När u'r sitt Morgon-hus en signad Sol framträder /
 Och til all Werldens frögd ter an sin klarhet ny;
 Gif Hafwet stilla lugn och Lusten wackert wäder;
 Fräls främnda Jordens wid d af mörker/moln och sky!
 O! at den Sällhet må Guds Folk til goda komma /
 At Fredsens Palmer snart få gå i blad och blomma.
 Gud låt det Nya Åhr af Nya Lager grönska /
 Som Nya fruchter bär / som Nya frögder ge;
 Men Er min Konungs Råd / hwad skal min ringhet önska /
 Lag nådigt an de ord ett blodigt hiarta ber:
 Er glädies första stund förfälle Åhrets stunder!
 Ja / giöre Gud med Er i Nåd / Gud giöre under!

Fru REGINA N. N.

På des Namns-Dag 1715.

REGINA, hwilket dyra Namn/
 Ert höga wärde röjer/
 Den dygden ammat i sin famn/
 Och til sin wördnad böjer.
 När nu i dag Er wackra dag/
 Från Öster börjar bryta;
 Så tyck's mig/ til Ert wälbehag/
 Bord' ingen fördel tryta.
 Mig tyck's/ om jag så säja kan/
 Alt minst Ert misshag winna/
 Er/ som en Drottning/ borde man
 Med gyllne Cronor binna.
 Säg ej/ det är förmycket sagt;
 En förr'n I hinna nämnat/
 Fast jag har intet i min makt/
 Jag dubbelt önska ämnat.
 Lef wäl til många Namne-da'r/
 Er kiära Wänn til gamman!
 Jag gläd's at ett så wackert Par/
 I werlden fogats samman.
 Gud låte Lyckans warma Ljus
 Med hulda blickar skina
 På Er och alt Ert hela Hus/
 I täcka Fru REGINA!

GRATULATIONER.

Då
 Secreterarens Herr JOHAN RUNII
 DUDAIM

Blef aftryckt;
 Betygade i följande rader sin fögnad
 J. F.

Berfamlens hit G / som af Lärdom nåmnens /
 Som fatten rätt hwad en Poët tilhör /
 Och dödsens makt med dese orden hämnens:
 En RUNIUS han döer ej / när han döer!
 Ty hwad ens hopp och wäntan öfswergick /
 Man efter den Poëten ärfwa fick.

Se här hans wärk / som nu får Litses flåda /
 Se'n wi ej se hans ögons strålar mer;
 När Nyktet hindt de warma Länder båda
 Hwad nu hos oss i kalla Norden stier;
 All Werlden lär då stum och häpen tro /
 Ut Mufæ siels uti wår Clima bo.

Fast Biörnen frost uppå oss ifrigt fräser
 Och Kiölden här måst Solens Eid har släckt:
 Fast Nordan-blåst hel kall och kulen wäser /
 Har dock wår Siäl den qwickhet i oss wäckt /
 Ut ej den Snö / wår blod sin kraft affliår /
 Som Wintren på wår Skuldror häfwa plår.

Till ett betwis därå / nu äfwen lända
 De dyra blad / som RUNIUS oss stänkt;
 Og

Ehwar wi hållt wår' ägon på dem sända /
 Hwad se wi wål? Jo: det wi aldrig tänkt;
 Fullkomligt alt; om jag det nämna wet/
 Som tilstå måst' min ofullkomlighet.

Wål of! men wål än tusend' resor mera
 De Länder/ Folf och Mån/ ehwar de bo/
 Som wårdigt lärde så wårdigt Wårk wårdera/
 Som fram för alt i wjstom sinna ro;
 De/ fast jag ej ibland dem teknad är/
 Doct skrifwa til hans Nos med mig/ så här:

* * *

Så länge nå'n Poët kan på sin Luta spela/
 Och Orphei Musique i werlden wördnad får:
 Så länge Ljuset will of Dag och Matt afbela/
 Och någon Rune-sten i hela Swerg'et står;
 Så skal till RUNI' lås/ hwar Skalder bo och wistas/
 I Tidens långa långd rätt diupa Runor ristas.

Då
 Ahreborne och Wallårde
Herr CARL JOHAN LOHMAN,

Sitt Snilles Förstling uti en Disputation

De Varietate Faciei Humanæ,

För de Lärde effrade;

Betygade sin fågnad

J. F.

Om någon had' min Luta brått/
 Och straxt min ungdoms förwett släckt/
 När jag först börjad' spela;

Så

Så tror jag det ej skulle stie/
 At man mitt wett mig finge se
 På stampat Linne dela.

Men se'n jag en gång wanan fått /
 Och någon smak i konsten nådt /
 Den jag / som helig / sköter;
 Jag allas domar undergår:
 Samt / när jag något ämne får /
 Min pennas udd förnöder.

Nu / när som jag med fågnad ser /
 Hur' en sitt Snilles förstling gör
 Till offer för de Lärde:
 En / hwilkens Jorätt lockar mig /
 At nu och framgent skatta sig
 För owärderligt wärde.

Så tänker jag sielf hos mig så:
 Du måste med i raden stå /
 Hans tråqna slit berömma /
 Som än i så omogne åhr /
 Med mogen iswer esiertrår /
 Hwad Lärtians folk förglömma.

Han wisar / at / ånskönt man kan
 Emellan Qwinna / Man och Man /
 En lika likhet ståda;
 Så fins dock ej så lika två /
 At man ju från hwaraman må
 Dem kunna stillja båda.

At ock ens opsyn röja vill
 Hwar hållst en Men'ska dager till/
 Hwad hon i hiertat hyser:
 At den minst sweckfult inneha'r/
 Ur hwilkens wackra ögne-par
 Sielf wänligheten lyser.

Dock bind's ej tro wid sinnsfad min;
 Allt är ej altid gull/ som sin/
 Så lätt-som tung-lynt lika:
 Ett fromt Gemöte aldrig lär' /
 Från hwem sount hållst des ålskar' är/
 Förswäria sig at wika.

Det alt/ och ännu mycket mer
 Of detta Pappers knyte gör/
 Som snälla händer bunnit/
 En Lo=mer skarpsynt än en Mann/
 Sig sielf orosad rosa kan/
 Ha' därför' prisen wunnit.

At Lohenstein desutar har
 En art för LOHMAN lämnat qwar/
 Sitt penna eftertota/
 Det femma mig hans vers at tro:
 Han will uti de dämpen ro/
 Där wägar Himlen hota.

Far framgent fort/ och låt Er Währ/
 Sem i sin täcka grönskan står/
 Den frucht om Hösten bära/

Hwaraf wi allmän nytta ta' /
 Och Edre närmste hugnad ha' /
 I selskper mykten åbra.

Till
**Herr ANDERS ANTON
 STIERNMAN,**

Då han sitt Wärf om de gamla Swears och Giöfars
 präktige Sköldar berömmeligen författat hade.

Sta har jag undrat på /
 Hur' sin Himmel Solen målar /
 Och hur' Eld i **STJERNOR** strålar

Äf det wida hwälfde blå;
 Men än mer jag undra kan /
 Hwad för Eld / som blodet wärmar /
 Och hwad Sierna Stiernor härmar

Hos den unga **STJERNEMAN.**

STJERNAN / som gi'er ewigt Ljus /
 Och hos Ljusens Fader glindrar /
 Samt om Solens klarhet tindrar

I Israëls Urstwe = Hus /
 Lär Er **STJERNAN** klarhet gi'e /
 Och Er Eld till undran tända //
 Wärma uti blodet sända /

At I Ljust i Mörkret se.

Med

Med den **SEJERNAN** skynnda Er
 Ditt Ert Minne Åhren fallar;
 Och fast diupet för Er swallar/

Alt och möda framgång gi'er:

Wisa med en konstlad färg/

Hur' I öppna giömda **Grafswar/**

Och af gamla **Giötars Grafswar**

Fäja glömskans rost och ärg.

Wisa/ at Ert snille wet

Om de äldre Tider dömma;

Så skal ingen älde glömma

Eder ålders skicklighet.

Och/ se'n Tiden nedergår/

Sol och Stiernor mer ej lysa/

Skall Er **SEJERNEN** dock blysa

I ett ewigt warand' år.

Sidst/ förr'n nu min tröga Siä'r

Deße kärta Rader sluter/

Jag en önskan än utgiuter /

Och de orden teknar här:

Allt hwad lärdom nämnas kan/

Sig på Edert Minne brede;

Edert Namn bli glömskans wrede;

Nu les wäl Herr **SEJERNAN!**

Öfwer
N. N.

Härlige Böne-Predikan.

Wtan Bön är alt förgäfwes:
Hwar som Bönens andakt qwäfwes/
Måste Säkmod / Tro och Hopp/
Säja sina tienster opp.

Bönen är / som alt betwingar /
Swäfwar öfwer Solens wingar;
Bönen går med Gud i Råd /
Dämpar syndigt öfwerdåd.

Men det giäller ock en öfwer /
Som os nog at skaffa gifwer;
En så tungt och trålsamt tarf
Finnes knapt wid plog och harf.

Lärde Man din Bön-Predikan
Leder mången ur sin twifan
Öfwer Bönens art och sätt;
Lär / hur' man skall bedia rätt.

Nöden i de Morgon-Länder /
Bärt i Assoph, Muscou, Bender,
Lär; ty nöden lära kan;
Brakt Er Böne-konsten an.

Den af Babels wide brutit /
 Och i frånga bojor sutit /
 Här des uphof tyda wet /
 Måst af sielf-förfarenhet.

Er/ Herr Probst/ blir denna Heder /
 Se'n Er dag hos oss gått neder /
 Må J för Guds egen Stol /
 Lysa som en Middags Sol.

Jag för min del har den åhra /
 Ett allenast til begiära /
 Alt med Er i sammat liud /
 Sända denne suck til Gud:

* * * *

Gud mitt bröst til Bönen böje /
 Bönen wåg til Bättring röje /
 Bättring wise Rådens Ort /
 Råden åpne Himlens port /
 Himlen Saligheten hylle /
 Saligheten glädien fylle /
 Glädien börj och slute där /
 Där ej slut ell början är.

J. F.

För?

Förmångde POESIER.

 Wid Freds slutet emellan Cronorne Sverige
 och Ryssland Åhr 1721.

Så låt din gyllne glans om sina widdar gå
 Wälsignad Morgon-Sol/ där du om bärigen blickar /
 Och långst ur Hafwets wäg din upgång hastla må /
 Hwarmed du ock til Gud din offer- skyllnad sticlar.
 Den dag / som du i dag ur Molnens wälde frälsat /
 Den ware som du är / med Råd och lyckla hälsat.

O'er rumm J Mattens Barn och Månens Tunder-Ljus /
 Erwäshute Stiernor J / som till wår ofärd brunnit :
 O'er rumm! ty Golen re'n trädt u'r sitt Morgon-hus /
 Och har för Wärdets blå ett hyggligt Stilla winnit.
 Gud har besökt sitt Folck / den gansla Swea- Worden ;
 Fördenskul ock hans låf upfyllt hela Jorden!

Wälkommen dyra Skänck! du högstförönstke Frid!
 Tack Himmel för den Ro! hwar i wårt land fått hamma;
 Låt lysa oss igen en god och gyllen tid!
 Och med lyckalighet din Smorda Du omsamma!
 Ach! hwila stelfwer med Din wisshet på hans Spira /
 At man Din makt i hans mår underdånigt sira!

Kiärleks Ditt.

Melodie: Hör til ohöga Himla Konung:z.

Du mine Rim / som kiärlek höljen /
 Wid dygd och tro jag Er beswär;

Dh

Så

Så litet I min' tankar döllien/
 Min' tankar E'r ock döllia lär.
 Går bårt/ at sökia den I wet/
 Stelf lyckan följc E'r på wägen!
 E'r blifwe Himlen så benågen/
 Som I neg römt min trofasthet.

2.

När E'r den sälla dag undfågnar/
 At råka den jag långtar till;
 Förglömmen ej/ å mine wågnar/
 Hwad jag så trågit biuda will.
 Den wördnad ware E'r befalt:
 At I en blödig håpnad röjen/
 När I för hennes hand E'r böjen/
 Som ensam är mitt hela alt.

3.

Den Himlen särskilt Nåd har delat/
 Naturen i weseft känslat på/
 Och där de bägge wisa welat/
 Hui' högt de ändlig kunnat gå;
 En ewan prydna för wår Nord/
 Af lånter dygd en främmand' qwinna/
 Dock från'de dygders ågarinna/
 En Guda-dåtter här på jord.

4.

Tag skönste; men med tåckligt sinne/
 Den trohet dig här bindes an;
 Du west/ hwars hiarta du har inne;
 Dig/ hwem jag är/ ej sela kan.
 Nu blöde Rader skynden E'r!
 Ach! ho kan mig den sällhet båda?
 U jag/ som I får Iris skåda?
 Kom önske stund/ och dröj ej mer!

En

En Annan.

Melodie: Ifrån den dag jag Elifandrac.

1.

Guldinna som din tåcka Orden/
 Likt Solen pryder Himlens hvålfsda blå/
 Naturens under man dig nämna må/
 Tu skönste öfwer alt på jorden;
 Hvars ögons Eld min blod til aska brändt/
 Fast till at dö mig lyckan än ej händt/
 Hwad är at du med wrede agar
 Den/ som dig; offrat sina dagar?
 Den intet mer
 Af Werlden be'r
 An en din kärleks gnista/
 Och därför' alt will mista.

2.

Mig tyck's du Himlens ordning hatar/
 När kärlek dine kyska öron skär/
 Där kärlek dock det luffsta wäsend' är;
 Hwad är / at du des wälde ratar?
 Som första sten til werldens grundwal lagt/
 Som alt i sticket u'r jordens sköte bragt/
 Som gör/ at du och jag/ wi båda/
 Med wåre ögons lius få ståda
 Det Himla-Hus/
 Där Solens lius/
 Med sine Skyar wåta/
 Din hårdhet må begråta.

3.

Den fruchten högst på Trädens toppar/
 Som aldräförst sin röda megnad bår/

H 2

Fast

Fast den för lystna handen säker är /
 Bli'r dock fram för de andra knoppar /
 Af läckra masken först förtärd och stjämd /
 Ell' får af Solens Eld sin höghets hämd.
 Ach! wa' nar dig ej samma öde;
 Hwi unuar du din fågrings gröde
 För Matke-gnag /
 In dens behag /
 Som du i döden qwäljer?
 Betänck nu! hwad du wälljer.

In en annan.

Siunges under sin egen Melodie.

Nela Nymphers Princeessinna,
 Min Herdinna /

Den jag ewig tördnad bär /
 Hwiltens like bland Er Orden /
 Hela Jorden /

Udbrig när sin flåda lär.

Du Naturens Mästerstycke /
 Som mitt tycke

Fyllest i förundran bragt;
 Säg mig: ästu blott en qwinna?

Min Gudinna;
 Öfwerjordist är din makt.

Solen / som på Himlen träder /
 Alla gläder

Med sitt fagra färgesteen;
 Dock den Sol långt täckre brinner/
 Som uprinner

I din qwicka ögnesteen.

^{4.}
 Blomman/ som sin Wåhr bemålar/
 Liffigt prälar/

Tråkar Salmons härlighet;
 Men du tråkar blommans prydna;
 Tånck! sin lydna

Ingen dig förwågra wet.

^{5.}
 Ja/ den fågring som du hysar/
 Hwilken blyser

På sin Marmorhwhita grund/
 Gör/ at Gudar ej föråta/
 Till at tråta

Om din wånskap och förbund.

^{6.}
 Men/ fast man så allmän heder
 För dig breder;

Glöm dock ej den trofasthet/
 Hwilken dig för andra burit/
 Och dig skurit/

Din/ den du sielf nämna wet.

Ofwer den för sin dällighet så allmänt
berömda Iris.

I.

D Egligheten i sin skrud /
Kädd i ofkulds siden /
Präktig som en Angla = Brud /
Vår en Cronh af tiden ;
Hwilkens glans sielt Morgonrånnan giedt behag /
Under skymt af ögons dunkla pänsel = drag. *

2.

Och hwad under är't då
Iris undersköna !
Är du / mot din tancka / må
Allas undran röna ?
Ty din ögons eld som åstian genomskär :
I din skönhet ses hwad aldradäjlighst är.

3.

Himlen gifwe låg'ighet /
Det jag bed's så giärna ;
Han / som mine tanckar wet /
Wet / hwad jag har ärna :
Du och jag Wi skulle till vår sidste dag ;
Men min Iris säg : Hwad skulle du och jag ?

4.

Wi sku den framsarne tid /
Som en dröm förgiäta :
Uti stilla ro och frid
Nöjets Cranhar släta.
Enighet skull' blomstras i vår ålders währ :
Tro och ähra samka of de hwita här.

Härmed förstås den skugga / som ögonbrynen kasta. Istrån sig.

Ursått til tvøenne Systrar / at jag med den be-
giarte Wisan så länge ute-drögt.

Någa hand / som tröttnat skrifwa /
Waka dock från hwilan opp;
Längre sig till lättia gifwa /
Föder ett förtwiflat hopp.
Om du uti skuld åst stanad
För det du ett löfte giordt /
Eid ej längre blifwa manad
Till det för betalad bordt.

Trug och twång jag giärna wåjer /
Ty jag all ting willigt giör;
Hwad man mer än en gång säjer /
Mig mitt blöda sinne rör:
Eftwål måste jag bekiänna /
At jag nu min wane bytt;
Twinna mig till Skrift och Panna
Ur för mig ett främmand nytt.

Härmed har jag denne resa
Satt mig i widlyftighet;
Dragit å mig blygd och nesa /
Och är råkad i förtret.
Såleds torde snarlig hånda /
At man mister all credit,

Alt ens Namn går öfver ända /
 Och man räknas för Fallit.

Doç om jag mig rätt betänker /
 Är mitt brott så måttlig stort:
 Jag har icke brukat ränker /
 Ingen jag olycklig giordt.
 Jag har blott en tid förhalat /
 Den jag doç kan få igen:
 Jag will giärna alt betalat;
 En jag har in bonis än.

Här är den begiärte sången;
 Efter förestrefwen Thon /
 Ta'n til goda denne gången /
 Och ursåkten min person.
 Skulle några Noter fela /
 Faller ej cadancen rätt /
 Kan I med Er sång alt hela /
 Laga versen löper lätt.

Wisän.

I.

Nympher wåre tiders prydnad /
 Cronan af Er täcka fiön /
 I / til hwilkas tjenst och lydnad /
 Man förpliktas utan bön:

Syston / hwilkas tåcka lynne
 Allt fullkomligt innebår;
 Hwilkas art och blida kynne
 Androm ett exempel är.

^{2.}
 Om / mot Edra Christna Seder /
 Hedna Namn skull hinna opp /
 Man Gudinnor nämde Eder /
 Hade till Er Hedna hopp;
 Men det wil Er litet lika /
 I å af en högge Allt /
 I å mer af åhra rika /
 Er bör annat åhre-sätt.

^{3.}
 Wåre hiärtan å' de Lunder /
 Där man Er sitt offer gör:
 Wåre tanckar alle stunder
 Eder bild i bröstet för:
 I wårt sinne wi Er dyrka /
 Där sku' I tillbedne bli;
 Wårt med Hedna-hopp och Kyrcka!
 Wårt med alt Afguderj.

^{4.}
 ERDHE är hos oss de stoder /
 Som man fordom uprest har;
 De så konstigt gutne stoder /
 Bygde Tempel och Altar;

Håstwor / Guld och rika skattar /
 Deras Ambra och Zibet;
 ERDHEZ ensamt i sig fattar
 All den forna käftbarhet.

Hvem kan större Sällhet bida /
 In den Er tilågnas will;
 ERDHEZ sen I på wår sida;
 Er wår lydno hörer till.
 När wi så wår skyllnad skjuta /
 I där af bewefas lär /
 Till at Tro med Tro bemöta.
 Trohet ju Er prydnad är.

 En Herde: Wisa.

Herdinnan Celinde söker sin Herde Celadon.

1.
 CELinde gick söriand' och sökte sin Hiord /
 Hon klaga med tårar / och ropte de ord:
 En Herde så trogen.

2.
 Med tårar hon klaga / bad Bärgeren om swar;
 Hon fråga: hwar Hiorden och Herden han war /
 En Herde så trogen.

3.
 I skuggrike Lunder / ach skyggen dock mig!
 Ty hålft i Er skugga där skylte ju sig
 En Herde så trogen.

4.

I blomstrande ångiar uplåten E'rt stöd!
Där oftast tilförne sin hwila åtnöd/
En Herde så trogen.

5.

I mörkaste Skogar fördöljen min gång!
Ty wist i E'rt Ode där lider nu twång/
En Herde så trogen.

6.

I Bårg och I Höggar begynnen ett fall!
I ångstens/ at längre jag undanga skall/
En Herde så trogen:

7.

I dälder och dalar omfattin min stig!
Männ' och Edra giömslor de giömma i sig
En Herde så trogen?

8.

Fördräncke mig Wägen och flyttie från Strand!
E'w räcke mig Herden u'r Hafwet sin hand!
En Herde så trogen.

9.

Ach! blifwe jag Diuren til byte och rof!
Celadon. Herdinna/ hwad gör's dig den önskan behof?
Min trogne Herdinna.

10.

Celind. Ja åpne sig jorden/ och giömmie dock mig!
Celad. Herdinna Celinde, hwi klagar du dig?
Min trogne Herdinna.

11.

Celad. Jag sitter wid Riållan/ där du dig plår twå/
I Löf-flådde Lunden/ där Linderne stå/
Min trogne Herdinna.

12.

Celind. Ach Herde! besinna hwad sorg du mig gjerdt.

Celad. Herdinna / hwi råknas mitt fehl dock så stort?
Min trogne Herdinna.

13.

Celind. Ach Herde! du west / jag det illa ej ment.

Celad. Herdinna / jag har det ock icke förtient /
Min trogne Herdinna.

14.

Celind. Nej löne dig Himlen / som du det förskollt!

Celad. Så blifwe ditt hopp ock med glädje up folt!
Min trogne Herdinna.

15.

Celad. Ja komme mig all din olägenhet på /

Om Jag dig förglömmet / och mera ändå
Min trogne Herdinna.

16.

Celad. Nej / förr skole Bärger och Högarne fly:

Förr Månen ej dela mer MEDAN och NY /
Min trogne Herdinna.

17.

Celad. Men glöm du ock icke den dig håller fiär;

Ty / som du mig kallat / så tänck / at jag-är /
Din Herde så trogen.

Warning af Gudinnan Venus, til
PSYKE,

Att icke låta förleda sig af Amandi Spel.

1.
Först i Währens spåda grymme
Sick Amandus om en dahl /

Och i ganska gladlynt lynne /
 Hörde på Fru Nächtergal /
 Efter hwilkens liuffste sång
 Diuren höllo dans och språng.

^{2.}
 När han såg alt hwad här skedde /
 Tog han ock sin pipa fram ;
 Och sin hand til spels beredde /
 Stald' sig mot den Eke-stam /
 Där Fru Nächtergal satt qwar /
 Härmad' henne / hon gaf swar.

^{3.}
 Venus kom från närmste Lunder
 Med en fager Jungfru släck /
 Märkte på Naturens under /
 Stanna' litet med sin släck /
 Bad: de wille lysna till /
 Hwad af detta warda will.

^{4.}
 Psyke, som för andra sköner /
 Hörde först med allwar på ;
 Tog af Marken / som stod gröner /
 Snart ett Blomster då och då /
 Bandt ihop en konstig frans
 Af de sägraste där fans.

^{5.}
 Hör / sad' hon: Fru Venus wåna
 Och I Systrar af mitt kön /

Må jag skal hans pipa låna:
 Gifwa'n denne Crans til lön/
 Hans / som spelar wid den Ek/
 Där som Diuren hålla Lek?

6.
 Venus sade: Flicka lilla/
 Är din frihet re'n försald?
 Akta dig/ at dig går illa/
 Om du råkar i hans wäld;
 Akta dig/ at du erfar:
 Pipan Foglen hålft bedra'r.

7.
 Nej; Fru Mor; nej/ nej: Fru **FRÖJA**/
 Aldrig nå'n sin någon dag/
 Skall han så mitt sinne böja/
 Aldrig skall det taga lag;
 Förr skall Himlen smälta bårt:
 Willa Hafwet blifwa tårt.

8.
 Gör då hwad dig göra lyst /
 Tag dig sielf ditt frija wahl;
 An ett ord war söta Syster /
 Kopa hwar af Venus tahl;
 An ett ord: gör ock din silt /
 At du honom sielf får hjt.

9.
 Därmed hon ifrån dem hastar
 I en nått och låtter gång/

Eranken i hans händer kastar /
 Som uppå sin pipa sång.
 Hör Amandus sade hon:
 Lär mig denne Pipe-thon.

10.

Eranken will jag dig föråhra /
 Den jag dig i handom bar;
 Will du något mer begiära /
 Tag då allt ehwad jag har;
 Men med sådant förbehåld /
 Att min wilja blir din wåld.

11.

Utaf hennes Guda-tycke
 Och des anlets dejlighet:
 Utaf hennes altförmyncke /
 Som jag ens ej nämna wet /
 Siudde allt Amandi blod /
 Så at han i undran stod.

12.

Ej! Gudinna / werldfens under /
 Sade han / gack bårt från mig;
 Söker du i Skogens Lunder
 Någon / som kan lära dig?
 Gack till Gudar / Guda-barn /
 Hwad skall Silke hop med garn?

13.

Du äst Silket det jag söker /
 Du äst Gudars Guda-Son:

Wäl-lucht på ditt Altar röker /
 Om din gunst är mången mån!
 Lär ell' lån mig konsten din /
 Den jag önskar wara min.

^{14.}
 Giärna skall du den så lära /
 Du Naturens dyrste Skatt /
 Som äst bland ditt kion en äbra /
 Främst i deras ordning satt;
 Men där höstwes tid därtill /
 Om du henne lära will.

^{15.}
 Hon med honom / Han med henne /
 Fölgdes åt i kärlighet;
 Nu / om desse säta twenne /
 Jag ej mera nämna wet.
 Venus sade: Glickor små /
 Sad' jag ej / det skull' så gå.

 Till dem som / under Misundsambet / stälte sig med-önsk-
 samma öfwer mitt Öde / at fara till Siös / då jag Åhr 1714 er-
 hölt Kongl. Senatens Fullmakt / at wara Secreterare

Wid

Ammiralen LILLIES Esqvadre,

Hwilken Beställning jag dock ej wärckeligen kom at tiltråda / e'
 medan den strax där på / för besparing i Staten, blef indragen.

Min

NIn wänn ho begiär
 Den ynka du bär?
 Hwi fruktar du så/
 At jag i min lycka
 Skall kräft-gången gå?
 Hwi qwälljer det dig?
 Tänk sielf: at min frycka.
 Skall bäras af mig.

När jag mig betror
 Den ofwanåt bor
 Till kropp och till siäl/
 Så går mig i nöden
 Allt lyckligt och wäl/
 I Siö och på Strand;
 I lifwet och döden
 När Gud om min And.

Träs Böllhornes gny/
 I Nedan och Ny;
 I Wäder du Wäg/
 Ert hot och Er fahra
 Minst sträcka min hägs
 Schwart det ock bär
 Will Gud mig bewara/
 Hwars egen jag är.

Dock än blir jag qwar/
 Mitt Ode så war;
 Som Himlen det will/
 Så måst jag mig néja/
 Och tacka därtill.
 Jag wördar Hans Råd;
 Förnedra/ uphöja/
 Står alt i Guds Råd.

 Dese Rim äro på den första Metall-Plåten /
 som / medelst Handelsmannen / Herr Michael Grubbs
 förslag / blef myntad / ingrafne.

O Å Ständrens sidste Môte war /
 Och man enhälligt förebar /
 Att Styck- Metallen öfwer alt
 War af så swag och ringa halt /
 Och med så flöorer Malm bebans /
 Att den til mynt oduglig fans /
 Låt Michel Grubb, at hans förslag
 Skull' ändtlig bringas för en dag /
 Förmynta denne Plåt til prof /
 Och wist Metallen ej war grof /
 I Stockholm samma dag och år /
 Som näst härunder teknat står.

Den 19. April 1714.

En i Danste vers affattad Æsopi Fabel,
i Swenskan öfversatt af
J. F.

O Et hände sig at lemmanne
 Uproriskt upsåt fatta
 Mot Magan/ och förtröt/ at de
 Till henne skulle skatta.
 De räknad' sig för blygd och spätt/
 At henne offer bära/
 Hålstmän hon wille som en Drätt
 Af deras swett sig nära.
 I hemlighet de taltes wid/
 Och hufswudet sig bräckte/
 Då/ efter mycken Tanke-strid/
 Det detta Råd uptäckte.
 Det öfwertalte ögat först
 Sig ned til hwila bucka/
 Med sömn fördrifwa swält och törst
 Och låta Magan sucka.
 Hwar lem för sig/ wid strängt Förbud/
 Det asfrår til at tiena
 Den tiöcke wäm/ som lik en Gud/
 Tillbedias will allena.
 När detta rådet uptäckt blef/
 Straxt Magan sammanstämmer/

Den diärfwa troupp, som wille dref
 Och de upror'ske Lemmar.
 I mine wänner sad' hon då:
 Betänker hwad I giöre!
 När jag ej mer Er nära må/
 Ur sent/ at se sig före.
 Sant nog/ at Träldoms swett är sur:
 Sant nog/ I måste tiäna;
 Dock är jag Eder Fate-bur:
 Ert alt är jag allena.
 Jag är Er Kock och Källar'swän/
 Mig trohet aldrig felar;
 Alt hwad jag får/ jag Er igän
 I kiärlighet meddelar.
 Men hwad hon sade/ war omsonst/
 En kloka Råd wor' dyra;
 Man wet/ det är ej ringa konst
 Gemene Man at styra.
 Lät gå (de roppte) hur' det will/
 Wår frihet är oss kiärer';
 Wi gifwe skatt/ wi sättie till/
 Och du wår swett förtärer.
 Därmed till hwila Husw'det gick
 I sömn sig ögat sluter:
 Hwar lem sin sökte frihet fick/
 Och roligt sielfswäld niuter.

Då denne Republick war satt/
 De gläddes af sitt wälde;
 Men Magan suckad' / såg wäl / at
 Det Lif och Rike giälde.
 Terminen blef och icke lång/
 Rebellerne de börja
 Alt späkas / deras swält och twång
 Böd dem för födan sörja.
 Dock alt försent; ty kroppen war
 Aftynad af sin plåga:
 Des styrkio sig förlorat har
 Och hela des förmåga.
 Och där den arme Mage fick
 Glätt intet till sin föda /
 Hon affked tog; hwar lem så gick /
 Och lades till de döda.

Dansk en ädel konst.

D! hwad en ädel konst och wärdigt tidsfördrif/
 At lustigt hoppa fring på många rum och ställen /
 Och hålla ut i språng från Morgon in till quällen:
 Bemöda hand och fot / och twinga nätt sitt lif.
 Hur säll! den så sin sorg i snälla fötter saknar /
 Som siunger i sin sömn: och dansar när han waknar.
 Sfrwer ett i ett bref inneslutit Pappers hierta.
Hur finner du en pant / den sig så undandöligt /
 Som hiärtat i sitt bröst ett hemligt säte lånar /

Swar.

Hwarjämte och min Tro och Wänstap til dig fölgt/
 Min wänstap och min Tro/ som ingen Tid upplånar;
 Mins! när du detta ser/ at du och öfwerwäger:
 Hur'/ under samma pant/ du och mitt hiäl ta äger.

Sfwer wår i Grafswen stannande Prætt
 och Härlighet.

Laddrige Nord-Vins i lusten förswinna:
 Ljungelden lysér/ och syn's icke mer:
 Stridande strömmar i Hafwet förtinna:
 Härskande Härar ju Grafswen beles:
 Prydna och Prætt/ Wälde och Mætt
 Ræta för Mattar och Mähl i förætt.

Sfwer oförfarne Läkiare.

Dusse hiälpare! som lärdt/ om intet mera/
 Dock Patientens rung och hålsa at purgera:
 Som knappast weten hwart ens sjukdom hwälswa will/
 Förr än den siuke satt båd' Lif och Hålsa till.

Et annat.

Jhar en hiälpsam hand och konst gjerdt widt bekände;
 J hiälpen mången snart utur sin Werlds elände.

Sfwer de afflagne Mynteteken.

SOm af Planeters stien i irring mången för's;
 Så fördes **SWERGET** och af desse Mynt-Planeter/
 Med hwilka / se'n de lyst/ likt sorglige Cometer/
 Guld/ Silfwer / Måsing/ Järn/ och Stål förswinna hör's.
 Sfwer

Öfwer Glädebo Surbruns Watten.

Ät stälta Ocean, din källas strida flod
 Sig af sin wägars ras och yra ej förhåfwa!
 Ståll in din frja flygt/ ditt fräcka öfwermod/
 Som lärdt med starka fall de stilla Öfwer qwäfwä.
 Här rimmer ett Christal i sakta sus och dån/
 Som ej af något Gull ell' dyra Pärlor qwäller;
 Men dock i rikedom dig stiles wida från;
 Ty ihel hälsa ur des delda diup uppväller.
 Flyt ädla källa fram: flyt med ett dubbelt mått;
 Håll ej din ymnoghet/ ditt rika län tillbaka:
 Utwidga öfwer allt ett tusend' handa godt:
 Låt i din söttma og Guds godhets söttma smaka.
 Ach! måtte sig ditt lof/ som Oceanens lopp/
 I werlden widt och brede til tusend' grewar dela:
 Dig söke Folk och Männ från fjärran Länder opp:
 Och ingen Sot må gie's/ den du ej hinner helat!

Ät har sin art.

Hwad gör? at Ugglan flyger tungt;
Ät Hägren pröfwar Storm och Långt;
Ät Svalan plöjer jämt med Jet;
Men Ornen swäfwar under Sol:
Ät Lärkians säng i lusten hör's;
Men Nättergalens nedre för's.
Hwad göret och allt annat mer/
Som åtskildt i Naturen stier?
Det gör en medfödd böslighet/
Ät hwar / hwad honom ägnar / wet.
Märk! hur' här lyser underbart:
Ätt har sin egen drift och art.

Satyrique.

Örträffelige Skald! hwar är din Luta gjord?
 I hwart ditt lufwa slag Mars och Saturnus klinga:
 Med Baldur och med Thor kan du til tårar twinga:
 Du wåjer magra Namn; men ta'r wid dryga ord.

Du aldrig än ett bråk ell' minsta möda fann/
 At leda dygder fram i diktan af Hiältinnor/
 Dem skapar du dig lätt af eljest slåtta qwinnor/
 Och usle Herdar du till Gudar höja kan.

Jöland du öfwer dig i wind och wädret för's/
 At Eld och Ålta u'r de mörka Skyar leta/
 Och för oss Jordens barn beskriwa Lustens beta/
 Då du u'r diupa Mola i tökna tala hör's.

Din lärda Nätters slit för ingen du bespar:
 Wid alla Gåstebod och Graf-öhl Laget gläder:
 På winst och på förlust dig utur Qunden qwäder/
 Och lycklig merendels de blinda lotter dra'r.

Dig är den gåfwo deld/ at enkom wara fri;
 Hwad blygd will ha betäckt/ bli'r dig en lustig gåta:
 Hwad eljest tuktigt är/ måst' dock lättfärdigt låta:
 Du wisar: huru tuft i skam kan upstått bli'.

Dit lærer innan fårt de Lärde Systerars hop,
 Så snart du deras konst och wshet humnit följa/
 Ditt Lager-wärde här och skarva änne döllja/
 Hwarwid ock Helicon lär' gie ett Frögde-rop.

Det oundwifeliga Gde / hwilket en sällsam
Person
N. N.

Widhängia skulle / i fall han sitt årnade Gifte wille ful-
följa / uppå des begiäran / spådoms-wis och til tid-förewis
anteknat.

W Aggen sökt ett Bröllop stifta /
Kådde Joseph sig at gista /
Gista sig / och ta' en Wän:
Stactars Joseph fölgde den.

Joseph råka i elände /
Tog en Brud den han ej kiände:
Kiände dock den han sig tog /
Fast hon förr war kiänder nog.

Joseph sig till Prästen skynnda /
Och bekiände at han synnda /
Synnda / at han följt ett Råd
Uti kizligt öfwerdåd.

Prästen / hwilken giordt det knyte /
Sad' det war ej Håste-byte :
Bytet måst' du låta bli ;
Byte giör's för giäckerj.

Joseph straxt til Prästen swara:
 Giäc̄ jag gärna wille wara/
 Wara Giäc̄ och mera till/
 För'n jag högre wära will.

Prästen repa op sin lära/
 Sade: Joseph du måst wära/
 Wära och föröka dig/
 Draga förbet tälelig.

Joseph sig med domen nögdē/
 Wördsamt sig för Prästen bögdē/
 Bögdē sig/ och önskte då:
 Gänge Prästen lika så!

 Alagan öfwer en Steglisa/ som utur Buren
 i fria Lusten utsläptes/ men Agaren blef intalt/ at Fo-
 glen då under händer dödde/ på berörde Agares enfaldi-
 ge begiäran/ i hast fattad/ och i en förstäld Enfaldighet
 till honom öfwer gifwen.

SÄ är den frja Foglen död/
 Och må numer sitt knappa bröd
 Ut hans förtienster skänkia/
 Som welat af en wårdnad blid/
 Uti des kärta lefnads tid
 På hennes tresnad tänkta.

En Fogel / utan life / skön /
 Blå / hwit och swart och gul och grön /
 En Fogel alt tillika /
 Som i sin tungas färdighet /
 Knapt wille / det jag wittna wet /
 Sin egen Herre wifa.

En Herré / hwilkens hela pris /
 Består däri / at wara wis /
 Wis; men i wisa stycken /
 Som til exempel, wis där i:
 At låta Fogle-Handlen bli /
 Se'n skadan warit mycken.

Härwid han self betrakta lär /
 At han en fattig Fogel är /
 Fast utan stiärt och wingar:
 En gröfre Fogel än den war /
 Som nu sin färde farit ha'r /
 Hwars Jord-fårds Act så klingar.

Den Foglen fick en öpen graf:
 Han dog; men somna intet af:
 Den lad's i lustens linna:
 Des täcke är ett widlått hwalf /
 Som aldrig synes mer' än half /
 En Gåta lätt at finna.

En Gåta / hwilken innebår
 Hwad oårhördt alt hårtils är /
 Alt den / som andra Diuren /
 Sitt lif i dö'n ej slutit har ;
 Men efter döden lefwer qwar ;
 Ett under i Naturen.

Nu sof och waka i ditt bo ;
 Niut ljuflig sömn och stilla ro ;
 Din hwila ej försaka ;
 Sof / när dig natten mörker gi'er :
 Och waka / när du dagen ser ;
 Du döde / sof och waka !

Öfwer en **Enfwiges Kamp** / som skiedde wid
 Wiksberg / under Sur-bruns Curen den 27. Junii 1714.
 emellan en Ekorn och en Skogs Rätta / som Ekornen
 i sitt bo des Ungar welat afhända / och äro af samteli-
 ge Bruns-Giästerne bägge wid wägen / brede wid hwar-
 annan döde liggjande befundne.

Mödrar / I som hafwa gått
 Med Er Foster under bälte /
 Och otaligt ondt utstått /
 Då det Er i wända stälte ;

Se'n en Mo'r / som offerar här
Lifwet för sitt Foster kär.

Då hon minst det kunde tro /
Någon skull des Näste gästa /
Will Tyrannen det bebo;

När gör o'vänn ej sitt bästa?
Som af alt will ägar' bli';
Af und måst' ej mycket si.

Men ett Moder-kiärligt bröst /
Som Naturen henne gifwit /
Skönt det ser sig ingen tröst /
Har dock Tro i hiärtat skrifwit /
Och till strids för sine går :
Fugen ting mot kärlek står.

Då för en obuden Gäst
Bär man oförtänkta Rätter ;
Värja sig / tyck's vara bäst ;
Men så lyckas intet bättre /
In / at hon går lifwet qvitt :
Oskuld döms och tryckes titt.

Hon beseglar med sin död /
Hwad som hon i lifwet öfswat ;
Bringar Fjenden i nöd /

Se'n hon sielf des gift bepröfwat /
 Alt han ock sin bane får:
 Raghbet faller bäst hon står.

Om nu ett offiäligt diur
 Ett så kärligt hiärta hyser;
 Meddear se'n / at Er Natur
 Och Er dygd då förelyser
 Dem / som biuda Eder träs;
 Skam / at diuren lära oss.

En Gäta.

H D kan gisa? ho kan weta/
 Hwad de fyra Bröder heta?
 Hwaraf alle ting bestå/
 Som i werlben finnas må?
 Den skall Elden aldrig bränna:
 Den skall Lukten altid kiänna:
 Den skall Jorden södan skänka:
 Den skal Wattnet aldrig dränka;
 Men den nu ej hittar på/
 Skall otjänligt bli betjänter
 Af de fyra Elementer /
 Som här ofswannämde stå.

Tal til Ensligheten.

HOm tysta Enslighet! dig vill jag mig betro/
 At sig mitt hjärta må i hemlig suckan fråta/
 I ditt fördolde rum där är mig lust at bo;
 Ty jag mig förefatt all werldslig frögd förgåta.
 Du trycktas wälbehag / de Sorgnas Paradis /
 Bedröf de Siälars ro / och blöda Sinnens längtan /
 I dig förändjes man uppå ett saligt wis:
 Du stillar wårt begär; du dödar all wår trängtan.
 I glade stunder och du forna frögd farwät!
 O en bedräglig lust! som werldsens Sällhet gifwer.
 Kom tysta enslighet! undfätt min matta Siäl!
 Ty endast uti dig och Gud min glädie blifwer.

Efter giordt löfte / har man för Åhr 1726.
 skrifwit följande rader / som i denne Boks första dehl
 näst pag. 22. borde influtit; men emedan samma första
 dehl varit färdigt tryckt / innan man denne stiden hindt
 öfwerleswa; ty följa de nu till ett slut.

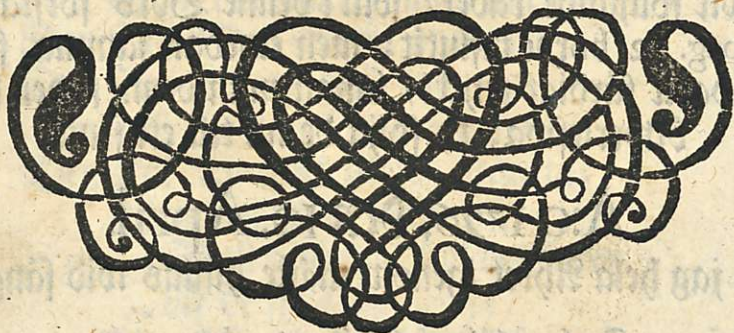
A:o 1726. Den 10. April.

Då jag hela Åhret igenom måste hållas wid sängen.

Nu sunga Foglar giåkt på Trädens gröna grenar;
 Och wattnets tysta = Solck / lå ut de blanka fenar;
 Den stela Swalan som i Floden haft sin graf /
 I Lustens öppna widd nu swäfwat till och af.

De wida Utrar stå i wårt och skjutand' gröda/
 Och wisa of det gräs som blifwa skall wår föda.
 Kort sagt: Naturen sig nu aldra lufswast ter/
 Men ingen Ubrsens tid mig nå'nfin gläder mer.
 Här ligger jag ännu wid Dammen i Bethesda: *
 Min Gud! hwi tänker du då icke på mitt bästa?
 Jag usle! ligger jämt i Fiäder-Boijor tryckt;
 Ach! fins dock ingen hiälp/ ell' någon undanslykt?
 Dock/ innan Skörden bli'r / och bleka Skylar binnas;
 Så hoppas jag/ jag lär' bland wisne Skuggor finnas;
 Men till min Siäl uti de sälla Landen stå/
 Och mine fiärswar där med glädie bära få.

* Bethesda war en Damu i Jerusalem, dit Angelen steg ned på en wisf tid och rörde wattenet. Den där nu först kom i wattenet/ sedan det war rördt/ han blef helbregda/ ehwad sjukdom han hade. Läs häröf Joh. 5. C. v. 4. 20.

Förtefning på de Stycken / som den- ne Boks första del innehåller.

Tacksäijelse för Guds margfaldige godhet	Pag. 1
En innerlig Tacksäijelse till Gud efter öfwerwunnen begrundan om Hans allmakt och sticckelse	3
Verfer i sjukdom wid åtskillige währ-tider / ifrån 1712. till 1725/ Neml.	
För Åhr 1712.	8
Åhr 1713	9
Åhr 1714	10
Åhr 1715	11
Åhr 1716	12
Åhr 1717	15
Åhr 1718	13
Åhr 1719	16
Åhr 1720	17
Åhr 1721	18
Åhr 1722	19
Åhr 1723	20
Åhr 1724	21
Åhr 1725	22
Dageligit Böne-Offer	23
En Bön i sjukdom	25
Bön och åkallan i Sjukdom	26
En annan Bön i Sjukdom	27
Suckan och Tröst	28
Tacksäijelse efter öfwerständen sjukdom	28
Bön wid den Hel. Natwardens begående	29
Suckan om Guds ankomst	29

Tänkar öfver förgåenligheten och döden	"	29
Den immeli:ga och ewiga döden	"	31

Morgon-Psalmer.

J glade Morgonstunder	"	32
Nu wäl! jag wil i Jesu Namn	"	34
Nu börjar stuggans mörker wika	"	35

Afton-Psalmer.

All jorden mörker täcker	"	36
Min siäl! du gif dig stunder	"	37
När alt war tyst och stilla	"	38

Sånger wid åtskillige tillfällen.

Öfwer Födelse-Lefnads-Döds-Dome-och Glädie-Dagens Frukta och Förnöjelse.

Min Födelsdag	"	40
---------------	---	----

Lyckans salsamma lopp.

O gode GUD!	"	41
-------------	---	----

Arbete med ro och hwila är Glädie.

J Folk/ som fåfängt sika	"	43
--------------------------	---	----

Till de snikna och i wällust insöfde Menniskior.

J Folk af Jgla art och sinne	"	44
------------------------------	---	----

Öfreds-Klagan.

Ach! hwar är nu den gylne-Tid	"	45
-------------------------------	---	----

Tillförsikt till Gud uti sorg och åkommen bedröfwelse.

Ach! Hwad ångslan utan tröst	"	47
------------------------------	---	----

Att söka sin del i Himmelen är den bästa del.

Min sorgse siäl lät fåfång	"	48
----------------------------	---	----

Förnöjlighet i Gudi.

Så gläd dia mitt hiärta 49

Förakt öfwer Werldens Fåfånglighet.

Far Werld med all fåfånglighet 50

Jesus Krop och Enstnad.

Hur' will det Jesu med Dig lida? 52

Under långsam och swår sjukdom.

Mine ögons Kiällor briste 55

Dödsens wäntan och Winning.

Allt will till ro 57

Salighetens Wisshet.

Statt fast mitt hopp 58

Den sälla Ewigheten.

Min siäl hwars hopp sig sträcker 58

Den osälla Ewigheten.

O Ewighet! hwart will din 60

Någre nyttige Sede-Reglor 62

An andre Sede-Reglor 65

Täncke-Språk 67

Öfwerkrifter.

Öfwer Christi Mandoms anammelse 68

En annat ibid.

Öfwer saltgheten i Christo ibid.

Öfwer Christi omskiärelse ibid.

Öfwer de wise Mäns offer 69

Öfwer Christi tårar wid Lazari Graf ibid.

Om Christi gråt öfwer Jerusalem ibid.

Öfwer Christi blodswett i Ortegården ibid.

Öfwer Christi Ebne-Crona 70

Öfwer Christi diupa ångslan / på Korset	ibid.
Öfwer sielfwa Korset	ibid.
Öfwer Christi död	ibid.
Ett annat	71
Öfwer Christi Begräfning	ibid.
Öfwer Christi Graf	ibid.
Ett annat	ibid.
Öfwer Christi Uppståndelse	72
Öfwer Christi Himmelsfärd	ibid.
Om den för Domen gående Förvandling	73
Öfwer Christi ankomst till Domen	ibid.
Ett annat	ibid.
Ett annat	ibid.
Öfwer de utvaldas Glädje	74
Öfwer de Fördömdas plåga	ibid.
Om GUD	ibid.
Öfwer Guds dolde Domar / at de icke begripas kunna	ibid.
Ett annat	75
Öfwer Guds underliga Försorg	ibid.
Konst at utgrunda / Hemlighet	ibid.
Öfwer Fred och Ofred	ibid.
Öfwer Hälsa och Sundhet	ibid.
Grasskrift öfwer en Dik giruger	76
At penninge-sorgen är den rikas död	ibid.
Öfwer Siärningar	77
Öfwer en Andäktig Christen	ibid.
Öfwer Ahlnö Kyrkis Klocka	ibid.
Öfwer Sur-Brunnen wid Wiksberg	78
Öfwer Werldsens wänstap	ibid.
Öfwer wällust	ibid.
Öfwer Menniskians fräck- och stälhet	ibid.
	Öfwer

Öfwer Menniskians hastiga förwandelning	79
Om Siälens odödlighet	ibid.
Öfwer döden	ibid.
Öfwer en Döds-skalle	ibid.
Öfwer ett Benhus	ibid.
Ett annat	80
Öfwer sin med sjukdom beswärade ungdom	ibid.
Öfwer sin hotande tidige död	ibid.
Öfwer sin längtan at dö	81
Öfwer sitt dagelige afstynande i sjukdom	ibid.
Tal till Jorden	ibid.
Tal till Himmelen	ibid.
Usskied från Werlden	ibid.
Epitaphium	82

Tryck-fel.

Pag. 27. lin. 3. plågar läs plågor. ibid. lin. 12. gör du l. gör då. ibid. lin. 17. makt l. maff. pag. 29. lin. 4. ofsyldig, l. ofsyldigt. pag. 33. lin. 15. oafslätlig läs oafslätligt. pag. 35. lin. 20. högstlofwandel. högstlofwade. pag. 46. lin. 22. beera gråta. l. begråta. pag. 56. v. 11. lin. 4. wrånga l. sälla. N.B. detta bör anteligen ändras. pag. 80. lin. 32. gammal. l. gammat. ibid. i annotationen nedanføre / för Cæsura l. want. Cæsura.

Förtefning på de stycken / som denne Boks Andra Dehl innehåller.

Företahl

 Bidare Företahl

En på Riddarhuset hållen Oration pag. 1

Bröllops Skrifter.

Öfwer Actuarien Steuch och Jungfru Norlind 24

Öfwer Handelsmannen Frese och Jungfru Hanfen 27

Öfwer Hans Durchl. Arf-Pringen af Hessen, Casel och Hennes Kongl. Höghet Princessan Ulrica Eleonora 32

Öfwer

Sfwer Proviants-Mästaren Sture och Jungfru Spöring	37
Sfwer Borgmästaren Monthell och Jungfru Stridsberg	39
Sfwer Siverst-Lieut. Sverin och Fröken Burenskiöld	42
Sfwer Handelsmannen Grubb och Jungfru Grubb	45
Sfwer Handelsmannen Franseen och Jungfru Backman	49
Sfwer Meijer och Jungfru Staffenburgh	51
Sfwer Handelsmannen Hysing och Jungfru Frodbohm	55
Sfwer Handelsmannen Grill och Jungfru Roselia	59
Sfwer Handelsmannen Alm och Jungfru de Lhomell	63
Sfwer Handelsmannen Anderslin och Jungfru Spitz	66
Sfwer Secreteraren Roselius och Jungfru von Krafft	72
En Brudskrift / under Titul: Vår Förwände Tid	74
Gräf = Skrifter.	
Sfwer Cancellie = Rådet Schmedeman	77
Sfwer Secreteraren Ruuius	80
Sfwer Hans Excellence Kongl. Rådet och Præsidenten Gref Falkenberg	84
Sfwer N. N. som olyckeligen omkom	88
Sfwer Handelsmannen Grabb	91
Sfwer Assessoren Brenner	94
Sfwer Cronobefallningsmanen B. A. N. och des Hustr. Christ. Gottkalck	97
Sfwer Lagmannen Salin	100
Sfwer Biskopen Doctor Gezelius	102
Sfwer Högstsal. Hans Kongl. Maj: Kon. CARL den Tofste	105
Sfwer Hof-Cansleren Baron Wachslager	109
Sfwer Præsidenten Baron Fahlström	110
Sfwer Fru Catharina Falck	112
Sfwer Fröken Fahlström	113
Sfwer H. Excell. Riks Rådes och Præs. Br. Gust. Cronhielms Grefwinna	115
Sfwer Præsidenten Baron Stierncrona	118
Gräfskrift under Titul: De Rättferdige falla af	120
Gräfskrift under Titul: En Herde klagar sin Herdinnas bortgång	121
Gräfskrift öfwer Friherrinnan Fru Flemming	124
Wid en sin trogne Wäns död	126

Ny-Nhrs Lyckömsningar.

Till Hans Kongl. Majst/ och Hennes Kongl. Majst Riks Änckie-Drottningen/ samt Hennes Kongl. Höghet/ och Hans Durchl. Hertigen af Holsten	127
Till Hans Kongl. Majst	130
Till Hans Excellence, Kongl. Rådet Grefve Cronhielm	133
Till Fru Regina N. N. på des Namns-Dag	134

Gratulationer.

Öfwer Secreteraren Runii Dudaim	135
Öfwer Herr Lohmans Disputation	136
Öfwer Herr Stiernmans Wärf	139
Öfwer N. N. Böne-Predikan	141

Förmångde Poësier.

Wid Freds slutet emellan Cronorne Sverige, och Ryssland Kärlets Dikter.	143
--	-----

Går mine Rim	ibid.
Gudinna som din täcka Orden	145
Alla Nymphers Princessinna	146
Öfwer den för sin deilighet berömda Iris	148
Ursäkt till twenne Enstrar/ at jag med den begiärte wisan så länge uteblifwit	149

Wisän.

Nymphet wære tders prydnad	150
En Herde-Wisa	152

Warning af Gudinnan Venus till Psyke.

Först i Währens späda grynne	154
------------------------------	-----

Då jag war ärnad at resa med Ammiralen Lillie.

Min Wän ho begiär	158
Rim på den första slagne Metall-Plåten	160
En i vers affattad Alopi Fabel	161
Öfwer Dans	163
Öfwer ett i Bref inneslucit Pappers-hjärta	ibid.
Öfwer wår i Grafwen stannande prackt och härtighet	164
Öfwer oförfarne Säkare	ibid.
Et annat	ibid.

Öfwer

Öfver De afflagne Myntteckn	ibid.
Öfver Fläckebo Surbruns-wattn	165
Allt har sin Art	ibid.
Satyriske vers	166
Det oundvikeliga Öde wid N. N. ärnade Giftermål	167
Rlagan öfver en Steglisa	168
Öfver en enwiges Kamp emellan en Jkorn och Skogs-Nåtta	170
En Väta	172
Zahl till Ensligheten	173
Verker om Währen 1726.	
Nu funga Foglar giält	173

Tryck-Fehl.

Pag. 2. lin. 23. spåda. l. spena. p. 10. lin. 3. han här. l. har han. p. 26. lin. 23. för'n. l. förer'n. p. 33. lin. 20. Himla-rådna. l. Himmelrådna. p. 39. lin. 21. Ceder l. Cedrer. p. 40. lin. 3. i tid. l. en tid. ibid. lin. 6. gröda. l. gröde. p. 50. lin. 16. flada. l. flade. p. 52. lin. 4. blifwit. l. gifwit. p. 63. lin. 17. och alt. l. at alt. p. 96. lin. 10. at hwar. l. och hwar. p. 117. lin. 11. för. l. får. p. 120. lin. 10. sankta. l. sänka. p. 140. lin. 6. Glaswar. l. Grafwar. ibid. l. 7. Grafwar. l. Glaswar. p. 164. l. 12. raka. l. råka.

